

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 10 21 EKİM 1977

5 LİRA

«FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI» GENİŞLİYOR!

● Faşizme karşı mücadelede birlik sorunu ve demokratik kitle örgütleri eylem birliği platformu.. ● Grevci Hekimhan işçilerine selâm! ● Yaşasın Aşkale Maden işçilerinin direnişi ● Devrimci Gençlik faşizme karşı mücadelesini sürdürüyor ● Türkiye'de Kürt meselesi ve Devrimci Hareketin görevleri (2) ● ODTÜ açılsın, faşistler atılsın ● Devrimci memurlar faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltiyor

Faşizme karşı mücadelede birlik sorunu ve demokratik kitle örgütleri eylem platformu

Halk cephesini oluşturma mücadelesi, proletarya partisini yaratma mücadelesi ile birlikte ele alınmalıdır. Birlik sorunu, öz

olarak anti-faşist halk güçlerinin birleşik cephesini yaratma sorunu olarak bu temel perspektif içinde ele alınmalıdır.

FAŞİZME karşı mücadele ve birlik sorunu seçimlerden sonra daha bir yoğun tartışılmaktadır. Bunun bir nedeni de herhalde, bir CHP iktidarı umudunu taşıyan bir kısım "sosyalist" grupçuk ya da "particik" lerimizin bu umutlarının suya düşmesinden ileri gelen umutsuzlukları olsa gerekir. Kimilerinin birlik çağrıları öyle bir telaş ifadesi olarak ortaya çıkarılıyor ki, bunu karanlıkta -korkudan- söylenen bir Türküye benzetmemek elde değil.

Tabii ki faşizme karşı birlik sorununun daha bir güncelleşmesinin asıl nedeni faşizmin saldırılarının genişlererek artmasıdır. Ülkemizin her yanında geniş halk yığınları faşizmin resmi ve sivil güçleri aracılığıyla yarattığı baskıların altındadır. Bu baskıların artması ve toplumun tamamıyla faşizmin kontrolü altına alınma ve devlet aygıtının bütününe tam olarak faşistleştirme çabalarının artması, toplumun en geniş kesimlerinde bir savunma ve birlik ihtiyacının doğup gelişmesine neden olmaktadır. Faşizme karşı en geniş emekçi halk kesimlerinin birliğini yaratma sorunu -işçi sınıfını ve emekçi halkı devrimci bir önderliğe kavuşturma sorunu gibi- temel ve can alıcı bir sorun olmaya devam edecektir.

Faşizme karşı birlik sorunu gerçi herkesin çokça sözünü ettiği ve üzerinde durduğu bir konudur; ama ülkemiz solunda her konuda olduğu gibi, bu konuda da doğru ve çözüme götürebilecek bir yolun takibedilebildiğini söylemek olanaklı değildir. Oysa her konuda olduğu gibi bu konuda da doğru çözümler ve doğru sonuçlara, konuyla ilgili temel soruların doğru sorulması ile ulaşılabilir. Tartışmanın bir yararının olabilmesi ve entellektüel ukalalıklardan öte bir anlam taşıyabilmesi için bu temel sorularla ilgili olması zorunludur. Bizde ise alışık olduğumuz şey herkesin kendi sübjektif konumuna uygun bir çıkış noktası bulabilmek için "teorik" bir kilit bulma çabasıdır. Kuşkusuz ki en iyi çare sınıf mücadelesinin ve siyasi pratikğin somut sorunlarını daima öne çıkarmaktır. Faşizme karşı mücadele hangi siyasi hedefe yönelmelidir? Nasıl bir anti-faşist iktidar alternatifi hedeflenmelidir?

Ekonomik, sosyal siyasal programın içeriği ne olmalıdır? Sınıfsal katılımı-ittifakları nedir? Bütün bunların gündemimizdeki devrimci (program-ittifakları vb. açısından) farklı olan ve olmayan yanları nelerdir? Faşist saldırılar karşısında geniş halk kesimlerinin savunması nasıl bir örgütlen-

me ve mücadele anlayışı ile sağlanabilir? Cevabını aramak ve tartışmak durumunda olduğumuz bütün bu temel sorunlar karşısındaki tavır alışlar faşizme karşı mücadele konusundaki görüşlerin niteliğini belirlemektedir.

Bugüne kadar ülkemizde, bu konularda iki farklı siyaset belirmiştir. Bunlardan birincisi faşizme karşı mücadelede mevcut sınırlı demokratik ortamın savunulması çizgisini temel alınmasını reddeden ve bizim tarafımızdan savunulan görüştür. ("Sosyal-faşizm"e karşı mücadele v.b. görüşleri bir tarafa bırakıyoruz.) Bu iki farklı çizginin anti-faşist iktidar alternatifi, anti-faşist mücadele programı, ittifaklar ve birlik anlayışı ve mücadele anlayışları tabiatıyla temelden farklı özellikler göstermektedir. TİP, TSİP, TKP ve KSD tarafından savunulan birinci çizgi bir anti-faşist mücadelede bir CHP iktidarına bel bağlama çizgisidir. Siyasi programları sonuç itibarıyla bir CHP iktidarında ya da CHP'li bir koalisyonunda düğümlenir. Mücadele anlayışları, faşizme karşı birlik anlayışları, ittifaklar sorununa bakışları, kendi içlerindeki tutarsızlıkları ve eklektik yönleri sonucu belirli bir çeşitlenme gösterse de üç aşağı beş yukarı aynıdır. Bize göre bu çizgi faşizme teslimiyet çizgisidir. CHP'ye bel bağlama (ya da mütefek olma!) sonuçta tekelci burjuvazinin bir kanadı ile faşizme karşı ittifak aramaya götürür. Ülkemizde, faşizme karşı mücadeledeki bu siyasi çizgi faşizme karşı reformist bir mücadele anlayışdır ve kaçınılmaz olarak yenilgiye götürür. Faşizme teslimiyet çizgisidir. Bu, onların mücadele, birlik ve örgütlenme anlayışlarında da iyice belirginleşir.

Faşizme karşı mücadele, anti-faşist bir halk iktidarını yaratma doğrultusunda, devrimci bir anlayışla kavranmalıdır. Faşizme karşı, bir burjuva demokrasisi alternatifi durumu bugün söz konusu değildir. Demokratik halk devrimi hedeflerinden, faşizme karşı mücadele açısından geri çekilmek durumu söz konusu değildir. Ülkemizde bir anti-faşist halk iktidarı, demokratik halk iktidarı olabilir. Programı ve sınıfsal katılımı (ittifakları) açısından bu olanaklıdır. Bu sınıfsal ittifaklar açısından böyledir. Siyasal arenada ise bugün tekelci burjuvaziye yamanma konumundaki CHP'nin durumu ayrıca tartışılabilir.

Anti faşist mücadelenin

ancak böyle bir devrimci bir anlayışla kavranması tüm anti faşist halk güçlerinin zaferini sağlayabilir.

Faşizme karşı birlik sorunu

FAŞİZME karşı en geniş halk kesimlerinin birliği, anti-faşist halk cephesinin oluşturulması sorunu olarak kavranılmalıdır, ki bu sorunun temel çözüme ulaştırılması anti-faşist halk güçlerinin devrimci bir önderliğe ulaştırılması ile olanaklıdır. Halk cephesini oluşturma mücadelesi, proletarya partisini yaratma mücadelesi ile sıkı bir ilişki içinde, birlikte ele alınabilecek iki temel görevdir.

Birlik sorunu, öz olarak anti-faşist halk güçlerinin birleşik cephesini yaratma sorunu olarak bu temel perspektif içinde ele alınmalı ve anti-faşist güçlerin birliği yolundaki mücadele böyle bir anlayış doğrultusunda yönlendirilmelidir.

Bugün bu doğrultudaki mücadeleler her alanda sürmektedir. Tüm halk güçlerinin devrimci bir önderliğinin olmadığı bugünkü koşullarda anti-faşist halk güçlerinin birleşik birliğini oluşturma mücadelesi öncelikle tabanda, faşist saldırılar karşısında halk yığınlarının savunma birliğini oluşturma çabalarında yoğunlaşacaktır ve bugünkü süreçte bu kendisini dayatmıştır.

Bugün bir yandan, bu şekilde, en geniş halk kesimlerinin birleşik direnişini yaratma ve örgütlendirme çabaları sürerken diğer yanda demokratik mesleki örgütler düzeyinde "eylem birliği platformu çalışmaları" da sürdürülmektedir. Demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu "eylem birliği platformu" da anti-faşist halk cephesinin yaratılması mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. "Eylem birliği platformu" nun sürdürüldüğü çalışmaların bu doğrultudaki olumlu bir gelişme olduğuna şüphe yoktur.

Ülke çapındaki anti-faşist halk güçlerinin birleşik direnişini oluşturma mücadelesinin bir parçası olan D.K.Ö. eylem birliği platformu şimdi belli başlı iki yönden engellenme çabalarına ve saldırılara hedef oluyor. Bunları burada sırasıyla ele alarak inceleyelim. Birinci engel ülkemizde "İlerlemeciler" olarak tanınan "TKP" çizgisinden gelmektedir. Bu çizgi önce, yakınlar kadar sultası altında aldığı işçi sınıfının mesleki örgütü olan DİSK'i platform dışında tutmak için çaba göstermiştir ve başarmıştır. Ne idüğü belirsiz

(daha doğrusu belli!) bir UDC maskaralığı icadederek herkesi kendi peşine takmak isterken herkesi kendine karşı birleştirmeyi başaramıştır. (!) Bu şekilde, demokratik kitle örgütleri platformunun işçilerin mesleki örgütlerini de kapsayan bir geniş tabana kavuşmasını önleyen "ilerleme" siyaseti diğer yandan da eylem birliği platformunun çalışmalarını ve düzenleyeceği eylemleri de içerden köstekleme ve önlemek gayreti içine girmiştir. İGD, İKD ve TUS-DEK'deki tekke şeyhliklerinde tüneyen revizyonistlerin eylem birliği çalışmalarını önleme gayretleri onların demokratik kitle örgütleri platformunda tecrit olmalarıyla sonuçlanmıştır.

DKÖ eylem birliği platformu çalışmalarına yönelik ikinci saldırı da diğer revizyonist çizgiden PDA ve eklentilerinden gelmektedir. Platform içinde İGD ve İKD gibi revizyonist örgütlerin -hasbelkader- varlığı nedeniyle anti-faşist eylem birliği çalışmalarını "Rusya'nın Türkiye'yi işgal çabalarına" hizmet etmekle, devrimcileri "sosyal faşistlerle" işbirliği yapmakla suçlamaya kalkmışlardır. PDA'nın saldırıları gerçekten uygulamaya çalıştığı Çin dış politikasına nesnel değerlendirmeye uygun düşüyor. Onlara göre Rusya'nın Türkiye'yi işgaline karşı bir güçbirliği yapmak gerekiyor mu? PDA'dan başka bir tutum beklenemezdi. Onlar kendi hayal hanelerine uygun bir dünya yaratmışlar, orada yaşıyorlar. Her olayı ve her olguyu kendi hayal dünyalarındaki "gerçeklere" uygun olarak hikaye ediyorlar. Tabii ki bizim hikayelerle uğraşacak fazla vaktimiz yoktur. Ama üç beş laf da -tabanlarının zoruna- PDA'nın kuyruğundan uzaklaşmaya çalışan HK vb. leri için söylenmeli. Bu gruplar, sözde ÇKP siyasetinin yanlışlığını kabul etmek zorunda kalmışlardır, ama hatalı görüşlerin temelini oluşturan dünya görüşünün etkilerinden kurtulamamışlardır. PDA'nın kendilerini İ.Bilen'le işbirliği içinde göstermesinden duyduğu korku nedeniyle olmalı, her hadisede, pratik olarak PDA'nın tavrını takip etmektedirler. Pratikte izledikleri siyaset, tümüyle eski "üç dünya" siyasetini reddetmeden önceki siyasetlerinin aynısıdır. Bir teorik çizgiyi kabul edip etmemek bir süs olsa gerek (!) Onlar bu şekilde davranmaya devam ettikleri sürece PDA'nın bir kuyruğu olmaktan bir adım uzaklaşamazlar. PDA'nın hayal hanesinden çıldıklarına şüphe olmayan DKÖ'lerinin İGD'nin "sosyal faşist" siyasetine hizmet ettiği v.b. suçlamasına gelince; haydi canım sende...

FAŞİZME karşı birlik ve eylem birliği çalışmalarına yönelik yanlış yaklaşımlar şüphesiz ki bu ikisinden ibaret değildir. Biz bu yazımızda bu konudaki yanlış yaklaşımlardan bir tanesine daha kısaca değinmekle yetineceğiz. Bu sonuncusu, kendilerinin ifadesiyle kendisini şimdilik "soldaki partilerden biri" olarak kabul eden "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" TİP'ten geliyor. Birlik sorununu sosyalist partilerle demokratik kitle örgütlerinin eşit oy ilkesi ile bir araya gelmeleri olarak gören TİP'in bu görüşünü Behice Boran "Yürüyüş" te şöyle dile getirdi. "Somut durum ne? Bir yanda siyasal partiler var, bir yanda demokratik kitle örgütleri. Güncel, ivedi sorun bu iki tür örgütlerin bir araya gelip ortak bir eylem programı üzerinde anlaşabilmeleri ve ortak eylemler düzenleyip yürürebilmeleridir." (Yürüyüş s. 130 s.3)

Gerçekte böyle bir güncel, ivedi sorun var mı Türkiye'de? Birlik sorunu, demokratik kitle örgütleriyle sosyalist partilerin (hatta haydi onu da kabul edelim; "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin") ilişkileri bu şekilde ele alınabilir mi? Bunlar, artık tartışamayacak kadar açık konular.

Bugün Türkiye'deki anti faşist mücadelenin ve devrimci mücadelenin ivedi sorunları arasında yukarıdaki gibi bir sorunun olmadığı ortadadır. Aslında yukarıdaki sorun TİP'in kendi sorunudur. TİP'in somut sorunu şudur? Bir yanda "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" olma iddiası. Diğer yanda demokratik kitle örgütleri platformunun ağır aksak giden eylem çalışmalarından bile geride kalan, somut konumu. TİP, siyasal çizgisi, dünya görüşü, mücadele anlayışı örgütlenmesi itibarıyla demokratik kitle örgütlerinin bile gerisinde kalan, (bir-iki salon toplantısından öte) yapacak bir şeyleri olmayan bir çıkamazın içinde tikanıp kalmıştır. O halde çözüm nedir? Çıkış yolu, "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi" iddiasından yelkenleri biraz ("şimdilik") indirip, soldaki partilerin arasına girmek. Sonra soru: Bu partilerle D.K.Ö. leri nasıl bir araya gelir? Bundan sonrası artık bu soruya teoriden ve dünya pratiğinden "kanıtlar" bulmaya kalıyor! Vah, marksizm-leninizme, teoriye ve dünya pratiğine...

İleri sürülen kanıtlarla, şu ya da bu tuhaflik ve tutarsızlıklarla ilgilenmiyoruz. İlginç olan Yürüyüş'ü okur, görür. Şu kadarını söyleyelim ki TİP içinde bulunduğu soruna bulduğu çözümler sadece "işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisini soldaki partilerden biri olarak görmeyi şimdilik kabul etmekle" kalmamakta daha ötesi "işçi sınıfının partisini demokratik kitle örgütlerinden biri olarak" görmeye de "şimdilik" razı olmaktadır. Bu da belki gerçekçi bir çözümdür!

Faşizme karşı birlik sorunu, bütün halkın anti-faşist mücadelesini devrimci bir önderliğe kavuşturma mücadelesine sıkıca bağlı bir sorun olarak kavranmalı ve hayatın her alanında tüm anti-faşist halk kesimlerinin birleşik direniş mücadelesini örgütlendirip geliştirilmesi çabaları sürdürülmelidir. Siyasal örgütler düzeyindeki ilişki, dayanışma ve tartışmalar bu mücadelenin sorunlarını çözmeye yönelik ve ona bağımlı olarak ele alınabilir...

ANTALYA VE NİĞDE MİTINGLERİ

DEMOKRATİK kitle örgütlerinin oluşturduğu "eylem birliği platformu" ülkenin belirli bölgelerinde, faşist baskıları ve hayat pahalılığını protesto amacıyla kitle eylemleri düzenlemektedir. Bu eylemlerin bir parçası olarak Niğde ve Antalya'da birer miting yapılmıştır. Önümüzdeki günlerde de Denizli ve Bursa'da faşist baskıları ve hayat pahalılığını protesto mitingleri düzenleneceği bildirilmiştir.

NİĞDE MİTINGİ

27 DKÖ'nün ortaklaşa düzenledikleri "Taban fiyatlarını ve pahalılığı protesto" mitingi 9.10.1977 günü Niğde'de yapıldı. Çevre il ve ilçelerden gelen üreticiler, memurlar, gençler ve teknik elemanların da katılımıyla binlerce kişinin katıldığı miting, faşizmin, taban fiyatlarının lanetlendiği, devrimci sloganların tüm kitleler tarafından benimsendiği tam bir anti-faşist gösteri oldu.

Mitingte, Niğde'deki demokratik kitle örgütleri (TÖB- DER, Niğde İşçi Köylü Derneği, Niğde Yüksek Öğretmen Derneği) adına bir devrimci, KÖY-KOOP Nevko Birlik Başkan Yardımcısı Halit Çelik Köy-Koop adına Akın Birdal, Halk evleri adına Ahmet Yıldız, yaptıkları konuşmalarda faşist zulmu ve pahalılığı protesto ettiler. Miting saygı duruşu ve devrim ardından sonra, devrimci sloganlar atılarak disiplinli bir şekilde sona erdi.

ANTALYA MİTINGİ

1.5 ay kadar önce Antalya'daki demokratik kitle örgütleri tarafından oluşturulan demokratik güçler eylem birliği platformuna 23 demokratik kuruluş katılmıştı. Daha sonra DKÖ'lerinin genel merkezlerince oluşturulan platforma katıldılar. Ve Antalya'daki çalışmalarını yürütecek eylem birliği yürütme komitesi TÖB- DER, TÜMDER, TUS- DER, TÜTED, TMMOB II Temsilciliği, SOSYAL-İŞ, ANT- GÖR ve DGDF üyesi GENÇ- BİR olarak saptandı.

Bu gelişmelerin sonunda "eylem birliğinin" ilk eylemi olarak 9.10.1977'de "Hayat Pahalılığını, Artan Faşist Saldırı ve Baskıları, Protesto Yürüyüşü ve Mitingi" yapıldı. Bu eylemin tertip komitesi DGDF üyesi Genç-BİR, Ant- GÖR ve TÖB- DER'den oluştu. Mitinge çağrı bildirisi ve afişler, tertip komitesi ve demokratik kitle örgütleri tarafından en yaygın şekilde ilçelerde ve köylerde dağıtıldı. Mitinge katılımı yaygınlaştırmak amacıyla Gazipaşa, Alanya, Manavgat, Korkut- eli, Elmalı, Kumluca ve köylerinde toplantılar düzenleyen devrimciler pazar yerlerinde, fabrikalarda köylerde geniş çapta bildiri dağıttılar.

Binlerce kişinin katıldığı Antalya Mitingi işçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin katıldığı, coşkulu bir anti-faşist gösteri oldu. Anti-faşist sloganların alana hakim olduğu, devrimcilerin kitlelerle kaynaştığı bu mitingte yapılan konuşmalarla faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadelenin yurt çapında sürdürüleceği bildirildi.

YERALTI MADEN-İŞ ÜYESİ İŞÇİLER HEKİM- HAN'DA GREVE BAŞLADI

MALATYA-Hekimhan'da Bilfer Maden Ltd. Şirketinin 6 işyerinde Yeraltı Maden-İş Sendikasında örgütlü işçiler Bilfer patronunun tüm çağrılarını cevapsız bırakması üzerine "1975 yılından bu yana bizleri yok pahasına, can pahasına çalıştırıp soyup sömürenlere cevabımız grevdir" diyerek 5.10.1977 tarihinde greve başladılar.

Grevin başladığı Bilfer Şirketinde her yıl 800.000 ton demir ve 60.000 ton krom üretilir. İşçilerin teriyle, kanıyla, emeğiyle üretilen doğru yerli-yabancı sermayedarların ceplerine iner. Krom madeni ise Amerikan, Alman ve Japon emperyalistlerine gider. Bilfer şirketi sömürden payını Hekimhan maden işçilerinin sırtından kazanır. Bilfer patronunun bir yıllık kârı 150 milyon liradır.

Bilfer şirketinin Hekimhan'da çalışmaları 1955 yılında başlamıştır. İşçiler aylarca zulüm ve terör altında ücret verilmeden, hiç bir sosyal hak tanınmadan, can güvenliğinden yoksun çalıştırılmışlardır. Toprak diye neleri varsa şirketçe el konulmuş, işten atma tehdidiyle siyasette çevredeki egemen güçlerin yanında yer almaya zorlanmışlardır. Maden patronunun dediği gibi yıllarca "bir paket tütüne" çalıştırılan, bıçak kemiğe dayandığında ise örgütsüz, öndersiz çıkışları yenilgiyle sonuçlanan bu aynı işçilerdir bugün greve çıkan. Tek farkla ki, bugün bu aynı işçiler güçlüdürler. Güçleri örgütlü olmalarından gelmektedir. Hepbirlikte mücadele vermeleri gerektiğinin bilincine varmış olmalarından gelmektedir.

Hekimhan işçisinin Yeraltı Maden-İş Sendikasında örgütlenmesi de kolay olmamıştır. Daha önce Türk-İş'e bağlı bir sarı sendikada örgütlenmiş olan işçilerin bu sendikadan istifaları patron-sarı sendika işbirliği ile engellenmek istemiş; ancak işçilerin ve içinde örgütlenmiş oldukları sendikaları Yeraltı Maden-İş'in kararlı tavrı, sarı-sendikayı (feshetmeye hiç de niyetli olmadıkları) toplu sözleşmeyi feshetme zorunda bırakmıştır.

İşyerinde yetkiyi Yeraltı Maden-İş Sendikasının alma-

sından sonra toplu sözleşme taslağı işçiler tarafından hazırlanmıştır. İşçi sağlığı, iş güvenliği, ücretler, sosyal haklar, çalışma düzeni gibi konularda işçiler tarafından hazırlanan taslağın görüşülmesi için işveren toplantıya çağırılmıştır. Ancak işçileri asgari ücretten çalıştıran, daha çok kâr edebilmek için iş güvenliği ve can güvenliği için hiç bir önlem almayan Bilfer maden patronu defalarca çağrı yapılmasına rağmen toplantılara katılmaya yanaşmamıştır.

GREV KARARI ALINDI

Bilfer patronu, kış sezonunun gelmesi sonucu, üretimin zaten belirli bir süre duracağına güvenerek, işçilerin 7-8 ay gibi uzunca bir süre grevi sürdüremeyeceklerine güvenmektedir. Ne var ki işçiler önlerindeki güçlüklerin bilincindedirler ve bu güçlükleri yenmeye, Bilfer patronunu dize getirmeye kararlıdırlar. Bu kararlılık ve bilinçle çıkmıştır bu greve. Ve grev kararı, bu mücadele azmiyle, coşkuyla alınmıştır Hekimhan işçilerince.

Bilfer Maden İşletmeleri işçilerinin haklı mücadelesi birçok demokratik kuruluş ve devrimci örgüt tarafından desteklenmektedir. Bunun yanında işçilerin mücadelesinin en büyük yardımcısı grevin başlangıcında işçilerin yanı başında ver alan köylüler olacaktır.

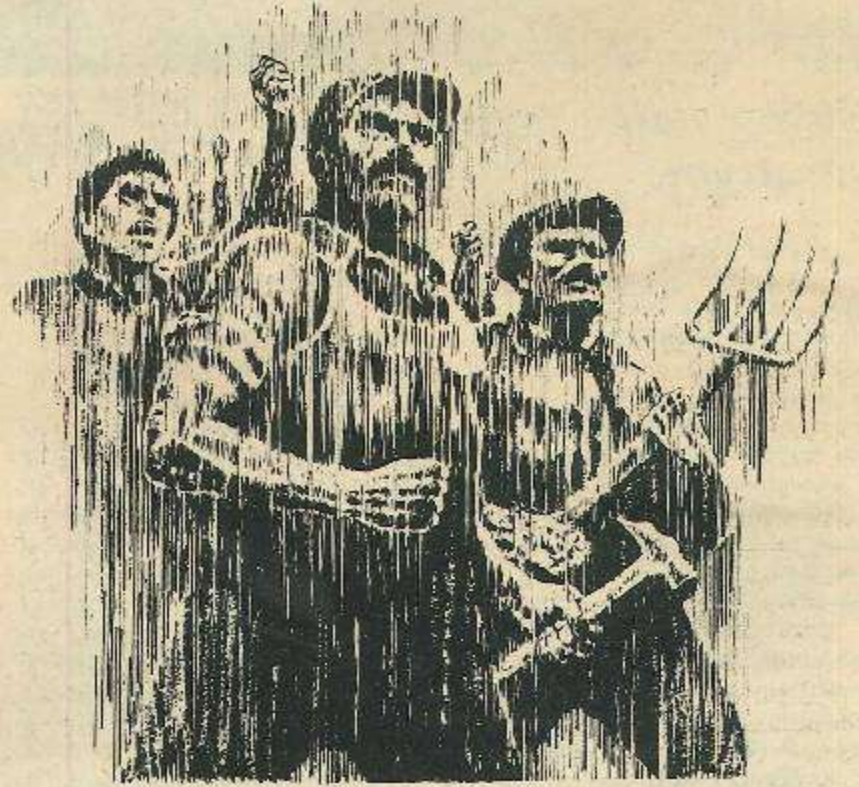
Şimdi Bilfer maden ocaklarının grev yeri, işçilerin, köylülerin, gençlerin öğretmen ve aydınların kaynaştığı ve işçilerin kendi sınıflarının ve de tüm Türkiye Halklarının gerçek ve nihai kurtuluşunun yolunu öğrenecekleri bir SAVAŞ OKULU haline gelmiştir. Bu okulda Bilfer patronu dize gelecek! Ve işçi sınıfının tüm emekçi halklarımızı kurtuluşa götürecektir olan devrimci bilincinin çiçekleri açacak.

Yaşasın Hekimhan işçilerinin haklı direnişi. Yaşasın işçilerin-köylülerin-gençlerin ve tüm emekçi halklarımızın devrimci mücadelesinin birliği Yaşasın emekçi halklarımızın faşizme karşı birleşik devrimci savaşı. GREVCİ HEKİM- HAN MADEN İŞÇİLERİNE SELAM...!

AÇIKLAMA

Dergimizin 8. sayısında yayınlanan ve içinde Dev-Maden-Sen'den "Sarı reformist" bir sendika olarak söz edilen bir yazıyla ilgili olarak, söz konusu sendikamızın MTA işyeri temsilcisi Hacı Demir'den bir mektup aldık. Hacı Demir yazımızda kullanılan bu ifadeyi eleştirerek düzeltilmesini istemekte ve

bazı olaylarla ilgili görüşlerini açıklamaktadır. Sendika yönetimini hedefleyen bir ifadenin içinde bir çok ileri ve devrimci unsur da barındıran bir sendikamızın bütününe kapsayacak şekilde kullanılmasının hatalı olduğunu ve bu noktada bize yöneltilen eleştiriyi haklı bulduğumuzu açıklarız.

DİSK

EKİM ayının başından beri Türkiye'deki ileri ve sol eğilimli bir çok sendikayı ve geniş bir işçi potansiyelini bağrında toplayan bir konfederasyon içinde, günlük basına geniş ölçüde yansıyan gelişmeler oldu. "DİSK KARIŞTI!" Kimilerini üzen, kimilerine bayram ettiren bu karışıklık, günlük basında da kısmen aksettirilen değişik görüntülerde sürdüktükten sonra, tarafların aralık ayında kongre yapılmak üzere "anlaşmaları" ile kısmi bir uzlaşma noktasına girdi. DİSK içindeki gelişmeler konusundaki görüşlerimizi ayrıca ortaya koymaya çalışacağız. Burada ise bu olaya bakış açımızı kısaca belirtmekle yetineceğiz.

DİSK'teki çatışma, iki tarafın niteliklerine bakarak bir "koltuk kavgası" olarak görülmemelidir. Gerçi, tarafların özelliklerini belirleme bakımından bu nitelime doğrudur. Ancak, gelişmeler bir bütün olarak çok daha geniş bir perspektif içinde değerlendirilmelidir. Bu "post kavgası" ya da reformist-revizyonist ittifakın çatlaması ülkemizdeki sınıf mücadelesinin keskinleşmesinden ve siyasal gelişmelerden (onun etkilerinden) bağımsız olarak değerlendirilmemelidir. Halkın sınıflar arasındaki çatlıklar da, her zaman bir post kavgasıdır, ama bu çatlamayı zorunlu hale getiren (ortaya çıkaran) nedenler yine her zaman, tarafların koltuk taleplerinden daha geniştir.

Bugün, DİSK'teki çatışan taraflar konusundaki tavrimizin ne olması gerektiği açıktır. Bizim için, işçi sınıfı

için bir seçme, tercih söz konusu değildir. Devrimciler açısından DİSK içindeki gelişmelerimizde herhangi bir değişim olmamıştır. Gerçekten Devrimci bir muhalefetin (ve unsurlarının) yaratılması için mücadele etmek. Bu devrimci muhalefetin şimdiden oluşum içinde bulunan unsurlarının, çatışan taraflardan herhangi birinin kuyruğuna takılmaması özenle dikkat edilmesi gereken bir noktadır. "Revizyonistlere karşı herkesle birleşmeye hazırız" düşüncesi oportünist bir tutumdur. Bugünkü gelişmelerde TKP revizyonizmi büyük bir darbe yiyor. Burjuva ideolojisinin bu kez bir başka kılıktaki, bir başka revizyonist-reformist akımla ortaya çıkabileceği unutulmamalıdır.

Özellikle TKP revizyonizminin yüzü geniş işçi kesimleri içinde açık olarak teşhir edilmelidir. DİSK'te ve tüm işçi sınıfı içindeki mücadeleimizin özü, işçi sınıfı içindeki burjuva ideolojisinin etkilerini yok etmektir. Revizyonizme karşı mücadele bu özde kavranmalıdır. Revizyonistler y' netimde hakimiyetlerini kurabildikleri dönemde, işçi sınıfı düşüncesine yabancı ne varsa, hepsini kendi bünyelerinde taşıdıklarını yeterince sergilemişlerdir. Şimdi DİSK içindeki kısmi denge, daha önceki revizyonist bürokratların diktatörlüğünün kırılması ve geçici, kısmi, belirli bir "demokratik" ortamın doğmasına yol açacaktır.

Bu ortamda revizyonistlerin ve tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinin kırılması ve devrimci görüşlerin geniş işçi yığınları içinde benimsenmesi ve yaygınlaşması için yoğun bir çaba sarfedilmelidir.

Devrimci memurlar faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltiyor

EMEKÇİ halkımızın bir parçası olan memurların emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi gün geçtikçe yükseliyor. Oligarşik diktatörlük tarafından sendikal hakları gaspedilen memurlar, TUM-DER çatısı altında örgütlenerek mücadelelerini sürdürüyorlar.

Ne var ki, bütün çalışanların olduğu gibi, memurların da, bir örgütte birleşmeleri yetmiyor. Mücadelelerinde başarıya ulaşmaları, izledikleri politik çizgiye ve sahip oldukları dünya görüşüne bağlı. Doğru ve tutarlı bir politik önderliğe ve devrimci mücadele anlayışına sahip olmayan örgütlenmeler, nicel olarak güçlü olsalar bile yalpalanmaya ve faşist saldırılar karşısında yenik düşmeye mahkûmdurlar.

Reformist ve revizyonist siyasetlerin demokratik kitle örgütlerini pasifizmin batağında tutma çabaları artık yıkılmaya başladı. Politik mücadele ile ekonomik demokratik mücadele ve ideolojik mücadele bütünselliğini kavrayan, başka bir deyişle tabanın ekonomik taleplerini politik taleplerle birleştiren Devrimci Memurlar kitlelerle kurdukları sıcak ilişkilerle ve yaptıkları çalışmalarla memurların mücadelesine doğru önderlik yapabileceklerini bir kere daha kanıtlamışlardır.

Ote yandan TUM-DER şubeleri de oligarşinin azgın faşist saldırılarından nasibini almaktadır. Bugün bir çok TUM-DER şubesi valilerin keyfi kararlarına kapatılmış durumdadır. Son olarak Konya Valisi, Konya Devrimci Gençlik Derneği ile birlikte devrimcilerin yönetiminde bulunduğu Konya TUM-DER şubelerini de kapatmıştır. Ancak ne faşizmin saldırıları ne de oportünistlerin ihanetleri Devrimci Memurların mücadelesini engelleyebilir.

TUM-DER İSTANBUL ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİ MEMURLAR GURUBU KAZANDI

Geçtiğimiz günlerde TUM-DER İstanbul Şubesi 2. Olağan kongresinde seçimleri DEVRİMCİ MEMURLAR gurubu tekrar kazandı. Başkanlık Divanı seçimlerinde 483 oy toplayan Devrimci Memurlar, seçime katılan diğer üç gurubun toplamından fazla oy alarak ezici bir çoğunluk sağladı. Genel kurul öncesi 10 aylık yönetimde bulunan Devrimci Memurlar, doğru devrimci mücadele anlayışını pratiğe geçirip, doğru öncülük yaptıkları, en geniş kitleyle sıkı organik ilişkiler kurdukları, kitlelerinin somut sorunlarından kalkarak mücadelelerini sürdürdükleri içindir ki, bu ezici çoğunluğu sağlayabildiler.

Kongre sonucu, divan seçimleriyle başından belli oluncaya revizyonistler çeşitli kongre oyunlarıyla sehtekârlıklara başvurdular, tutturamayınca da çareyi salonu terk etmede buldular. ("Birlik Dayanışma" ve arkasından "Demok-

rasi için Birlik" kongreden ayrıldılar)

Kongrede tasfiyeceği ve şube fesihlerine karşı çıkıldı ve demokratik kitle örgütlerinde anti-faşist olan herkesin bulunabileceği bir kez daha vurgulandı.

Yapılan seçimlerde: DEVRİMCİ MEMURLAR GURUBU 442 oy alarak yenden yönetime seçildi. "Yurtsever Demokratik Birlik" gurubu 87, "Demokratik Merkeziyetçiler" 17 oy aldılar.

ERZURUM ŞUBESİ

23.5.1977 tarihinde Erzurum'da Devrimci Memurlar tarafından kurulan TUM-DER şubesinin 1. Olağan Genel Kurulu 24. 9. 1977 günü yapıldı. Genel Kurulda seçime, yine Devrimci Memurlar tarafından oluşturulan tek liste katıldı. Zaten Erzurum'da hiç bir etkinlikleri bulunmayan diğer "grup"lardan yönetime talip olan olmadı. Devrimci Memurlardan oluşan liste Genel Kurulun oybirliği ile yönetime getirildi.

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI

Milli Eğitim Bakanlığı, Devlet Personel Dairesi Başkanlığı memur temsilciliği seçimleri yapıldı. M.E.B.'ndeki tüm anti faşist güçlerin desteğini sağlayan DEVRİMCİ MEMURLAR bu seçimleri faşistlere karşı büyük bir oy farkı ile kazandılar. Devrimcilerin adayları: 1. aday 876 oy, 2. aday 844 oy aldılar. Faşistlerin adayları: 1. aday 653 oy, 2. aday 559 oy aldılar. Kazanılan bu başarı, M.E.B.'ndeki Devrimci Memurlar'ın bir yıldır sürdürdüğü aktif mücadelenin, birleşik direniş ruhunun her an korunup güçlenmesinin ve giderek güçlenen örgütlülüğün bir ürünüdür. Belirtilmesi gereken diğer bir husus da, TUM-DER Ankara şubesi yöneticilerinin, M.E.B.'nda bugüne kadar sürdürülen anti-faşist mücadele karşısındaki ilgisiz tavrıdır. Bu tavrın, aslında TUM-DER yönetiminin siyasal anlayışının ve pasifist zihniyetinin bir sonucu olduğu unutulmamalıdır. Kuşkusuz TUM-DER tabanı yönetimden bunun hesabını soracaktır. Ve memurların demokratik mücadelesi devrimci bir önderliğe kavuşacaktır.

KAR-MEM-DER

Karayolları Genel Müdürlüğü Memurları Dayanışma Derneği'nin (KAR-MEM-DER) 3. olağan genel kurulu 2 Ekim günü yapıldı. Bu genel kurulda altı seneden beri kitlelerinin hiçbir sorunuyla ilgilenmeyen ve sendika hakkı verilinceye (!) kadar dernek açık kalsın anlayışıyla hareket ederek ileriye dönük her adımı engelleyen eski yönetime son verildi. Kar-Mem-Der içinde kısa bir süre önce çalışmalara başlayan Devrimci Memurlar, siyasetlerini ve yapacakları çalışmaları kitleye açıkça aktararak seçimleri kazanarak yönetime geldiler.

REVİZYONİSTLERİN TEKKECİ ZİHNİYETİ SAĞLIK PERSONELİNİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR

SAGLIK işkolu hepimizin bildiği gibi en geniş anti-faşist unsurları kucağına bir yapıya sahiptir.

Buradaki sağlık emekçileri, bugüne kadar devrimcilerin çalışmalarının eksikliği nedeniyle doğru devrimci bir örgütlenme olanağına sahip olamamıştır. Ve sözde devrimci bazı yanlış ve sakat anlayışların sonucu olarak da aktif bir şekilde mücadele içerisinde sokulamamıştır.

Sağlık kesiminde çalışanların mesleki kitle örgütü olma iddiasındaki TUS-DER bu konuda görevlerini yerine getirememiştir. Ankara'da TUS-DER yönetiminde bulunan revizyonist tekkeci gurubun yanlış dünya ve ülke tablillerinden kaynaklanan ilkel demokratik kitle örgütü anlayışı da yetersiz örgütlenmede olumsuz etkenlerden biridir.

Onlar için mesele, sağlık emekçilerinin en geniş örgütlenmeye anti-faşist mücadelede yerini alması değil, her ne

pahasına olursa olsun 'TUS-DER' adlı derneğin genel siyasetliliklerinin bir tekkesi olarak korunmasıdır. Bu amaçla faşizme karşı mücadelede sağlık personelinin güçsüz ve pasif bir durumda kalması, baskı ve kıyımlara boyun eğmesi, kitlenin parçalanıp dağılması pahasına olsa bile.

Zaten genelde yönetimde oldukları demokratik kitle örgütlerinde kendilerinden başkasının varlığına bile tahammül edemeyen bu tekkeci revizyonistler; demokratik kitle örgütlerinde, anti-faşist, anti-emperyalist olmak ilkesi yerine, "anti-maoist", "anti-goşist" olmak gibi gayri ciddi ilkeler getirmekteler. Kendileri dışındaki devrimcileri, yurtseverleri, maoocu, goşist, maceracı gibi kolay karalamalarla demokratik kitle örgütü bünyesinden uzaklaştırmak istemekte ve bunu pervasızca uygulamaktadırlar.

Bunun en somut örneğini Ankara TUS-DER kongresi ön çalışmaları ve kongre günü gördük. Kongreden çok önce devrimci sağlık personelinin kendi kitle örgütü diye kabul ettiği TUS-DER'e üyelik kabulü sorun hale gelmiş, üyelik için başvuran yüzlerce devrimcinin üyeliği kabul edilmemiş, üye devrimcilerin

ise üyelikleri kaldırılmıştır. Sağlık işkolundaki kitle yeri ne sağlık işkoluyla hiçbir ilişkisi olmayan İGD ve İKD örgütünün aslı üyeliğine getirilmiştir. 3.000'e yakın üyesi olduğu bildirilen dernek 200 kişi gibi komik bir rakamla genel kurul yapabildi.

Genel Kurul günü kongre salonu besleme İGD ve İKD' lilerce sözde güvenlik gerekçesiyle önceden işgal edildi. Devrimcilerin, gerçek sağlık personeli kitlelerinin içeri girmesi engellenirken, kongre salonu sahte delegelerle dolduruldu. Devrimciler o günkü ve daha önceki anti-demokratik uygulamaları protesto ederek seçimlere katılmadılar. Fakat şurası unutulmamalıdır ki; devrimci sağlık personeli, örgütünün başına çöreklenen bu tekkeci revizyonistlerin anti-demokratik yönetimine son vermek için, örgüt içi demokrasiyi sağlamak, sağlık emekçilerinin ekonomik-demokratik taleplerinden yola çıkarak bilinçli ve kararlı bir şekilde anti-faşist mücadelede yerini alması yolunda çalışmalarını her türlü engelle rağmen sürdürecektir.

ESKİŞEHİR TUS-DER

TUS-DER Eskişehir şubesi seçimleri 8.10.1977 günü yapıldı. Devrimci sağlıkçılar grubunu destekleyen 8 üyeye kongre girişi üye listesini imzalamadıkları için oy kullanılmamasına rağmen, Devrimci Sağlıkçılar Grubu 41 oy alarak yönetime geldiler. Kongreye katılan diğer iki gruptan Yurtsever Devrimci Sağlıkçılar 34 oy alırken, Birleştirici Demokratlar 25 oy aldılar.

Öğretmen mücadelesinin önündeki engeller aşılabacaktır

ANTİ-FAŞİST halk güçlerinin eylem birliğini oluşturma mücadelesinin bir parçası olan demokratik kitle örgütlerinin eylem birliği platformunu bozucu tutumu nedeniyle TÖB-DER Genel Merkezi tarafından feshedildi. Aksaray Şubesi'nin revizyonist yönetimi genel merkez kararını tanımadığı açıklayarak İGD'liler aracılığıyla Aksaray şubelerini işgal ettirdi.

Bu olay bir kere daha, revizyonizmin demokratik kitle örgütleri bünyesindeki yıkıcı ve parçalayıcı rolüne işaret ediyor. Onun gençlik içinde, TUS-DER'de, işçi sınıfı içinde olduğu gibi öğretmen hareketi içinde de, öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğini önleyen ve demokratik güçlerin mücadele birliğini parçalayıcı zihniyetini açığa çıkarıyor. DİSK'i kendi özel çiftlikleri haline getirmeye çalışan, kendi hakimiyetlerine son vereceği için yüzlerce devrimci sağlık personelinin TUS-DER'e almayan bir zihniyet, devrimci öğretmenlerin demokratik kitle örgütü TÖB-DER'i de, İGD'lilerin baskısı altında kendi sultanı altına almaya çalışmaktadır.

TÖB-DER'in demokratik örgütler arası eylem birliği çalışmaları içindeki yerini al-

masına karşı çıkan, ve eylem birliği platformunu engellemek için çalışan TÖB-DER İstanbul ve Adana şubelerinde, bilindiği gibi bugün genel merkez yönetiminde bulunan demokratik merkeziyetçilerin desteği ile ve nereden geldiği anlaşılmayan "oy farkıyla" yönetime gelen ilerlemeci baylar, ellerinde bulunan tüm şubelerde aynı önlüyücü bölücü politikayı izlemektedirler.

Görülmüştür ki, revizyonizm öğretmen mücadelesinin, kitle mücadelesinin, anti-faşist mücadelenin ve işçi sınıfı mücadelesinin önünde bir engeldir. Revizyonizm bölücüdür revizyonizm tasfiyecidir. Revizyonizm örgüt içi demokrasiye karşıdır. Revizyonizm kit-

lerin politik eyleminin gelişmesine ve emekçi halk güçlerinin anti-faşist eylem birliğinin gelişmesine karşıdır. Bu, görülmüştür ve görülmeye devam edecektir. Devrimci mücadele revizyonizmi açığa çıkaracak bir mücadele çizgisi içinde, revizyonizmin emekçi sınıflar içindeki etkinliğini parçalayarak geliştirecektir.

Aksaray şubesindeki revizyonist dükkah yıkılacaktır. Devrimci öğretmenlerin örgütlerinin başına musallat olan revizyonist şeflerin sultanını kırabilecek, İGD'li kabadayıların baskısını defedebilecek, olgunluk, bilinç ve kararlılık sahibi olduklarına inanıyoruz.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Emperyalizme ve Faşizme Karşı DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Kasım başında ÇIKIYOR

GÜNÜMÜZDE ülke çapında varlığını sürdüren faşist terörün en yoğun yaşandığı kesimlerden biri de eğitim kurumlarıdır. Bir yandan faşistlerin, devrimci ilercileri, yurtsever, demokrat öğrencileri, öğretmenleri yarayan, öldüren saldırıları sürerken, diğer yandan 2. MC Hükümetinin eğitimin faşistleştirilmesine yönelik yurt ve okul kapatma, orta öğrenim kitaplarındaki faşist ve gerici propagandanın dozunu artırma ve demokrat öğretmenleri yıldırma uygulamaları gittikçe artıyor. Faşistlerin saldırıları ile bugün MC'nin denetiminde bulunan devlet aygıtının değişik kurumlarının (valilikler, yüksek öğrenim kurumlarının yönetimleri, vb.) uygulamaları birbirini tamamlıyor. Bu arada, bu iki yoldan ilerleyen faşistleştirme sürecini gözlerden saklamak ve halk kitlelerini aldatmak için, bazen faşist demagoji, şarlatanca "çözüm önerileri" (!) getirilerek (son olarak, ODTÜ ve AİTİA örneklerinde görüldüğü gibi) en şaşırtıcı biçimlere bürünmektedir. Halka dayanmak yerine, tekeli sermaye ile doğrudan ilişkileri olan, MC partilerinin iç muhalefetlerine umut bağ-

layan CHP yönetimi ise faşizmin bu demagojik önerilerini ve girişimlerini "güvenilir" (!) ilan etmektedir; her ne kadar daha sonra başını duvara çarpınca "bu da çıktı" demekteyse de (örneğin Ümraniye olayından ve ODTÜ Mtevelli Heyeti üyelerinden ikisinin evinin bombalanmasından sonra Ecevit'in İçişleri Bakanı Korkut Özal'a ilişkin demeçleri, v.b.) iş isten geçmiş olmakta ve dolaylı da olsa, CHP sayesinde yeni mevziler kazanan faşizm olmaktadır.

Kısacası, oligarşi, bir yandan "anarşiyi önleme tedbirleri" (!) maskesi altında devrimci yurtlar ve okullar üzerinde sistemli bir baskı oluştururken, diğer yandan da eğitim kurumlarına faşist milisleri yerleştirerek "suyun başını tutma" eğilimindedir. Böylece eğitimin faşistleştirilmesi adım adım gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Ülke düzeyinde adeta bir iç savaş öncesi yaşanıyor ve egemen sınıflar iç savaş örgütlenmesi hayatın içinde giderek kızışan ve bir ölçüde kendiliğinden gelişen anti-faşist mücadele, faşizme karşı devrimci mücadelenin yeni eylem biçimlerini geliştirmektedir. Bugünkü görev, soyut cephe çağrılarını-

la uğraşmak yerine, bu kendiliğinden gelişen sürece devrimci bir müdahalede bulunarak, anti-faşist mücadelenin yeni yeni eylem biçimlerini yaratmak ve bunları hayata geçirerek mücadeleye önderlik etmektir. Toplumun her kesiminde olduğu gibi, eğitim kurumlarında da, faşizme karşı aktif direniş mücadelesini örgütlemek ve yükseltmek devrimcilerin önde gelen görevlerinden biridir.

Eğitim kurumlarında tek bir demokratik mevzi bile faşistlere terk edilmemelidir. Açık ki, bu kızgın direniş mücadelesi ancak örgütlü olduğu takdirde başarılar elde edilebilir. Dolayısıyla eğitim kurumlarında direnişlecek nokta açıktır: Faşizmin saldırıları karşısında teslim olmak ve devrimci çalışmayı en geniş kitlede yankılandırmak. Unutulmamalıdır ki eğitim kurumlarındaki mücadelenin dar tutulması bu darlık içinde boğulmayı gerektirecektir. O halde tartışılması gereken nokta ve bu nokta ışığında sorulacak soru "Gençlik hareketinin nereye yöneleceği" dir. Bu soruya verilecek cevap, içinde yaşanan süreçte, en geniş anti-faşist kitleyi faşizmin karşısına dikmenin aracı olan ve partileşme sürecine hizmet eden DİRENİŞ KOMİTELERİ'nin eğitim

kurumlarındaki somut biçimlenmesine ilişkin tartışmalara ışık tutacaktır.

Eğitim kurumlarındaki yöneliş, her okulun tüm unsurları ile, mümkün olabilecek en geniş katılımı (elbette belli bir örgütlülük esas alınarak) bir DİRENİŞ KOMİTESİ haline getirilmesi doğrultusunda olmalıdır. Bu direniş, geneldeki anti-faşist mücadele ve onun tabii olduğu temel siyasal görevle kucaqlaşmalıdır. Kitlelerin "siyasal eylem"e sokulması ve bu eylem içinde devrimci hareketin kadro örgütlenmesinin asgari koşullarını yerine getirebilecek unsurların ayıklanması, durgun olmayan bir "savunma çizgisi" nin hayata geçirilmesi sürecinde rayına oturabilecektir. Sorunu ve hedefleri daha da somutlayalım:

1) Devrimcilerin etkin olduğu, bununla birlikte Türkiye'nin içinde yaşadığı siyasal koşullarda her an faşizmin ve faşistlerin tehdit alanı altına girebilecek öğrenim kurumlarında en geniş kitle faşizmin

saldırılarına hazırlanmalı ve geneldeki anti-faşist, anti-empyrist mücadeleye önemli bir destek sağlayacak bir biçimde örgütlenmelidir.

2) Şu ya da bu nedenle kapatılan öğrenim kurumları ve yurtlar en kısa zamanda açılmalıdır. Bu kurumların kapatılmasının ve dolayısıyla öğrenim özgürlüğünün büyük ölçüde kaldırılmasının baş nedeninin faşizm olduğu, bu okullarla doğrudan ve dolaylı ilişkisi olan en geniş kitleye (öğrenciler, onların aileleri, öğretmenler, demokratik kitle örgütleri, vb.) kavratılmalıdır. Ve en geniş kitle bu kurumların açılması ve bu kurumlarda öğrenim özgürlüğünün ve can güvenliğinin sağlanmasına yönelik mücadeleye seferber edilmelidir.

3) Faşistlerin işgali altındaki okullarda, her türlü mücadele yöntemini gündeme getirerek, en geniş kitleyi seferber ederek ve demokratik kamuoyunu harekete geçire-

ODTÜ AÇILSIN FAŞİSTLER ATILSIN

SON günlerde ODTÜ sorunu "kamuoyu"nun ilgisini geniş olarak çekmeye başladı. Bir yanda Korkut Özal (fıyısı daha şimdiden açığa çıkan) demagojilerle kitleyi aldatmaya çalışırken, diğer yandan da ODTÜ-ÖTK'nin yoğun çabaları sürüyor. Korkut Özal ODTÜ'nün faşistleştirilmesi eyleminde bir truva atı olan işçi kılıklı faşistlerin ODTÜ'ye doldurulması konusunda sessiz kalırken, ODTÜ sorununu "çözmek" (!) için Mtevelli Heyeti üyelerini istifaya ikna etmeye (!) çalışıyor. Buna karşılık ODTÜ'nün öğrencisi, memuru asistanı, profesörü ile tüm kitlesi, her türlü faşist saldırıya karşı kararlılıkla mücadelesini, direnişini sürdürüyor. Öğretim üyeleri ve Mtevelli Heyetinin demokratik üyeleri de bu açık faşist saldırı karşısında bilinçlilikle mücadele ediyorlar. ODTÜ kitlesinin direnişi, daha bu günden ODTÜ'nün faşistleştirilmesini önlemekle sınırlı kalmayan bir anlamla yüklenmiş, emekçi halklarımızın faşizme karşı direniş mücadelesinin bir parçası haline gelmiştir. Öyle ki ODTÜ direnişinin zaferi faşizme indirilmiş ağır bir darbe olacaktır!

ODTÜ'DE SON DURUM

ODTÜ-ÖTK, özellikle son haftalarda yoğun çalışmaları ile, Özal'ın MC'nin saldırılarını kamufle eden demagojisini teşhir etmeye yönelik çabalarını yoğunlaştırdı.

Bu arada en geniş öğrenci kitlesinin ve onların ailelerine yönelik Ankara'da bir panel ve bir tartışmalı toplantı düzenledi. Bu toplantılar İstanbul ve İzmir başta olmak üzere tüm bölgelere yayıldı. ODTÜ sorununu açıklamak ve toplumun diğer kesimlerinde yankılandırmak için değişik kentlerde

duvar gazeteleri asıldı ve korsan eylemler yapıldı. Bu arada okula yeni kayıt yaptırarak öğrenciler için bir danışma bürosu açıldı. Ve kayıtlar sırasında ortaya çıkabilecek faşist saldırılar böylece önlen-di. Yeni kaydolun öğrencilerin büyük bir çoğunluğu bu danışma bürosuna gelip ÖTK ile ilişki kurarak kaydını yaptırdı. Bu arada faşistlerin tüm zorba engellemelerine karşın bütün ODTÜ kitlesinin baskısıyla Hasan Tan'dan sonra rektör vekili olan Temel Çakaloğlu istifa etmek zorunda kaldı ve yerine Nuri Sarıyal atandı. Bu atamadan sonra faşistler mütevelli heyetinin iki üyesinin evlerini bombalayıp Nuri Sarıyal'ı tehdit ettiler. MC'nin bütün demagojisine ve her türlü faşist saldırıya rağmen tüm ODTÜ kitlesi, okuldaki akademik ve idari mekanizmanın demokratik bir biçimde yeniden oluşturulması için bir aydan beri başlattığı çalışmayı sürdürmektedir. Hasan Tan'ın atandığı 13 Şubat 1977'den itibaren ODTÜ'de kök salmaya çalışan faşistler bu biçimde tecrit olmaya başladı.

Bu arada belirtilmesi gereken diğer bir önemli nokta da oligarşinin ancak yalayıcı bir basın organında ODTÜ mücadelesinin önderlerinden Bülent Forta'ya ilişkin çıkan bir haberdir. Bu haberin, oligarşinin güvenlik örgütlenince, Forta'nın, kendisinin de belirttiği gibi (Vatan Gazetesi'nde), "hayatına kast etmeye yönelik bir plan"ın bir parçası olduğu ve ODTÜ direnişinin şimdiki önderlerini yıldırıyaya yönelik olduğu unutulmamalıdır. Ancak oligarşinin bu ve benzeri oyunları bir bir bozulmaktadır.

Devrimci Gençlik için, Ankara özelinde olduğu kadar, Türkiye genelinde de oldukça önemli bir konuma sahip olan

ODTÜ'de ise, faşistleştirme çabalarına karşı mücadele sürüyor. Türkiye genelindeki anti-faşist mücadelenin bir parçası olan "ODTÜ Sorunu"nun mücadele dersleri ve çözüm önerileri faşizme karşı direniş çerçevesinde tartışılmalıdır. Getirilen çözümler alabildiğine somut, alabildiğine uygulanabilir olmalıdır.

ODTÜ'DE SÜRDÜRÜLEN DİRENİŞİN DERSLERİ

Faşistlerin ODTÜ'ni doğrudan hedefleri haline getirmeleri mücadelenin boyutlarının yükselmesini de beraberinde getirdi. İşte yenilgiye ulaşmamak için, örgütlenme bu boyutları kucaklayabilmelidir. Yani sorun kendiliğindenlikten örgütlülüğe giden süreçte daha sıkı örgütlülüğe yönelebilmektedir. Ancak bu sorunun kavranıp gerçekleştirilmesi tutarlı bir "EYLEM PROGRAMI" çerçevesinde mümkündür. Eylemin devreye girişi devrimci çözümleri ortaya çıkarmak içindir. İçinde bulunan koşullar, "ODTÜ'nün faşistleştirilmesi" koşullarıdır. Ancak bu koşullara müdahale ederek, yani durağan olmayan mücadeleciler bir müdahaleyi gündeme getirerek, bu koşullar devrimcilerin denetimindeki koşullara, yani ODTÜ'nün her zaman olduğu gibi, devrimcilerin denetimindeki bir demokratik mevzi olarak korunması koşullarına dönüşürülebilir. Elbette eylemin örgütlenme ile olan bağıntısı ve eylem programının harekete kattığı kişilerin daha sıkı örgütlenmesi ihmal edilmemelidir. O halde esas olan "EYLEM PROGRAMI"dır. Hayatın canlı pratiğinin gösterdiği gibi kağıt üstü örgütlenmeler kof örgütlenmelerdir. Gündemde olan iş içinde örgütlenme, yani pratikle atbası giden bir örgütlenmedir.

ODTÜ'nde sürdürülen

mücadelenin eylem programı, yönelmiş alanlar açısından, ikiye ayrılabilir:

1) İç dinamikleri (işçi, öğrenci, öğretmen üyesi) harekete geçirme;

2) Dış dinamikleri (kamuoyu) harekete geçirme.

Her iki alan için de yaklaşım ikisi "alışagelmis kalıpların parçalanması" dır. Günümüzde anti-faşist mücadelenin somut eylem biçimleri zenginleştirilmek durumunda. Bu eylem biçimleri, terkedilemeyecek olan bir "savunma çizgisi"ni ve "aktif savunma"yı esas almalıdır. Sadece bir kaç eylem biçiminin dar çerçevesine sıkışıp kalmamak gerekir. Örneğin "babayadığı" kentlin işlek yerlerindeki korsan mitinglerle yetinilmemelidir. ODTÜ pratiğinde bunların yanısıra kahve toplantıları, sinema aralarında kısa ajitataif konuşmalar vb. yapılarak eylem biçimleri bir ölçüde zenginleştirilebilir. ODTÜ mücadelesi tarihi böylece zengin biçimlerin ipuçlarını verir bize (Örneğin bu konuda, altı aylık boykotta ve son Hasan Tan direnişi boyunca ev ev dolaşarak yapılan çalışmalar hatırlansın).

Sorun, ilk elde ODTÜ'nin iç dinamikleri çerçevesinde ele alınırsa, objektif olarak, öğrenciler ve aileleri üzerinde yapılan ve yapılacak çalışmaların ağırlık kazandığı görülür. Gerek potansiyel olarak, gerek örgütlenme düzeyi olarak diğer kesimlere göre daha ileri düzeyde olan öğrenci kesiminin en geniş biçimde eyleme sokulması çalışmaları yoğunlaştırılmalıdır. Bu eylemlerin öne çıkarttığı bilinçli katılımcıların örgütlenmesi, hem Devrimci Gençliği (ODTÜ çapında) çözüme yaklaştırmakta, hem de kalıcı örgütlenmenin elementlerini yaratmaktadır. Düzenlenen miting, panel, kapalı salon toplantılarında ve ailelere yönelik çalışmalarda yer

alan bu kişiler üzerinde gündeme getirilen çalışmalar yaygınlaştırılmalı ve derinleştirilmelidir. Onlara, çevrelerinde genelde faşizme karşı mücadeleye, özelde de ODTÜ'deki mücadeleyekazanacakları insanlara gitemelerini, ilişki kurmalarını sağlamak için yaratılan dökümanlar (gazete, broşür, sergi vb.) geliştirilmelidir. Ayrıca, taşrada "ÖTK Komiteleri" olarak çalışan yapılar, yerel anti-faşist unsurlarla birlikte kendi inisiyatiflerini de geliştirerek eylem örgütlenme fonksiyonlarını yerine getirmelidirler.

İşçiler arasındaki çalışma daha güç koşullara sahiptir. Bu kesimde karşılaşılan olumsuz bir durum da, ODTÜ'deki sendikaların revizyonistlerin yönetiminde olmasıdır.

Devrimcilere bu noktada düşen görev, sosyal İş'in revizyonist yönetimine yönelen işçi muhalefetinin "devrimciliğe" ve "devrimci sendikacılığa" yönelmesini sağlamaktır. Sosyal İş'in tabanına ve ODTÜ'ndeki işçi tabanına faşizme karşı mücadele ruhunun yerleşmesi doğrultusunda çalışmak bir zorunluluk durumundadır. Ayrıca işten atılan devrimci işçiler ve onların aileleri üzerinde çalışmalar hızlandırılmalıdır. Faşizme karşı mücadelenin uzun dönemli bir mücadele olduğu kavratılmalı ve "devrimci sendikalar" çevresinde örgütlenmenin kalıcı çalışmaları ve kadroları yaratılmalıdır.

Öğretim üyeleri ODTÜ mücadelesinin kamuoyuna açılımı yönünden oldukça önemlidir. Ayrıca "özgür ve demokratik üniversite" mücadelesinde "işçi-öğrenci-öğretim üyesi" birlikteliğinin somut görüntüsünü ODTÜ'nde görmek mümkündür. Bu diyalog önümüzdeki süreçte de sürmelidir.

Devrimcilerin mücadele yöntemleri karşı güçlerin saldırılarını dağıtmalıdır. Bugün Türkiye'de hızlı bir yayılma gösteren faşizm, iki temel yönetime başvurmuştur: Terör ve demagoji. Bugün Rü-

ANTI-FAŞİST MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

rek faşist işgaller kırılmadık.

Bütün bu mücadele sürecinde Devrimci Gençlik hareketine ilişkin iki yıl öncesinde tesbit ettiğimiz aşağıdaki ilkelere geçerliliğini ve önemini sürdürmektedir:

a) Üniversitenin dar kolları parçalanmalıdır:

b) Yeni ve inisiyatifin (dövüşme alanı, zamanı, koşulları, vb.) elde tutulduğu eylem biçimleri yaratılmalıdır:

c) Kitleler en geniş biçimde "siyasal eylem" e sokulmalı ve faşizme karşı direniş ruhuyla donatılmalıdır:

d) Gençlik hareketinin kadroları üzerinde yoğun bir siyasal (salt ideolojik değil) çalışma gündeme getirilmelidir.

Tüm baskı ve engellemelere rağmen, faşizmin terör ve demagojisini dağıtan, en basitten en karmaşığa gelişen bir eylem çizgisini takip ederek, hiç bir eylem türünü

dişalamayan, yalınlığa ve pasifizme düşmeyen bir mücadele anlayışıyla ileriye atılmak gündür bugün!..

ANKARA'DA DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

Ankara özelinde şu noktayı belirtmekte yarar var: Geçtiğimiz dönem hayata geçirilen doğru devrimci önderlik ve onunla birleşen gençlik mücadelesi, gençlik hareketini; içinde yaşadığı dar pratik-çiliğin ağır bastığı kısır döngüden büyük ölçüde kurtarmış, olumlu bir gelişim çizgisine oturtmuştur. Bugün sorun bu çizginin yükselen siyasal pratik içinde daha sıkı kavranılması ve uygulanmasıdır. Yani bugün Ankara'da gençlik hareketinin ne yapacağı açıktır, geneldeki mücadele ile bağlantıları açıktır: Bir noktada hareket düzlüğe çıkmıştır, ancak bu çizginin yeni yeni somut biçimlerle zenginleştirilerek uygulanması gereklidir.

malıdır.

Bugün, gerek ülke genelinde, gerek ODTÜ özelinde, koşulları gözönünde bulundurarak ve ortaya çıkacak siyasal sonuçları her çeşit mücadele yöntemini kabul eden, "sekte değil, geniş katılım" olan bir mücadele anlayışı hayata geçirilmek durumundadır. Demokratik kamuoyunu da harekete geçiren, "üniversite sınırlarını aşan" halkın faşizme karşı mücadelesiyle kucaklaşan bir mücadele zaferi getirebilecektir. İşte ODTÜ'de böyle bir mücadele anlayışının önderliğinde sürdürülen bir mücadele başarıyı sağlayacaktır. Halkın eline "titreyen elleriyle" tutmaya çalışan revizyonistlerin bölücülüğünü, azgınca saldıran faşistlerin çabalarını neticesiz kılacak olan budur. Doğru devrimci önderliğin sürdürülmesi, her türden revizyonist çizgiyi cılız bir ses olarak bırakacaktır.

Örneğin, Halkın Kurtuluşu Yolunda Gençlik, kuyunun dibindeki kurbaganın gökyüzünü kuyunun ağzı kadar sanması gibi, ODTÜ'deki mücadelede Devrimci Gençliğin, sorunun çözümünü "oligarşi içi çelişkilere bağladığı" iddiasında bulunuyor. Mücadeleden uzak olan, görevleri salt yapılan tartışmalara bazen katılmak olan Halkın Kurtuluşu yolunda gençler bundan başkasını göremeyeceklerdir, hele görmek istemiyorlarsa hiç göremeyeceklerdir. Ancak HK'nun yine de kutlamak gerek, bu kadar yabancı olduğu bir konu hakkında bile "bilgi" (!) sahibi; oysa kendisi gibi mücadeleden çok uzakta olan "candüşmanı" (veya ikizkardeşi) İGD, HK kadar da olsa bu konuda "bilgi" edinmemiş ki ağzını bile açmıyor!

Bugün, ODTÜ'yü faşizme karşı demokratik bir mevzi olarak sahiplenme gündür. ODTÜ'nün tüm anti-faşist güçlerinin, ODTÜ'nün faşistleştirilmesi çabalarına karşı, çelikten birliğini sağlayacak biçimde örgütlenilmesi gündür.

Ankara'daki öğrenim kurumlarının bugünkü durumu hakkında şöyle bir üçlü sınıflandırma yapılabilir:

1) Devrimcilerin Denetimindeki Okulları

Faşistlerin kitlelerden tecrit edildiği bu birimlerde, faşist hareket devlet gücünün (polis, vb.) desteğinde sınırlanmaya çalışılmaktadır. Oligarşi, çanak yalayıcısı faşist milisleri oldukça iyi kollamakta, tek bir faşist milisin derse girmesi için kasalarla polisi bu okullara yığmaktadır. Bu uygulama özellikle SBF, BYYO, Hukuk, SIYO gibi okullarda kendisini göstermektedir. Bu okullarda, faşistler yok diye, örgütlenme ihmal edilmemektedir. Bu ihmal, ileride güdüme gelebilecek faşist işgallere gelişebileceği bir zemin yaratacaktır..

2) Faşist İşgallerin Kırıldığı Okulları:

DTCE'nde polis-faşist idare işbirliği yeni mizansenlerle sahnelenmektedir. Polisler devrimciler üzerinde "okul disiplin kurulu" gibi davranmaktadır. Polisin tesbit ettiği devrimciler "disiplin kurulu"na cezalandırılmaktadır. Buna rağmen devrimciler aergün okula giderek faşistlerin yüreğine korku salmaktadırlar. Aynı durum faşist işgalin kırıldığı Yükseliş'te de geçerlidir.

3) Faşist İşgal Altındaki Okulları:

Oligarşi bu kurumlardaki faşist işgali meşrulaştırmak için her çeşit yöntemi kullanmaktadır. Ülkemizdeki faşizmin, faşistlerin işgali altındaki eğitim kurumlarına ilişkin çarpıcı bir örneği geçtiğimiz hafta AİTİA'nda görülmüştür. Bu okula öğrenci kesiminde hakimiyet kuran faşistler, geçen öğrenim yılı sonunda, "solcu asistanların atılması" için bir boykot başlatmışlardı. Faşistler bu boykotu geçen hafta yapılan sınavlar sırasında da sürdürdüler. MC Hükümetinin "tarafsız" olarak sunulan ve adeta bir "mit" haline getirilen İçişleri Bakanı, Ankara valisiyle ve kasalarla polisle okul çevresine gündüzleri bizzat gelip "güvenlik önlemleri alması" (!) rağmen nedense faşistlerin boykotuna son veremedi! Üstelik faşistler

AİTİA'ne iki gece üstüste bomba attılar. Faşistlerin boykotu bir ölçüde kırıldıysa da "İçişleri Bakanına rağmen (!) devam etti" ! 2. MC döneminde, hayatın her alanında ve her anında görüldüğü gibi görünürde İçişleri Bakanı "tarafsız" (!) davranırken, bu görüntünün ardında faşizmin terörü alabildiği ve sürmektedir. Benzer uygulamalar, şu anda kapalı olan faşistlerin işgali altındaki diğer okullarda da, değişik biçimlerde, ileride güdüme gelebilir. Devrimcilere düşen görev faşist terörün püskürtülmesi dışında faşist demagojinin bu değişik biçimlerini de teşhir etmektir. Bugün devrimciler, faşist işgallerin kırılmasına yönelik çalışmalarını hızlandırmalıdır.

İzmir İnciraltı yurdu kapatılamaz

MC Hükümetinin devrimci öğrencilerin kaldığı yurtları kapatmaya yönelik zorba siyasetinin somut bir uygulaması olarak, İzmir-İnciraltı'ndaki 1600 kişilik öğrenci yurtları 17 Ağustos'ta polis zoruyla boşaltıldı. Yurtta bulunan öğrenciler polis tarafından tekme, tokat dövüldü, coplandı. Öğrenciler zorla dışarı çıkarıldı. 10 devrimci öğrenci gözaltına alındı. Bunun üzerine 700 kadar öğrenci yurt civarındaki bir arsada çadır kurarak direnişe geçtiler. Ancak polis bu çadırları, "Özel mülkiyete tecavüz" (!) gerekçesiyle söktü. Bu arada öğrenciler yine dövüldü, coplandı. Yıl sonu sınavlarının yapıldığı bir sırada öğrencilerin her türlü sağlık koşulundan uzak, faşist saldırılara açık bir hayat yaşamaya mahkum etmek MC'nin "Eğitim politikası"nın (!) temel bir ilkesi olmuştur.

İzmir'deki yüksek öğrenim gençliğinin kitle örgütü olan DİYÖD'ün yönetimine çöreklenen oportünistler, öğrencilerin bu somut sorunlarıyla yeterince ilgilenmediler. DİYÖD kitlelere önder olamadı. Bu arada Devrimci Gençlik olaya müdahale etti, mücadeleyi doğru yola yönlendirmeye çalıştı. Bu mücadelenin

bir parçası olarak 1 Ekim günü tüm okullardaki ve yurtlardaki faşist baskıları ve faşist işgalleri protesto eden bir miting Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu önderliğinde yapıldı. Tüm siyasetlere yapılan miting katılma çağrısına Halkın Gücü dışında hiçbir grup cevap vermedi. DİYÖD yöneticileri bu eylemde Federasyondan bağımsız, hatta ona alternatif ve fırsatçı bir tavır benimseyerek bazı "dernekler"le birlikte ayrı bir miting yaptı. Bu eylem, DİYÖD'ün kuruluş çalışmalarında DİYÖD'ün Federasyona katılması gerektiğini savunan, şimdi ise bu konuyu "Tartıştığını" söyleyen DİYÖD yönetiminin iki yüzlü, programsız, pusulasız tavırlarını iyice açığa çıkartmaktadır. "Bölgesel Şöhret" olma sevdalısı bu oportünistler DİYÖD'ü merkezi örgüt konumundan çıkartıp kendi oportünistliklerinin bir aracı haline getirmeye çalışmaktadırlar. Devrimci Gençlik bu oyunları etkisiz kılacak ve İzmir'deki öğrenci gençliğin öğrenim özgürlüğü can güvenliği mücadelesini zengin eylem biçimlerini güdüme getirerek yönlendirecektir.

İZMİR-İNCİRALTI YURT-LARI AÇILSIN!
FAŞİZM KAHROLSUN!

İstanbul Site yurdunda mücadele...

ŞİMDİYE kadar tüm faşistleştirme çabalarının boşa çıkarıldığı, ilerici, yurtsever ve devrimci gençlerin kaldığı Site Yurdu valilik tarafından "Tamirat" gerekçesiyle kapatıldı, öğrenciler sokağa atıldı.

Bu olayın önemi yalnızca öğrencilerin kiralar ve pahalılığın alabildiğine yükseldiği bir dönemde sokakta kalmalarından ibaret değildir. Söz konusu tertip, genelde İstanbul'daki devrimci mücadeleye darbe vurmayı, özde ise İstanbul Üniversitesinin tamamen faşist komandalara teslim edilmesini amaçlamaktadır. Buradaki devrimciler aynı zamanda yakındaki Sivas yurdunda yerleşen faşistlerin halka saldırı ve baskılarını da göğüsliyorlardı. Şimdi ise, faşistlerin açık olan plânına göre, çevredeki devrimcilerin etkinliğini kırmak üzere Site yurdunda polis ve komandolar yerleştirilecek, faşistler halkı yıldırabilmek için rahatça terör kullanacak ve çevre okullara da rahatça saldırabilecekler.

Ancak, bütün bu baskılar devrimci gençliğin halkın kurtuluş mücadelesine en kararlı bir şekilde katılmasını engelleyemeyecek, onları yıldıramayacaktır. Nitekim, öğrenciler faşistlerin bu tezgahını kamuoyuna açıkladıktan sonra bir dizi protesto eylemine girişmişlerdir. Devrimci gençler bu amaçla Vilayetin önüne bir de çadır kurdular. Vali tarafından çağrılan toplum polisi ekibi öğrencileri dağıtmaya çalıştı. Direnen öğrencilere saldıran polis çadırları tahrip etti ve öğrencileri gözaltına aldı.

Olaydan sonra bir açıklama yapan devrimci gençler, Site yurdunda polis baskıları sonucunda tahrip edildiğini ve yurt açılınca kadar direnişlerini sürdüreceklerini bildirdiler.

Devrimci Gençlik faşizmin her çeşit saldırısına karşı direnişini en kararlı bir biçimde sürdürecektir.

SİTE ÖĞRENCİ YURDU
AÇILSIN!
FAŞİZM KAHROLSUN!

"Faşist Zulme ve Pahallılığa Karşı"

FAŞİST ZULME VE PAHALİLİĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI TÜM YURTTA GENİŞLEYEREK DEVAM EDİYOR.

Faşist Zulme ve Pahallılığa Karşı Direniş Kamppanyası, belirlenen doğrultuda, tüm yurt düzeyinde, fabrikalarda, köylerde, okullarda, işyerlerinde genişleyerek devam ediyor.

Kampyanamızın en başta gelen hedefi mümkün olduğu kadar geniş anti-faşist halk güçlerini kucaklamasıdır. Bu doğrultuda değişik halk kesimlerini temsil eden pek çok demokratik kuruluş kampyaya çalışmalarına katıldı. Bir çoğu ise kampanyayı desteklediğini açıkladı. Yurdun dört bir tarafında anti-faşist gösteriler, küçük üretici mitingleri yapılıyor. Tartışmalı kahve toplantılarında, pazar yerlerinde düzenlenen "korsan miting"lerde faşist zulüm ve pahallılık teşhir ediliyor. Devrimciler, 150 bin adet basılan Özal Sayı'dan başka, bu gazetedeki bazı yazıları ve kendi yazdıkları bildirileri teksir ederek çok geniş bir şekilde halka dağıtıyorlar. Büyük boy kağıtların üzerinde düzenlenen duvar gazeteleri, bez pankartlar, halkın okuyabileceği yerlere asılıyor, duvarlar zam-zulüm-zindan düzenini faşizmi teşhir eden sloganlarla donatılıyor; pullama, afişleme vb. yapılıyor.

Dergimiz kampanya süresince özel sayılar yayınlamaya devam edecektir. Yine kampanya nedeniyle Ankara'da bir dizi konferans ve tartışmalı toplantılar düzenliyoruz. Bunlardan birincisi, Çağdaş Sahne'de, faşizmin teşhiri konusunun işleneceği bir toplantıyla 21 Ekim cuma günü saat 19'da yapılacaktır. Bu konferanslara devrimci demokrat yazarlar, gazeteciler, uzmanlar davet edilecek. Faşizme karşı mücadele konusu bütün boyutlarıyla sunulmaya çalışılacaktır.

Bir çok işçi, köylü, gençlik, memur, öğretmen, kadın ve halk dernekleri kampanyamıza fiili olarak katıldıklarını ve bu doğrultuda eylemler, mitingler, yürüyüşler toplantılar düzenleyeceklerini açıklamışlardır. Bir çok demok. kuruluş ve demokratik kişi de kampanyamızı desteklediklerini bildirmişlerdir. Ankara'da, Devrimci Gençlik Demekleri Federasyonunun içlerinde AYÖD İst. Dev-Genç'in de bulunduğu 47 üye derneği AKD, Halk evi şubelerinin ve halk odalarının bazıları semt demekleri, gecekonduardaki halk demekleri TİB, DEV-SAN-DER, İstanbul'da TÜM-PTT-DER İst. Şubesi, Devrimci Kadınlar Derneği, Kimsan-İş, İTÜ-DER ve başka demeklerle birlikte 30 demokratik örgütü; Antalya'dan 5 demokratik kitle örgütü ve daha yurdun bir çok bölgesinden çeşitli kuruluşlar kampanyaya katıldıklarını belirterek, belirlenen doğrultusundaki kampanyaya çalışmalarını sürdürmeye başlamışlardır.

Bu kampanyanın bir parçası olarak tüm halktan güçler ve kişilerle Faşist Zulme ve Pahallılığa Karşı Direniş hakkında mülakatlar yapıyoruz. Aşağıda yayınladığımız sorular ve benzerleri doğrultusunda çeşitli kesimlerin görüşlerini olarak buldukça ve mümkün olduğunca geniş bir şekilde yansıtmaya çalışacağız.

Faşizme karşı direnişi her alanda yükseltelim!

GECEKONDULU halk Direniş Kampyanasını geniş bir ilgiyle desteklemektedir. Gecekondu bölgelerindeki Devrimciler Kampyanasının hedefleri doğrultusunda bir dizi eylemler düzenlenmekte, en geniş yığınları faşizme karşı bir araya getirmek için çalışmalarını sürdürmektedir. Devrimci Yol ÖZEL SAYI'sının en çok satıldığı ve okunduğu yerlerden birisi de Gecekondu Mahalleleri olmuştur. Devrimciler bu mahallelerde dergi satışı sırasında, faşizme karşı nasıl mücadele verilmesi gerektiğini halkla tartışmakta, onların önerilerini almakta ve dergide yer alan yazıları onlarla okumaktadır. Kahvelerde düzenlenen tartışmalı toplantılarda da aynı yol izlenmektedir. Bunun dışında, pazar yerlerinde düzenlenen "korsan miting"lerde devrimciler halkla birlikte faşist zulme ve pahallılığa karşı devrimci sloganlar haykırarak, yaptıkları konuşmalarla somut gerçekleri açıklayarak halkı aydınlatmaya çalışmaktadır. Pazar yerlerinde yapılan bu mitinglere polis müdahale edemediği de bildirilmiştir. Halkla omuz omuza, iç içe olan devrimcilere polis saldırıya çekinmemektedir. Örneğin 4 Ekim salı günü Tuzluca pazar yerinde toplanan yurtseverler, faşist zulmü ve hayat pahallılığını protesto etmişlerdir. Mitingte yapılan

konuşmada, "pahallılık ve zulmün içinde yaşadığımız düzeyin zorunlu sonuçları olduğu, emperyalizmin ve işbirlikçilerin iktidarına son vermeden, yani halkın demokratik iktidarını kurmadan faşizmden ve pahallılıktan kurtulamayacağı" belirtilmiştir. Mitingte "Zam Zulüm-İşkencece, İşte Faşizm" "Kahrolsun faşizm", "Tek Yol Devrim" ve başka devrimci sloganlar haykırılmış, devrim andı içilmiştir.

Bu ve benzeri eylemler yurdun dört bir köşesinde sürdürülmektedir. Türkiye bir baştan bir başa faşist zulme ve pahallılığa karşı devrimci direniş mücadelesinin sloganlarıyla inlemeye başlamıştır.

17 Ekim pazartesi günü de Şehitlik semtinin pazar yerinde bir korsan miting yapılarak faşist zulüm ve pahallılık protesto edilmiştir. Aynı gün, Ulus Gima önünde kalabalığın en yoğun olduğu bir saat olan 17:30'da, 300 kadar devrimci, faşist zulmü ve pahallılığı teşhir eden sloganlar haykırarak bir korsan miting yapmışlardır. Binlerce insan bu mitingi ilgiyle izlemiş ve desteklemiş; devrimcilerin FAŞİST ZULME VE PAHALİLİĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI hakkında anlattıklarını dinlemiştir. Devrimciler, Bentderesi dolmuş duraklarına kadar bir yürüyüş düzenlemişler, yol boyunca kampanya ile ilgili gazete

satmış ve el ilanlarıdır. Miting, Bentderesi'deki emek binlerce kişiye katılarak anlatılmıştır.

FAŞİST ZULME VE PAHALİLİĞA KARŞI DİRENİŞ

Devrimciler faşist zulme ve pahallılığa karşı küçük üreticilerin den işçilerin grevleri faşist işgal altında devlet dairelerine kadar yaymak bir çaba içine girmiş gün daha fazla i memur, öğretmen direnişin zorunlulu ramaya başlamıştır ya her geçen gün bir kitlesel karak maktadır.

HACİBEKTAŞ'TA ZULMÜ PROTESTO MITINGİ

15 Ekim pazar günü Hacibektaş'ta faşist zulme ve pahallılığa karşı bir parçası olarak, FAŞİST ZULME VE PAHALİLİĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI yapıldı. Hacibektaş-Kadınlar ve TÖB-DER'de devrimciler bu miting ettiler. İki haftadan başlayan mitinglerinde her köyde düzenlenmiş ve bir seçilerek küçük üreticilerin örgütlenmesi olarak katılımı sağlandı. Mitingte demokratik güçlerinin temsilcileri raburna ve Aşıkara

MÜLAKAT SORULARI:

1. Faşizme karşı mücadelenin lafla olmayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Faşist terör ve saldırılar karşısında, ne gibi mücadele metodları öneriyor sunuz? Yürüyüş, miting gibi eylemlerin önemi inkar edilemezse de, bunlar nihayet kitlesel gösterilerdir. Oysa faşizm maddi bir etkinlik temeli üzerinde gelişiyor. Faşizme karşı gösterinin ötesinde bir mücadele ve örgütlenme gereklidir. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

2. Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerimizde, halkın büyük bir çoğunluğu ilerici-devrimci, en azından sosyal-demokrat niteliktedir. Halkın ancak çok küçük bir kısmı faşistlerin etkisi altındadır. Örneğin, 4 milyonluk İstanbul'da MHP 40 bin civarında oyu zor almıştır. Bu duruma rağmen, bu büyük şehirlerde bir çok mahalle faşistlerin denetimi altındadır. MHP'li komandolar, çok küçük bir azınlıkla geniş bir bölgeyi kontrol altına alabilmektedirler. Ankara'da da faşistlerin kitle tabanı yoktur. Oysa bugün Mamak, faşistlerin kontrolü altındadır. Esnaftan, halktan açıktan ve zorla aidat ve yardım topluyor. Yani haraç alıyorlar. Tabii bu arada onların zorbalıklarına teslim olan kişileri, çapulcuları da örgütleyerek taban kazanıyorlar.

a) Halkın çok büyük bir kesiminin faşistlere karşı olmasına rağmen, faşistlerin bu şekilde kontrolü ele geçirmelerini ne şekilde yorumluyorsunuz?

b) Bu durum karşısında ne yapılmalıdır? Ne gibi önlemler alınabilir?

c) Kendisinden "yardım", yani haraç istenen esnaf ve halk, vermediği takdirde kendisine zarar verileceği, öldürüleceği korkusuyla bu talebe uymaktadır. Gerçekten de vermeyenler, zaman zaman saldırıya uğramaktadırlar. Halk bu durumda ne yapabilir? İsteneni verdiği takdirde, faşistlere yardım etmiş olacaktır. Faşistler, bu parayla gidip yeni cinayet aletleri temin edecekler, yeni cinayetler işleyeceklerdir, kendisi de bu suçta ortak olacaktır. Vermezse de, kendine zarar vereceklerdir. (Güvenlik kuvvetlerine haber vermek de, zaten durumu değiştirmedikçe göre) Hal-

kın çıkar yolu nedir, ne yapılmalıdır? Ne gibi mücadele yolları önerebilirsiniz?

3. Faşizme karşı mücadele somutta, bir anti-faşist (demokratik) iktidar alternatifini gerektirmektedir. Zira, bu sorun da nihayet bir iktidar sorunudur. Ülkemizde faşizm son verecek bir anti-faşist iktidar alternatifi ne olabilir, ne olmalıdır?

4. Bir CHP iktidarı veya CHP'li bir koalisyon, faşizm sorununu çözebilir mi? Ülkemizde faşist güçler devlet aygıtı içinde yerleşik ve köklü güçlere dayanıyorlar. Faşizmi Türkiye'de örgütleyip, besleyen temel güç bilindiği gibi ABD emperyalizmi ve CIA'dır. Oysa şimdiki Dışişleri Bakanı'nın da açıkladığına göre, CIA içimize girmiş, MIT'i kontrol altına almış, çeşitli köşebaşlarını tutmuştur. Basında bir çok kere Ülkü Ocakları'nın Genel Kurmay Harp Dairesi'nde görevli bazı kişilerce örgütlendiği yazıldı. Ülkü Ocakları'nın, Kontr Gerilla'nın sivil kolu olduğu yazıldı.

Bu durumda bir CHP iktidarı ne yapabilir? Bunu sorarken özellikle şu nu kastediyoruz: CHP, "devletin tarafsızlığı" şeklinde görüşlere sahip. Daha önceki MSP ile koalisyon döneminde de Mamak'ta (Tutukevinde görevli bir işkenceci üstöğmeni görevinden alamadı. Ordu, polis (gizli-çık), MIT gibi devlet aygıtındaki faşist örgütlenmeler yok edilmeden, Kontr Gerilla ve Ülkü Ocakları dağıtılmadan, CIA ve emperyalizm etkisizleştirilmeden faşizm yenilebilir mi? Ve CHP bunun için ne yapabilir? Bu konulardaki düşünceleriniz nelerdir?

5. Faşizme karşı tüm anti-faşist halk güçlerinin, GÜÇ-BİRLİĞİ sorunu gündüzde giderek daha çok tartışılan önemli bir sorun haline geliyor. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir? Hangi güçler arasında hangi ilkeler çerçevesinde ve ne şekilde bir birlik sağlanabilir?

6. Dergi'mizin Devrimci Yol'un, açmış olduğu "Faşist Zulme ve Pahallılığa Karşı Direniş Kampyanası" hakkında ne düşünüyorsunuz, bu konudaki önerileriniz nelerdir?

AHMET YILDIZ

1. Bilinen tüm iki yüzlülüklerine, toplumsal değerlere sahip çıkarak halka sempatik görünme taktiklerine, bunları kitlelere düş ötesi umutlar yaratma propagandalarına en karşıt sistemlerin en çekici sloganlarını benimser görünme yöntemlerine başvuran alaturka faşizm, devlet gücünü de en pervasız bir cesaretle kullanarak kitle tabanı oluşturmada, devleti işgalde şaşırtıcı başarılar sağlamada, onunla amaç birliği halinde olmaması gereken siyasal örgüt ve kişilerin aymazlıklarından da üstün bir beceri ile yararlanmaktadır.

Faşizme karşı savaşmada, onu gerçek nitelikleri ile tanıyıp tüm iki yüzlülük ve kandırıcılıklarını açığa çıkararak halkı uyarmak ve kurbanlarını da (özellikle acı gerçekleri kavramayan gençleri) onun pençesinden kurtarmak, savaşımın düşünsel yönünü oluşturur. Eylemsel yönde de, örgütlü bir savaşım, karşıt kitleleri sıkı bir dayanışma halinde birleştirmek ve asla yılmak göstermeden ve fakat askersel bir karşıtla da gerekçe vermeden, savaşımı kesintisizce sürdürmek. Sağlayabileceği olup bittir karşıtında eylemsiz yada etkisiz kalmak ise, başlangıç başarılarını, birikimsel yöntemle büyütebileceği göz ardı edilmemelidir.

Kısacası, faşizme karşı savaşmada, onun tüm yöntemlerini karşılayacak, halkı ve kandırılmış yandaşlarını da kazanmaya çalışarak örgütlü, cesaret vermeyen ve herhangi bir başlangıç başarısını büyütmesine fırsat vermemek için her olanağı kullanma stratejisi uygulanmalıdır.

2. Sayıları az olmasına karşın etkinlik sağlamları, gözü dönmüş, bağnaz militanları (gerçekten iyi bir iş yapıyormuş sanısı ile) örgütlü biçimde, devlet gücünden ve bir takım parasal olanaklardan da yararlanarak kullanmalarının sonucudur. Lumpen proletarier yada yitirecek bir şeyi olmadığı gibi bu yolda yarar sağlayacak kimseleri de kullanma (bilinen klasik yöntem) larının, bu başarda payı büyüktür. Buna karşı örgütlü dayanışma, fırsatlar yaratmamaya dikkat, yasa dışı eylemlerini tanık ve kanıt

oluşturacak yargı organları önünde destekçi devlet görevlilerinin de içinde davranışlarının hesabını olanaklı olanları derhal yargı aktarma ve gelecekte de hesap kimsini yaratma), güç kazanma layacak parasal destekleri kesme çareye başvurma (suçluları yakala ve kanıt sağlama, çoka para bulma...) ve bütün bunlar için geniş ölçüde yararlanma.

3. Bugün için bir CHP iktidarı, ondan sonra da CHP tezinin karşıt olacağı anti tezlerle dayanan muhalefet yarışması (diyalektik)

ZEKERİYA SERT

Soru 1

Yanıt 1- Faşizme karşı savaş yapabilmek için herşey onların izlediği metod ve taktiklerinde bulundurmamak gerek onların tuttukları ve başarı ile kullandıkları yolları şunlardır.

A- Devleti içinden fethetmek için devlet dairelerinde mevkileri tutmak. Böylece devleti ele geçirmek. Bunu ga ve bilinçli bir biçimde yapıyorlar.

B- Sonra sağ partilerin onların tabanını kendi örgütlemek.

C- Üniversite, yüksek enstitülerini işgal etmek.

D- Yerel örgütlerle ha yayılmak.

Faşizme karşı yapılacak geniş halk yığınlarını bu tehli uyarmak gerekir. Onun için g yayın yapmak masmediga (ga bildiri, broşür, kitap, radyo, televizyon) ile aydınlatma

Direniş Kampanyası" Genişliyor!

dağıtmış-
tderesi du-
panya'nın
la sona er-

ME VE
KARŞI

güst zulme
rşı direnişi
mitinglerin-
rine kadar,
i okullard-
ine işyerle-
için yoğun
lerdir. Her
çi, köylü,
ve genç bu
şunu kav-
Kampan-
daha geniş
ter kazan-

FAŞİST
TESTO

günü Ha-
asabasında
yat paha-
nişin bir
SİZMİ VE
TESTO
Derneği
r Derneği
örgütlenen
nge öncü-
a öncesi-
g çalışma-
toplantılar
er temsilci
icilerin de
esine aktif
lanmıştı.
k kitle ör-
eri ile Ka-
köyünden

birer üretici konuştu. AKD ve DGDF'nin gönderdiği mesajlar okundu. 3000 civarında halk kitlesinin katıldığı bu mitingün hemen hemen yarısını kadınların oluşturduğu dikkati çekti. Geniş köylü yığınlarının, miting zamanı tarlalarında bulunma zorunda olmaları yüzünden katılım is-

tenen seviyede olmamıştı. Yine de 4000 kişinin yaşadığı bu küçük kasaba için bu miting büyük bir kitle gösterisi sayılmaktaydı. Bu miting ve yürüyüş FAŞİST ZULME VE HAYAT PAHALILIĞINA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'nın coşkun bir parçası oldu. Mitingin sonun-

da, atılan bu adımla yetinil-memesi, faşist zulme karşı aktif mücadeleler örgütlemek gerektiği vurgulandı.

Jandarmanın ve oligarşi-nin temsilcilerinin bütün en-gelleme çabalarına rağmen başarılı bir şekilde gerçekleştiren bu kitle hareketi çev-

rede çok olumlu bir etki yarattı. Böyle bir miting Hacibektaş'ta ilk olarak yapılmıştı. Miting sırasında taşınan Mahir'in, Ulaş'ın kartona çizilmiş resimleri ve pankrat-lar, köylerde evlere asılmak üzere adeta kapışıldı. Devrim-cilerin halk içindeki itibarı daha da arttı. Hacibektaş'ın

emekçi halkı, geleceğe umutla bakabilmek için faşist zulme ve pahalılığa karşı direnmek gerektiğini, savaşmak gerektiğini, bunun için ise tüm halk kesimlerinin sıkı bir yumruk halinde mücadeleye atılması gerektiğini gördüler. Öğrendiler...

ALTINDAĞ'DAN DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI

Evlerimizdeki çarşaflardan bez pankart yapıyoruz

BİZLER, DEVRİMCİ YOL siyasetinin savunucuları olan Altındağ'lı devrimcileriz. Mücadelemizi, polisün bölgedeki yoğun baskısı ve denetimine rağmen sürdürmekte kararlıyız. Böl-gemizde devrimcilerin tutarlı ve doğru bir çalışma tarzı uygulayabilmesinin en önemli nedeni, kuşkusuz, sahip olunan siyasi çizgi, yani Devrimci Yol hareketinin çizgisidir. Bugün bütün çalışmalarımız FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'nın doğrultusunda sürdürülmektedir.

Yoksul Altındağ halkı faşizmin zulmünden ve pahalılığınan en çok ızdırıp çeken halk kesimlerindendir. Bu yüzden bu baskı ve teröre karşı önemli boyutlarda bir tepki söz konusudur. Ayrıca, bu koşullarda, yığınları boş umut ve vaadlerle oyalayarak mücadeleden

ahkoyan "CHP devrimciliği" de Altındağ'da geçerliliğini kaybetmektedir. Artık bölge halkımız, CHP yöneticilerinin ve bir zamanlar "umut" olarak gördükleri Ecevit'in kime hizmet ettiğini kavramaktadır. Artık bölge halkımız gerçek devrimcilerin kimler olduğunu ve kurtuluşunun hangi yollardan gerçekleşeceğini anlamaya başlamıştır.

Kampanya başladığından bu yana, çalışmalar hızlandırılan ve dergi satmaya çıkan arkadaşlarımız halkın büyük ilgi ve desteğiyle karşılanmaktadır. Halk arkadaşlarımızı evlerine davet etmekte, gecekondu kadınlar dergi satışlarına bizzat katılmaktadır. Bu durum bizlerin mücadele azmini daha da artırmaktadır. (Şu olayı anlatmadan edemeyeceğiz: Bir arkadaşımız dergi satarken "Devrimci Yol", "Kahrolsun Faşist

Zulüm ve Hayat Pahalılığı" diye bağırıyordu. 60-70 yaşlarında bir nine oturduğu yerden kalkarak "Tek Yol Devrim" "Yaşasın Devrimciler" diyerek arkadaşımızın boynuna sarılıp öptü ve arkasından ağladı. Yaşlı gözleriyle eline bir dergi aldı, "okumam yok, Hacere okuturum da dinlerim" dedi.)

Bölgemizde yoğun bir şekilde, bütün eksikliklerimize rağmen, bu kampanyayı yaymaya çalışıyoruz. Bu çalışmada en büyük engel olarak ekonomik sorun başta geliyor. Ama bunun da bir çözümünü bulduk. Örneğin evlerimizden aldığımız çarşaflara, "KAHROLSUN FAŞİST ZULM VE HAYAT PAHALILIĞI" "FA-

SİST ZULME VE HAYAT PAHALILIĞINA KARŞI OMUZ OMUZA" gibi sloganları yazarak cadde ve sokaklara astık. Büyük kağıtlara dergide yazılı bazı yazıları ve bölgeye ilişkin somut gerçekleri yazarak bunları bol miktarda cadde ve sokaklara, kahvelere, duvarlara yapıştırdık. Çok yaygın bir şekilde duvarlara sloganlar yazdık. Polis bunları imha ediyor, ama biz hemen yeniden yazıyoruz. Dergimizin özel sayısını her gün ev ev, mahalle mahalle satıyoruz; yoğun bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası sürdürüyoruz. Bunun yanında Devrimci Yol'a katkımız olmak üzere, Devrimci Yol adına bağış kampanyası da açtık.

SULUOVA'DA TABAN FİYATLARINI, PAHALILIĞI VE FAŞİZMİ PROTESTO MİTINGİ

14 Ekim cumartesi

günü, Suluova'da faşizmi ve pahalılığı protesto mitingi düzenlendi. Bu miting özel olarak da bölgedeki pancar üreticilerinin tepkilerini dile getiriyordu. Pancar üretici köylüler, üzerlerindeki sömürünün, bu düzenin kaçınıl-maz sonucu olduğu tespitinden yola çıkarak, mücadelelerini faşizme karşı mücadele ile birleştirme doğrultusunda önemli bir adım attılar. Devrimcilerin önderliğindeki bu mitinge, başta Yeraltı Maden-İş Sendikası olmak üzere, DGDF, Suluova DİK-DER, Vezirköprü Halkevi, Ladik TÖB-DER, Osmaniye İşçi Derneği, Havza Kültür ve Dayanışma Derneği, Turhal DİK-DER, Taşova Halk Kültür Derneği, bazı köy dernek-

çıkarma,
bu niteli-
sorma
rganlarına
sorulacağı
larını sağ-
k için her
ama, tanık
undurmasın-
dan en

koşullarımıza ve sosyo-politik oluşum aşamamıza da en uygun biçim alışı) faşizme karşı oluşabilecek demokratik iktidar seçeneği, en akla yakın ya da gerçekleşme olanağı var olmalıdır.

4. CHP'nin tutumundan ve yasasından kaynaklandığı belirtilen kuşku, iktidar statüsünün, iç tepkilerinin, dışa yönelik kaygıların ve soldaki muhalefetin seçenек olma olanağı kazanması olasılığının azaltacağı varsayılabilir. Her halde, faşist örgütlenmesi, faşizmin kitle tabanı kazanması ve bunlar için devlet gücünden yararlanılması büyük ölçüde önlenir ve sorun daha elverişli koşullara kavuşması sağlanır.

kampanyası açmak. Konferanslar, tartışmalar, toplantılar tertiplemek vb. Böylece geniş halk yığınlarını kazanmak

Bu kampanyayı açmadan önce tüm demokratik örgütlerle asgari ortak ilkelere (anti-faşizm ve anti-emperyalizm) de anlaşılıp işbirliği yapmak ortak düşmana karşı ortak bir cephe halinde çıkmak.

Üniversitelerde, yurtlarda, yüksek eğitim enstitülerinde anti-faşist ve anti-emperyalist propaganda kuvvet verip gençleri bu cephe çerçevesinde örgütlemeye çalışmak.

Bizde faşizm ve emperyalizm sözcükleri henüz soyut deyimlerdir. Halk bu sözcükleri anlamaz. Ona bunu anlatmak, somut örnekleri ile göstermek gerekir. Propagandada buna dikkat etmelidir.

Bence şimdilik yapılacak iş bundan, yani halka bu tehlikeyi anlatıp onu uyarmaktır.

Faşistlerin kullanmakta olduğu silahlı saldırılar halk arasında kötü tepki yapmaktadır. Ve onların aleyhinde işlemektedir. Onlarla silahlı savaşa girmek aynı hatayı işlemektir. Halkın desteğini yitirmekten başka sonuç vermez. Onun için ben silahlı savaşın kesinlikle karşı-sındayım. Demokratik cephe savaşını da demokratik ve yasal yollardan yapmalı, savaşımı halkın desteği ile yürütmelidir.

5. Bu konuda demokratik kitle örgütlerini oluşturulan "eylem platformu" örneği, devrimci işçi örgütleri ve siyasal örgütlerle sürdürülecek uygar bir diyalogla geliştirilmeli, siyasal örgüt ve işçi kesimi öncülüğü (asıl gücün sahibi) ele alırsa, tüm anti faşist kişi ve örgütlerin onları desteklemesi en etkin yöntem olur.

6. Faşist zulüm ve pahalılık, MC'nin yapısı ve siyasal felsefesinin doğal sonucudur.

Kaynakları en kötü biçimde çarçur eden (yatırıma, üretici alanlara değil...) İç-dış sömürüyü katmerli çok hortumlu bir ahtapot gibi yurdun bağrına dayayan, dışarıya bolca değer aktaran, pazar olma niteliğimizin, kurtulmak için, bizi bu halde tutmak isteyenlerden vize bekleyen, dışarının bizden ucuza alıp bize pahalıya satmasının adı olan devalüasyon için onun buyruğuna uyan, aracıyı beslemek için taban fiyatı düşük tutan, kalkınma hızını bile IMF'nin istediği gibi indirmeye zorlayan, KİT'leri arpalık gibi kullanan ve asalak partizanları orada besleyerek maliyeti yükseltip verimini artıran ve emperyalizme bağlılığın ceremesini halka ödeten ve bütün bu densizliklere karşı yükselecek tepkileri zorla bastırmaya ve haklı uyandırıp doğru yolu gösterecek devrimci yurtseverleri sindirmekten başka çare düşünmeyen iktidarın ülkeyi sürükleyeceği kaçınılmaz bir bunalımı yaşıyoruz. Ashında geri bırakılmış bir ülkede "apitalizmi uygulayan saçgı bir iktidarın felaketten başka bir şey getiremeyeceğini bilmeyen hiçbir akli başında insan düşünülemez.

Bozuk düzeni ve çağ dışı gidişi olduğu gibi sürdürmeği kutsal bir görev sayan saçgıların alaturkalı, az gelişmiş ülkemizde az gelişmiş kafalılığın ve en oburca çıkarılığın en çirkin örneklerini bolca vermektedirler.

Onlardan başka türlü de beklenemez. "Akrepten güvercin olmaz" İşte asıl görev bu gerçekleri ve gerçekten çare olabilecek çözümleri halka anlatmak için sürekli bir uğraşı, ara vermeden sürdürmektir.

ASIS Sendikası Genel Bşk. Yrd. A.ATES

Faşizme karşı mücadelede kitle gösterilerinin önemi elbette yadsınmaz. Ancak kitle gösterileri ile birlikte aktif bir mücadelenin, yaşamın kılcal damarlarına değin uzanan bir mücadelenin de örgütlenmesi gereklidir. Böyle bir örgütlenmenin temelinde ise, işçi sınıfının örgütsel parçalanmışlığının önlenmesi ve bu parçalanmışlığa karşın işçi örgütlerinin bir araya gelerek ortak plan ve program hazırlamaları yatar. Bu ortak plan ve programdır ki işçi sınıfının anti-faşist mücadelede gerçek devingenliğini ona kazandıracaktır. Bu aşamanın sonrası ise bu işçi örgütleri birliğinin öncülüğünde tüm anti-faşist güçlerin toparlanması ve mücadeleye sokulmasıdır. Bunların başında da tüm fabrikalarda, mahallelerde, üniversite ve yaşamın tüm ünitelerinde anti-faşist direniş komitelerinin kurulması gelir. Bunların görevleri ise çok kısaca, Ülkü Ocaklarının silahsızlandırılması, faşist saldırıya karşı büyük caydırıcı gücü harekete getirici yığınları önleyici aktif mücadeleyi vermektedir.

Faşizm ve Nazizmin kitle tabanı bulabilmek için "yığınlık yaratıcı" yöntemlere başvurduğu ve ancak böylece kitleyi pasifize ettikten sonra iktidarı alabildiği bilinen bir gerçektir. Faşist uygulama bu yöntemi tezgahlarken tüm devlet aygıtını faşistleştirmeyi, iletişim araçlarının tümünü ele geçirmeyi de planlar. Bütün bunlar kitlenin yığınlaştırılması savunusuz güçlerin boyun eğmesini sağlayacak temel taktiklerdir. Ancak sorunuzda belirttiğiniz "halkın çıkar yol bulması" olası değildir. Halkın çıkar yol bulması anti-faşist mücadelenin de öncüsü olan işçi sınıfının ona öncülük yapması ile olanaklıdır. Bunun için de işçi sınıfının ve sosyalist kadroların aktif biçimde tüm anti-faşist sınıf ve katmanlara öncülük etmesi ve yukarıda andığımız büyük caydırıcı gücünü sıcak yöntemlerle uygulama alanına sokması gerekir.

CHP'nin anti-faşist mücadele içinde ki yeri ve etkinliği sorunu, sınıfsal ölçütler içinde değerlendirilemezse anti-faşist mücadele UDC soyutlamasına değin varılabılır. O nedenle sosyal demokrasinin genel karakterini tarih içindeki yerini ve Türkiye'deki yerini kitle tabanını iyi saptamak

liderlik kadrosunu ise çok daha iyi irdelemek gerekir. Bugünkü sosyal demokrat liderliğinin önderliğimiz aktif mücadele içinde olmayacağı kesindir. Gerek iktidarlardan dönemindeki uygulamaları gerekse bugünkü tavırları iktidar için burjuvaziye bel bağlamaları "cephe" kavramını bir kalemde yadsımları sosyal demokrat liderliğin açmazlarını gösteren kesin kanıtlardır. Ancak bu liderliğin peşinden sürüklediği geniş bir kitle tabanı vardır ve bu taban görülmeyen, bu taban kazanılmadan aktif bir karşı mücadelede eksik olur, anlamsız olur. Yani anti-faşist mücadele sosyal demokrat liderliğin iktidarına bel bağlamakla gerçekleşmeyeceği gibi bu liderlik peşindeki geniş işçi ve küçük burjuvaziden oluşan tabanını da bir kenara iterek mücadele yürütülemez. Burada sorun gene dönüp dolaşıp birleşik işçi cephesinin sosyal demokrat liderlik altındaki kitlelere güvenil-r bir plan ve program götürerek onu mücadeleye kazanmalarına yatar. Bu program sosyal demokrasinin verebileceğinin üstünde ve gerçekten kitlelerin güvenini kazanacak gerçek değerleri içeren bir program olmak zorundadır. Anti-faşist mücadeleyi bir ayrı kategori olarak görüp, iktidar mücadelesinden soyutladınız mı sosyal demokrat liderliğin hilebaz ellerine geniş kitleleri teslim edersiniz. Ve de bunun adı da anti-faşist mücadele ya da "demokrasi için savaşım" olur. Mahalleleri, sokakları, fabrikaları terk ederek anti-faşist mücadeleyi meclis içi "sayıtlara" bırakırsanız bundan karlı sadece faşizm çıkar. Anti-faşist mücadelenin gerçek alanı bir kez daha söyleyelim ki üniversiteler, fabrikalar, mahalleler sokaklardı ve buralarda verilecek sıcak karşı mücadeledir.

Burada son olarak şunu belirtmek gerekir. Sınıfların konumlarına bağlı olarak mücadele çeşitli aşamalardan geçecektir. Kapitalizmin içinde bulunduğu genel ve konjonktürel bunalımlar burjuva iktidarlarının özünde bulunan "faşizm" in de grafiğini belirler. Ancak en az bunun kadar önemli diğer olgu da sosyalizm mücadelesinin grafiğidir. Zira bu bunalımların sonucu iktidar sorunudur. Ve de sosyalizm savaşçı-larının vereceği her gedik faşizmin yüksel-mesini getirecektir. Bu nedenle her dönemin mücadele yöntemi kesinlikle aynı değildir ve her iktidar özünde bulunan "faşizm" nedeniyle faşist olarak nitelene-mez ve karşı mücadele çizgisi aynı statüde saptanamaz.

Emek mahallesi devrimcilerinin önerileri

ANKARA Emek Mahallesi halkı, işçisiyle, memuruyla, öğretmeniyle, gençliğiyle genel olarak anti-faşisttir. Bugün Emek'te faşist milisler ancak geceleri polis desteğiyle dolaşabilmektedirler. Halkın faşistlere karşı duyduğu nefret ve mücadele azmi egemen sınıflar için bir tehlike teşkil etmektedir. Faşist baskılar alabildiğine yoğunlaşmıştır. Anti-faşist Emek halkını baskı altına almak için Emek Kız Yurdu'nu "tamirat" gerekçesiyle kapatıp burayı Erkek Yurdu yapacakları açıklanmıştır. Amaçları, yurtlara yerleştirecekleri faşist milislerle anti-faşist Emek halkı üzerinde terör estirmektir.

komiteler kurulmalıdır. Bölgede bulunan okullardan, derneklerden, halkevlerinden gelen temsilcilerin ve tabandaki sözcü geçen ilerici, demokrat kişilerin (belediye görevlileri, muhtarlar, vb...) bu komitede aktif olarak yer almaları düşünülebilir. Bu aşamadan sonra gerek yukarıdan aşağıya gerekse aşağıdan yukarıya çeşitli alt-komiteler kurulabilir ve bu alt-komiteler çeşitli özgül konularla ilgili çalışmalar yapabilirler. (Örneğin, ev kiralıklarının artmasına karşı mücadele yürütecek alt-komite, bilgi toplamaya yönelik alt-komite, bölgenin günlük gereksinimlerini ucuzlaştıracak tüketim kooperatifleri v.b.)

Bu gelişmeler sadece Emek mahallesine ilişkin değildir. Burada sürdürdüğü müz mücadeleden çıkardığımız dersler çerçevesinde, anti-faşist mücadelenin geneline ilişkin somut önerilerimi var. Bugün, en geniş kitleyi, faşizme karşı örgütlü biçimde aynı potada eriterek mücadeleye sokmak amacıyla, çeşitli anti-faşist kuruluşların, bunların alt birimlerinin tabanını da kapsamak üzere, bu örgütlerin temsilcilerinin yer alacağı

Bugün, somut olarak, Emek Kız Yurdu sorunu, bölgedeki tüm anti-faşist unsurları böyle bir eylem ve gücüne zorlamaktadır. Ve bu mücadelenin ilk tohumları, kız yurduyla ilgili olarak, ortak eylemlerle (afiş yazı, duvar gazetesi, bildiri v.b.) atılmaya başlanmıştır. Yapılması gereken, Emek'teki tüm çalışmaların direniş komitesinin örgütlenmesine yöneltmek ve bu çalışmaları temel siyasi göreve tabi kılmaktır.

leri katıldılar. Mitinge Çorum'dan Amasya'dan, Gümüş hacıköy'den, Merzifon'dan, Samsun'dan, Çarşamba'dan, Ünye'den, Fatsa'dan, bunların dışında başka kasaba ve köylerden gelen küçük üreticiler, devrimciler de katıldı. Mitingte, FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI doğrultusunda sloganlar atıldı ve konuşmalar yapıldı. Bir yaba işçisi konuşmasında üzerlerindeki sömürüyü anlattı. DGDF ve DİK-DER adına konuşan bir devrimci de faşizme karşı aktif mücadele verilmesi gerektiğini vurguladı. Yer Altı Maden-İş Sendikası Amasya Şubesi Başkanı yaptığı konuşmada "patronların, maden işçilerinin kömür üretmeyerek halkı soğukta bira-

kacakları yalanına baş vurduklarını, halbuki halka kömür vermemek için ellerinden geleni yapmanın Şeker Şirketi ve onun alt kuruluşu olan Yeni Çelteç Genel Müdürlüğü olduğunu" anlattı. Şube Başkanı, "bu sömürücüler, halkın kömürünü şeker fabrikasına vererek onu kışın soğukta bırakmak istiyorlar. Biz Yeraltı Maden-İş Sendikası olarak halkımıza kömür verdim için elimizden geleni yapacağız" dedi. Konuşmasında ayrıca, Erzurum Aşkale Kömür Ocağını kapatan zihniyetin de aynı zihniyet olduğunu vurguladı. Şube başkanı işçilerin ve köylülerin mücadelesinin ortak, kurtuluşunun bir olduğunu da sözlerine ekledi.

Oligarşinin kolluk kuvvetleri ve temsilcileri de bu mitingi engellemek için elle-

rinden geleni artlarına koymadılar. Bir takım oportünistler ise, başlangıçta mitingi birlikte yapmayı kabul ettikleri halde sonradan yarı çızdılar. Pancar Üreticileri Birliği'nin oportünist yöneticileri mitingin ertelenmesini isteyerek aynı engelleyici tavıra katıldılar. Fakat tabanların bu mitinge büyük bir coşkuyla katılmasını ise engelleyemediler. Bütün bu güçlüklerle ve üstelik yağışlı havaya, oligarşinin baskısına rağmen mitinge katılım yüksekti. Küçük Üreticiler AÇ GÖZÜNÜ GÖR OLANI, HAKKIN NERDE SOR ÇALANI, PANCARDA SÖMÜRÜYE SON, İŞÇİ KÖYLÜ GENÇLİK DEVRİM İÇİN BİRLEŞTİK, KAHROLSUN FAŞİZM, ÜRETEN BİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAGIZ, TEK YOL DEVRİM diye bağırıyorlardı...

CENGİZ ÇANDAR

1. Faşizme karşı olan güçlerin tüm örgütlerini kapsayacak bir ittifak gereklidir. Bu ittifak esnek ve geniş bir birleşme platformu üzerinde meydana getirilebilir. Bu ittifaka katılacak örgütlerin temsilcilerinden oluşacak merkezi bir koordinasyon komitesi söz konusu ittifakın karar organı olarak çalışmalıdır. Anti-faşist olduğunu ileri süren örgütler böyle bir ittifakın yaratılabilmesi için kendi öz düşüncelerinin önemli bir kısmından feragat etmek zorundadırlar. Her örgüt azami programını uygulamaya katılarak anti-faşist ittifak içerisinde yer alamaz. Anti-faşist ittifak geniş bir birleşme zemini üzerinde kapsayabileceği kadar örgütlü kapsayarak yola çıkabilir. Eylemleri etkinlik kazanınca içinde yer almayan bazı örgütleri de zaman içinde içine çekebilir.

2. a) Bu şekilde kontrol kazanabilmelerinin en büyük nedeni, hiç kuşkusuz MHP'nin devlet cihazındaki varlığı ve siyasal iktidarın etkin bir ortağı olmasında yatmaktadır.

b) Bu duruma karşısında MHP ve yandaşlarını iktidardan indirmek en geçerli yoldur tabii. Kısa vadede ise sözünü ettiğiniz eylemlere çeşitli düzeylerde direnmeler örgütlemek geçerli bir yol olabilir.

c) Halkın çıkar yolu örgütlenmek ve her ne pahasına olursa olsun karşı koymaktır.

3. Bu soruyu iki şekilde karşılamak gerekir. Yakın vade ve uzun vadeye göre cevap verilebilir. Faşist tirmanışı, faşist örgütlenmenin devlet cihazında etkinlik kazanmasını ve yayılmasını önlemek için MHP'nin iktidardan indirilmesi ve 2. MC hükümetinin düşürülmesi şarttır. Bu geçici bir çözümdür. Esaslı ve köklü çözüm ancak devrimci bir iktidarın ülkemizde egemenlik kurması ile gerçekleşebilir.

4. Bu sorunun cevabı yukarıda verilmiştir. Sözünü ettiğiniz tarzda bir iktidar faşist güçlerin etkinliğinde ve tirmanışında geciktirici ve bir ölçüde önleyici bir rol oynayabilir. CHP'nin yapabileceği bu kadardır. Faşizmin kesin olarak nasıl yenilgiye uğratılacağını sorunuz sorarken cevaplamışız zaten.

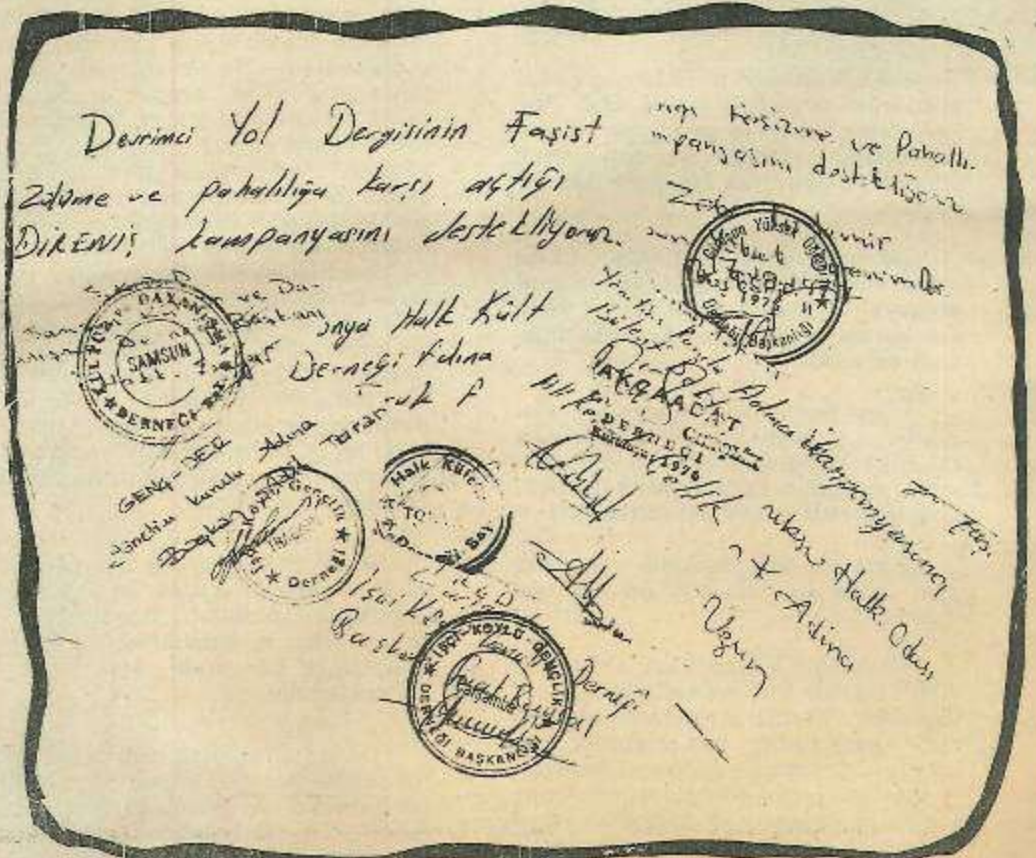
5. Bu soruya verilecek cevabın genel çerçevesini birinci sorunuza cevaplarken çizdim. Daha somut cevap ancak pratikte verilebilir. Sol hareketin dağınıklığı şartlarında bu soruya cevap olarak çeşitli formüller önermek geçerli değildir kamınsındayım. Bu işin yani anti-faşist gücünün pratikliğine giren örgütler, pratikte karşılaştıkları sorunları bir bir çözerek gücünü bulacaklardır.

6. Devrimci Yol'un kampanyası yerinde bir girişimdir. Tabanını genişletmek, mümkün olduğu kadar değişik eğilimlerdeki çevreyi ve kuruluşu bu kampanyanın yürütülmesine ve örgütlenmesine katmak ve kampanyanın gelişimini geniş ölçüde kitlelere duyurmak yararlı olacaktır düşüncesindeyim.

Katılma mesajları:

Yurdun dört bir tarafından FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ KAMPANYASI'na katıldıklarını ya da desteklediklerini bildiren çeşitli kuruluşların mesajlarını almaktayız. Şimdiye dek Karadeniz bölgesinden, Trakya'dan, Akdeniz bölgesinden ve İç Anadolu bölgesinden bir çok kuruluş bize mesaj göndermiş bulunmaktadır. Karadeniz bölgesinden; Giresun Yüksek Öğrenim Derneği, Tonya Halk Kültür Derneği, Dağınksu (RİZE) Halkodası, Akçaabat Devrimci Gençlik Derneği, Trabzon İşçi-Köylü Gençlik Derneği Çarşamba İşçi Köylü Gençlik Derneği, Keşap Şubesi ve bazı öğretmen demekleri kampanyaya katılmışlardır. Akdeniz bölgesinden de bugüne kadar, TÜM-DER Antalya Şubesi, TÜTED Antalya Şubesi, Antalya Kiracılar Dayanışma Derneği, GENÇ-BİR, SAR-DER, Mut Emekçiler Derneği de kampanyaya katıldıklarını ve desteklediklerini bildirmişlerdir. Önümüzdeki sayılarda diğer derneklerin isimlerini ve mesajlarını mümkün olduğu ölçüde yayınlamaya devam edeceğiz.

1 Mayıs halkı, mücadelemize örnek oluyor..

ZULME boyun eğme-
yen 1 Mayıs gecekon-
du mahallesi halkı her geçen
gün artan hıncı ve bilinçleri
ile mücadeleye devam ediyor.

Daha önce, üç kez yıkıma
uğrayan gecekondularını dör-
düncü kez yıkmak için gelen,
panzer, sis bombaları, uzun
menzilli silahlar ve kalkanlarla
donatılmış polis birliklerine
karşı 2 Eylül günü dişe diş bir
mücadeleye girmişlerdi.

İçlerinden 11 ölü verdiler,
yüzden fazlası yaralandı, ha-
mile kadınlar, bacılar, çocukla-
rı, ihtiyarlar yerlerde sürük-
lendi, tekmelendi, ağır haka-
retlere uğradı. Yaralıları kan
vermeye, yardımcı olmaya gi-
denler göz altına alınarak
dayaktan geçirildi. 2 Eylül'den
beri sekizi çocuklu kadın olan
elli bir kişi hala tutukludur.
Evleri dördüncü defa yerle bir
edildi. Ama onlar asla yılmı-
ğa kapılmadılar. Mücadele bit-
memiştir, sürecektir. Gerçekte
kazanılan gecekondularını baş-
larına yıkan oligarşi değil, 1
Mayıs halkı idi. Çünkü onlar
gerçek bir kitle direnişinin
destanını yazdılar. Çevre gece-
kondu mahallelerinde olduğu
gibi mahallelerinin adını "De-
mirel Mahallesi", "Ecevit Ma-
hallesi" koymamışlardı. Dün-
ya işçilerinin şanlı bayramı
olan "1 Mayıs"ın adını koy-
muşlardı. Bu, onların burju-
vaziye, onun "umut"larına,
düzen partilerine değil, kendi
güçlerine güvendiklerini gös-
teriyordu.

Tek suçları başlarını soka-
cak yolsuz, elektriksiz, susuz,
kanalizasyonsuz tek göz bir

dam yapmak olan halk, gece-
kondularını başlarına yıkanları,
oligarşiyi daha iyi tanıdı.
Boğazda kaçak yalılar yaptı-
ran para babalarının yalıları
yıkılmazken, kendilerine bir
ufacık gecekondunun neden
çok görüldüğünü, katledildi-
ğini kavradı. Bunun nedenini
sorduklarında "boğazdaki
ruhsatsız yapılan kaçak apart-
manlar yıkılmaz, çünkü onla-
rın içinde bizim gecekondumu-
zu başımıza yıktıranlar otur-
ur." diye cevapladılar.

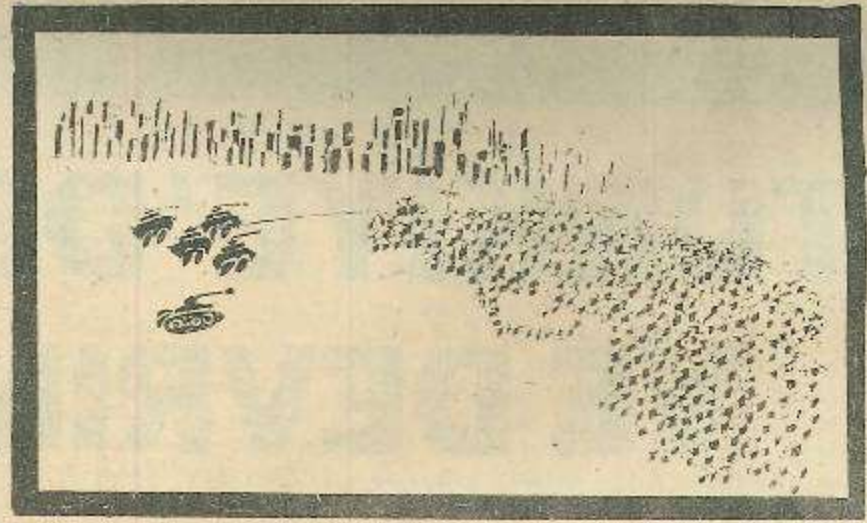
Direnişleri oligarşinin yü-
reğine korku saldı. Önceleri
"basit bir zabıta vakası" diye-
rek geçiştirmeye çalıştılar.
Günlük gazeteleri ise büyük
bir hıncı halkın direnişini
karalamaya girişti.

Daha yıkımın ertesi günü
halk gecekondularını yeniden
yapmaya başladı. Şimdi, yer-
le bir edilen binlerce gecekon-
dunun yerine yenileri yapı-
yor. Birlik olmanın, örgütlü
olmanın önemini daha da iyi
kavramışlardı. Senin, benim
demeden birbirlerinin gece-
kondularını hep beraber, el
birliği ile inşa ediyorlar. Ken-
di aralarından kendilerini yö-
netecek, işleri organize ede-
cek, açık oy açık tasnifle
seçtikleri bir halk komitesi
kurdular. Egemen sınıfların
en önemli gazetelerinden Hür-
riyet bu haberi "İstanbul'un
göbeğinde bir gerçek" diye
dehşet içinde, baş sayfasında
verdi.

Komiteyi temsilen altı
kişilik bir heyet Cumhurbas-
kanı, Başbakan, İçişleri Baka-
nı, İmar İskan Bakanı ve
CHP'lilerle görüşebilmek için

Ankara'ya geldi. Fakat um-
duklarını bulamadılar, bütün
kapılar yüzlerine kapandı. Bir
kere daha güvenecekleri tek
şeyin kendi güçleri olduğunu
gördüler.

Komite üyeleri 14 Ekim
günü TMMOB'de bir basın
toplantısı düzenlediler. Bu
arada içinde DGDF'nin de
bulunduğu çeşitli demokratik
örgüt yöneticileri ile görüş-
tüler. Dergimiz muhabirleri de 1
Mayıs mahallesini temsilen
gelen komite üyeleri ile görü-
şüp, dergimizin açtığı "Faşist
Zulme ve Pahalılığa Karşı
Direniş Kampanyası"nı anlat-
tılar. Sorunları tartıştılar. Ko-
miteden orta yaşlı bir baci;
"Yaz yavrum, dediğimizi yaz.
Dertlerimizi anlatmaya geldik.
Kapılardan kovulduk, içeri
koymadılar.. Evlerimizi başla-
rımıza yıktılar. Kardeşlerimizi
çocuklarımızı öldürdüler. Biz-
leri kurşun yağmuruna tuttular..
Polis, silahları ellerinde,
coplari başımıza sanki kur-
şun yağmuruna tutulmuşuk.
Evlerimiz yıkılıp, arkadaşları-
mız öldürülüyordu... Elimizde
taşlarla, bulduğumuz çalı par-
çalarıyla onlara karşı koymaya
çalışıyorduk. Yine de dedikle-
rini ettiler, bizleri açıkta koy-
dular. Aç halkımız, işsiz halkı-
mız evlerini yeniden yapıp
içine girmeye çalışıyorlar" de-
di. Cumhurbaşkanı görmek
için gittiklerini, ancak Genel
Sekreterini görebildiklerini, hi-
bir yerde ilgi görmediklerini;
bu arada CHP'nin de diğer
düzen partilerinden hiçbir farkı
olmadığını, Cumhurbas-
kanlığı Genel Sekreteri ile
CHP'li Ali Topuz'un kendileri-
ne aynı ölçüde ilgi gösterdiğini

söylediler. Diğer komite
üyeleride baskıların halen sür-
mekte olduğunu mahallede
oturdugu tesbit edilen işçi
arkadaşlarının işten atıldığını,
ilkokul çağındaki çocukların
okula alınmadıklarını, beşinci
defa bir yıkım beklediklerini,
ama bunun onları yıldıramaya-
cığını, geriletemeyeceğini söy-
lediler. "Biz bloklara, gökde-
lenlere göz dikmedik; 500
birlikle, çamurla, binbir kül-
fetle inşa ettiğimiz, dokuz
nüfusa dört duvar arasında
oturduğumuz evlerimizi ter-
ketmeyeceğiz" dediler.

1 Mayıs mahallesinin yı-
kıntıları arasında faşizm yeşer-
medi, yeşermeyecek. Hiç bir
göç 1 Mayıs mahallesi halkının
mücadelesini önleyemeyecek.
1 Mayıs mahallesi halkının
mücadelesi kira parası ve
hayat pahalılığının altında ezi-
len, tek careyi kendi kollarına
güvenerek, biriket ve çamurla,
elektriksiz, yolsuz, susuz, ka-
nalizasyonsuz, dağ başında tek
göz gecekonduyu hazine top-
raklarını işgal ederek dikmekte
bulan diğer mahalle halkaları-
nın mücadelesine güç verecek,
yol gösterecektir.

Dr. HİKMET KIVILCIMLI'YI ANIYORUZ

BÜTÜN hayatını Türkiye halklarının kurtulu-
şu uğrunda mücadeleye adanmış, hayatının
yarısına yakını zindanlarda geçiren ve en
sonunda 12 Mart faşizminin azgın saldırı
günlerinde hastalığı nedeniyle kaçtığı yurt dışın-
da ölen Doktor Hikmet Kıvılcımlı'yı ölümünün 6.
yılında saygıyla anıyoruz.

MTA Afşin Sondaj Kampı İşçileri:

"DEVİRİMCİ SENDİKACILIĞI GELİŞTİRELİM"

BİZLER MTA (Maden
Tetkik ve Arama Ens-
titüsü) Afşin Sondaj kampın-
da çalışan bir grup işçiyiz.
Sorunlarımızın Türkiye ve
Dünya işçi sınıfının sorunları-
nın bir parçası olduğunun
bilincindeyiz. Bu nedenle so-
runlarımızı ve devrimci çalış-
mamızı en geniş kitlelere ulaşı-
tırabilmek için Devrimci Yol
Dergisine yazmayı uygun bul-
duk MTA, emperyalizmin ve
oligarşinin Türkiye yeraltı
kaynaklarını talan etmede,
doğal kaynakları tespit ederek
yerli ve yabancı tekelere tes-
lim etme yolunda çalışan bir
aracıdır.

MTA işyerlerinde iki sen-
ka vardır. Birincisi Türk-İş'e
bağlı sarı sendika, MTA-İş,
diğeri ise DISK'e bağlı Dev-
Maden Sen'dir. MTA-İş işçile-
ri hakım sınıflara peşkeş çeken
bir patron sendikasıdır. Ve her
geçen gün gücünü yitirmekte-
dir. Dev-Maden Sen
yönetimi ise işçilere yapı-
lan baskılara karşı çıkmamış.
Afşin Sondaj kampının 1 ay
içinde polis tarafından 2 defa
basılmasına, kitapların ve der-
gilerin toplatılmasına ve dev-
rimci bir işçinin gözaltına
alınmasına karşı suskunluğ-
nu sürdürmüştür. Zaten MTA

ile imzaladıkları toplu sözleş-
meye "işyerinde siyasi çalışma
yapılamaz" maddesinin konul-
masını kabul eden Dev-Maden
Sen yönetiminden başka türlü
bir davranış beklemek de
mümkün değildir. (DISK ise
Yeraltı Maden-İş sendikasına
bu sendikaya katılmasını öner-
mektedir).

Afşin Sondaj Kampında
400'e yakın işçi çalışmaktadır.
Bunlardan 30 kadro, geri kalanı
geçici veya mevsimlik işçidir.
Mevsimlik işçilerin toplu sözleş-
meden yararlanmaları kampın açılış
tarihi-
ne bağlıdır. Nitekim kamp
daha önce açılması gerekirken,
Haziran'da açılarak bu işçilerin
toplu sözleşmeden yararlan-
maları engellenmiştir. Biz bu
olguyu işçi arkadaşlara anlat-
tık. İşçileri aydınlatmak için
lokalde bir okuma odası açtık.
Lokal temsilciliğini işçilerin
eğitim yaptıkları bir yer haline
getirdik. Resmi olarak sendika
temsilcisi olmadığımız halde
fiili olarak temsilcilik görevini
üstlendik. İşçilerin köylerine
giderek onlarla daha yakın
ilişkiye girdik, devrimci görüş-
leri yaymaya çalıştık. Mücade-
lenin başarıya ulaşabilmesi
için kitlelerin kendi güçlerine
güvenmeleri gerektiğinden en

küçük fırsat da eyleme sokup
kendilerine güvenmelerini sağla-
maya çalıştık. Bu çabalar boşa
gitmedi. Ağustos ayında toplu
sözleşme ile alınmış bir hak
olan elbise paraları verildi.
Gerekeceği kadar para olmadığı
ve Bayramdan sonra verileceği
ileri sürüldü. Oysa işçiler
kampın bayramdan 10 gün
önce kapanacağını biliyorlardı.
Geçen senede aynı oyun oy-
nanmıştı. Bu nedenle tüm
işçiler direnişe geçtik. Kamp-
taki bütün işler durdu. Eski-
den kendisine "devrimci" mas-
kesi takan kamp şefi yardımcısı
ve mutemet işçilerin birliğini
bozmaya çalıştı. İşyerine polis
ve jandarma çağrıldı. Bu
arada işçilere yapılan saldırıda
bir işçi yaralandı. İşçilerin
tepkisi üzerine bozguncular
kamptan kaçtılar. Bu arada
Dev-Maden-Sen'in işyeri baş
temsilcisi bozguncularla birlik

olup direnişi kırmaya çalıştı.
İşçiler bu işi artık tanıma-
diklarını söyleyip, pratikte gö-
rüp güvendikleri devrimciler-
den temsilci seçtiler. Bu kısa
mücadele sonunda haklarını
alan işçiler, aynı zamanda
reformist ve revizyonist sendi-
kacıların ne olduğunu pratikte
gözleriyle gördüler.

Biz Afşin Sondaj kampı
işçileri olarak, bu deneyi ya-
rarlı olur diyerek tüm devrimci
arkadaşlara duyurmak istedik.

MTA işçileri olarak işyer-
lerinde devrimci sendikacılığı
geliştirelim.

YAŞASIN MTA İŞÇİLERİ-
NİN DEVİRİMCİ MÜCADE-
LESİ

Afşin'den bir grup devrimci
işçi

Dergimiz yayına girdiği sırada,
meydana gelen olaylarda, Batı Alman-
ya Hükümetinin, cezaevinde bulunan 4
siyasi tutukluyu intihar süsü vererek
katletmesini şiddetle protesto edyo-
ruz.

Edirne Kartaltepe Mensucat işçileri...

BİZLER Edirne Kartal-
tepe Mensucat'ta çalış-
san işçileriz. Şimdiye kadar
işverenin çeşitli baskı ve hilele-
rine karşı direndik. Şimdide iş
kanununun çeşitli boşlukların-
dan yararlanarak işçi ücretleri-
ni kesse kesse kuşa çeviren
patrona karşı yirmidört saatdir
direniyoruz. Şimdiye kadar
koyduğumuz eylemleri, işçinin
kendiliğinden gelişen hareket-
lerini, işçi sınıfının mücade-
lesinden bihaber 'Tekstil' sendi-
kası Edirne Şubesindeki reviz-
yonistler öncülük etmediler.
Ve suskunluklarıyla patron-
dan yana tavır aldılar. Ama
artık işçiler kendi kitle örgüt-
lerine sahip çıkıyor. Ve biz
devrimci tekstil işçileri artık
kendi sendikamıza sahip çıka-
cağız. Direnişimiz kesilen üç-
reterimizin verilmesine kadar,
mücadelemiz kurtuluşa kadar
sürecektir.

Patrondan yana iş kanu-
nu işçilerin lehine değiştirilme-
lidir. Sigorta primlerinin tü-
mü işverene ödetilmelidir.

Edirne Kartaltepe Mensucat
Devrimci İşçileri
12.10.1977

TÜRKİYE'DE KÜRT MESELESİ VE DEVRİMCİ HAREKETİN GÖREVLERİ (2)

TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE KONUSUNDA TUTUMUMUZ.

1) MİLLİ MESELE İÇİN PROLETARYANIN GÖREVLERİ HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ

Marksistler milli meselenin çözümünün her zaman DEVRİMCİ bir tarzda ele alınmasını vurgulamışlardır. Bu, milli meselenin, devrimci hareketin dünya genelindeki ve ülke özelindeki gelişimine uyumlu bir değerlendirilmesi demektir. Devrimci hareketin bütünselliği göz önüne alınarak, her özgül milli hareketin, bir "parça" oluşturduğu unutulmamalıdır.

Proletarya milli meseleyi marksizm açısından, yani sınıf mücadelesi açısından değerlendirir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da parlak sözlerle, slogan düzeyinde ve hele burjuvazi ile arasına sınırlar çizmeyen genel "ilke"lerle tavrı almaz. Önemli olan, sınıfların siyasi çıkarlarının karşılaştırılması sonucunda, emekçi yığınlar için en elverişli çözüme ulaşmak ve böyle bir çözüm için mümkün olan bütün araçlardan proletaryanın bağımsız siyasetini geriletmeden yararlanabilmektir. Proletaryanın milli mesele konusundaki programı da bu yüzden kendi sınıfsal temeline dayanır.

"Sosyalizmin amacı sadece insanlığın küçük devletlere bölünmesine ve ulusların her hangi bir şekilde tecrit edilmesine son vermek değildir. Amaç sadece ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmektir. Ve işte bu amaca yaklaşmak için biz (...) ezen ulusların sosyalistlerinin ikiye bölünmüşlüğü ve korkaklığı üzerinde özellikle duran açık ve tam bir ifade ile kaleme alınmış bir programda, ezilen ulusların kurtuluşunu istemeliyiz, ve bu, havada, genel sözlerle, içi kof lafazanlıkla ve sorunu geleceğe, sosyalizmin gerçekleştiği zamana 'erteleyerek' olmamalıdır" (Lenin, UKTH s. 146-147)

B) KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI KAYITSIZ ŞARTSIZ SAVUNUYORUZ.

UKTH (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı) milli meselenin ele alınış biçimine göre somut bir anlam kazanır.

Çağımızda milli hareketler, ulusların burjuvaları arasındaki çatışmalar değildir.

Bu hareketlerin tutarlı olması (milli meseleyi çözebilmesi) için öncülüğün proletaryanın elinde olması gerekir.

Biz UKTH'ni, ulusların bir arada özgürce ve eşit koşullar altında bulunmalarını sağlayan bir ön koşul olarak savunuyoruz. Ezen ulus-ezilen ulus ayrımının ortadan kaldırılması için savunuyoruz. Milli baskı altında tutulan, ayrı bir devlet kurma hakkı başta olmak üzere hiç bir ulusal hakka sahip olmayan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak da emredici bir demokratik görev olarak önümüzde duruyor.

Kürt ulusunun baskı altında tutulması, Türkiye'de oligarşinin yıkılmasının en büyük engelleri arasındadır. Ülkedeki siyasi-kültürel koşulların bir parçası olan bu ulusal eşitsizlik koşulla-

rında demokratizmden söz edilemez.

Bugün ülkemizde, ulusal devlete sahip olma imtiyazı Türk ulusuna aittir. (Emperyalizmin vesayeti altındaki bir siyasi "bağımsızlık" olgusu koşullarında dahi, yani bir yeni-sömürge devlet olan Türk Devletinde Türk ulusunun da kayıtsız şartsız devlet egemenliğinden söz etmek mümkün olmasa dahi, ezilen Kürt ulusu karşısındaki ezen Türk ulusu izafi anlamda böyle bir "imtiyaza" sahip tir.)

Ayrıca, Türkiye özelinde, emperyalizmin boyunduruğundan ve oligarşinin sömürsünden kurtulma kavgası veren halkların birlikteliğini savunmak için, ulusal eşitsizliğe karşı çıkmak bir şart olmalıdır.

Evet, Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, ezilen ulusun demokratik bir talebidir; ezen ulus emekçileri ise bu talebi ısrarla savunmadıkça kendi zincirlerinin kırılması olanaksız olur. Yani bu emredici bir demokratik taleptir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı uğruna mücadele DHD'nin programı hedeflerine hizmet eden vazgeçilmez bir talep uğruna mücadele olmaktadır. Bu yüzden, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmayı DHD'nin programı bütünlüğünde ele alıyoruz.

Bu tavrı, marksistlerin UKTH konusundaki genel tutumunun Türkiye özeline uyarlanmasından başka bir şey değildir. Öyleyse UKTH'nin ne anlama geldiğini hatırlatmak bu noktada yeterlidir.

"Kendi kaderini tayin etme hakkı şu anlama gelir: Kaderini kararlaştırma hakkına sadece ulusun kendisi sahiptir, kimsenin ulusun yaşamına zorla karışma okullarını ve öbür kurumlarını yıkmaya, alışkanlık ve geleneklerini yok etmeye, dilini kullanmasını engelleme, haklarını kısıtlama hakkı yoktur." (Stalin, US ve SS s. 22). Her hangi bir ulus, kendi uluslaşma sürecini engelleyen, demokratik istemlerini yok sayan, her türlü davranış karşısında bir güvence olması anlamında ve gerektiği zaman kullanması anlamında, kendi kaderini tayin hakkına sahip olmalıdır.

ULUSLARIN özgürce ayrılma sorunu ile belli bir ulusun belli bir anda ayrılmasının yararlılığı ve bu eylemin savunulması birbirine karıştırılmamalıdır. Kaderini tayin etme hakkı tanındıktan sonra, bunun gerçekleşmesini, Marksistler her özel durum karşısında bir bütün olarak proletaryanın sosyalizm uğruna sınıf mücadelesinin çıkarlarını göz önünde tutarak, tam bir bağımsızlık içinde düşünmelidirler. Devrimcilerin ödevleri ile ulusun hakları ise iki ayrı şeydir.

"Besbelli ki, 'milletlerin hakları' ile programın 'öz anlamı' tamamen iki ayrı şeydir. Programın 'öz anlamı' proletaryanın programında bilimsel biçimde formüle edilmiş olan bu sınıfın çıkarlarını ifade ederken, milletlerin hakları, güçlerine ve etkilerine göre burjuvaziyi de, aristokrasiyi de, din adamları sınıfını da, ya da herhangi bir başka sınıfın çıkarlarını da ifade edebilir. Birincisinde marksistin görevleri ikincisinde, çeşitli sınıflardan meydana gelen milletlerin hakları. Milletlerin hakları ile sosyal

demokrasinin/demincilerin/ ilkeleri bağdaşabilir de, bağdaşamaz da..." (Stalin, M ve MM, s. 73)

Kuşkusuz, çok uluslu bir devleti oluşturan bütün uluslara özgürce ayrılma ve bağımsız bir devlet olarak örgütlenme hakkını tanımakta tek başına yeterli değildir. Bu hakkın tanınmasını programına alan proletarya, bu hakkın pratikte korunması uğruna mücadele vermelidir. Bu hakkı savunur gözüken fakat uygulamalarıyla objektif olarak egemen ulusun hakim sınıflarının fetih ve ilhak politikasına destek olanlara karşı da kıyasıya mücadele vermelidir.

Ulusal sorundaki biricik doğru siyaset şudur: "Bütün ulusların ayrılma hakkını tanımak; her somut ulusal ayrılma sorununu, eşitsizliği, her türlü eşitsizliği her türlü ayrıcalığı kaldırma açısından değerlendirmek" (Lenin, age, s. 73)

C) EZEN VE EZİLEN ULUS MİLLİYETÇİLERİ KONUSUNDAKİ TAVRIMIZ.

"Gerçekte bütün ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanınması, demokrasiyi azami ölçüde tanıma ve burjuva milliyetçiliğini asgari ölçüde tanıma anlamına taşır" (Lenin, UKTH s. 100)

Proletarya her türlü milliyetçiliği reddetmelidir. Ama her türden milliyetçiliğe karşı saldırıya geçerken bile, ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği olarak, açık-seçik burjuva milliyetçiliği ve şovenizm olarak, küçük burjuva milliyetçiliği veya "arındırılmış" milliyetçilik olarak, sosyal şovenizm olarak çeşitlilik gösteren milliyetçiliğin gerici veya "demokratik" yanlarını hesaba katmak gerekir.

Ulusların hakları ile proletaryanın görevleri ayırılarak, sınırları bizzat proletaryanın kendisi tarafından çizilmiş bir çerçeve içinde, milliyetçiliğin "olumsuz" (burjuvazi için) işlevleri göz önünde tutularak ve yalnızca bu işlevler desteklenerek işçi sınıfına vereceği zararlar önlenektir. Ancak bu tavrı alınamadığı ölçüde işçi sınıfının ittifaklar politikasına hizmet etmesi de sağlanabilecektir.

"Burjuva milliyetçiliği ve proleter enternasyonalizmi, kapitalist dünyanın iki büyük sınıf kampına tekabül eden ve ulusal sorunda iki ayrı siyaseti (yani iki ayrı dünya anlayışını) ifade eden birbiriyle bağdaşmaz iki sloganıdır" diyor Lenin. (Coll. Works 20. cilt, s. 26 ve UKTH s. 24) Öyleyse, tarihsel olarak burjuvazi ve proletaryanın karşı karşıya gelişleri, birincisinin tez, ikincisinin anti-tez oluşu, aynı şekilde milliyetçiliğin ve enternasyonalizmin de karşı karşıya gelmesine tekabül etmektedir.

Peki bu durumda proletaryanın ulusal görevlerinden ne anlamda söz edilebilir? Böyle bir sorunun cevabı her şeyden önce, proletaryanın sınıfsal görevlerinin genel olarak ulusal görevlerle olan bağlantısını açığa çıkarmalıdır.

Marksistler ulusal hareketlerde yer alırken, proleter bilincinin burjuva ideolojisi tarafından karartılmaması için, burjuva milliyetçiliği ile aralarındaki kesin çizgiyi çekerler ve ilerici olan ne varsa yalnız onu desteklerken, onun "olumsuz" yönleriyle yetinir ve bu uğurda "aşırı" davranışlara girmezler. "Çünkü

daha ileride, milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef tutan burjuvazinin olumlu eylemi başlar". Demekki: "Kesin olarak sınırlandırılmış olan ve sınırları belli bir tarihi alana yerleştirilmiş bulunan çerçevenin ötesinde burjuva milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet ve burjuvazinin saflarına geçmek olur." (Lenin, UKTH, S. 33)

Marksizmin ulusal programı ile e "ilericisi" olsa bile herhangi bir burjuva program arasındaki kökten fark, proletaryanın enternasyonalizm ilkesine sahip olmasıdır. Proletaryanın kendi enternasyonalizm silahı vardır. Bu yüzden her türlü milliyetçiliği reddetmelidir. Proletarya, ezen ulusun şoven milliyetçiliğini lanetlediği gibi, aynı zamanda, işçi hareketinin uluslara parçalanmasını öne- ren "ince" (damıtılmış) milliyetçiliği de reddeder. Ki bu türden milliyetçilik çoğu kez ezilen ulus saflarından kaynaklanmaktadır. (Bak. Lenin P.E., s. 60)

LENİN şöyle diyor: "Genel ulusal baskıyı savunduklarında ya da kabul ettiklerinde ya da özellikle ulusların özgürce tasarruf hakkını reddettiklerinde" burjuva liberal partilere karşıda mücadele edilmelidir. (Bak. P.E., s. 43)

Lenin'in bu sözleri CHP'nin günümüzde anti-faşist mücadeledeki oynadığı rolün anlaşılmasına ve TİP, TSİP, TKP vb. (bugünkü CHP'ye faşizme karşı mücadelede koşulsuz bir müttefiklik yükleyen ki bu sonuçta CHP kuyrukçuluğudur) sağ akımların sosyal-şoven politikalarının açığa çıkartılmasına ışık tutuyor.

Milli meselede tavrı, en somut şekliyle siyasi mücadele pratiğinde, ittifaklar anlayışında da yansır. Burjuva reformizminin temsilcisi CHP kurumları, faşizme karşı mücadeleyi mevcut devlet aygıtının korunmasında görüp bu politikalarını burjuva şoven milliyetçilikleri ile birleştiriyorlar. Şüphesiz, ezilen Kürt ulusu karşısında takınılan bu şoven tutum, faşizme karşı mücadelede teslimiyet çizgisinin savunulmasında da ifadesini buluyor.

Faşizme karşı mücadele ile ezen ulus şovenizmine karşı mücadele birbirinden ayrılamaz. Faşizme karşı mücadelede doğru devrimci bir politika, ezen ulus şovenizmine karşı mücadele ile ayrılmaz bir bütün teşkil eder. Milli zulme karşı çıkılmadan faşist zulme karşı devrimci bir mücadele sürdürülemez.

Oysa, faşizme karşı mücadelede temel çizgileri bir CHP iktidarına bel bağlama olan sol gruplar (ulusal sorunda en keskin görünmeyi kimselere bırakmama gayretindekiler dahil) sonuçta, ulusal baskının kaldırılması uğruna mücadeleyi faşizme karşı mücadele programının dışında tutmak zorunda kalmaktadırlar. Anti faşist mücadeleyi anti oligarşik devrimden (demokratik halk devrimi) koparan her anlayış (bizim görüşlerimizle bitip tükenmek bilmeyen bir kin ile saldırmayı kendileri için bir özel gıda haline getirenler) sonuçta anti-faşist mücadeledeki "ittifaklarını" (yani şu "tutarsız da olsa bir müttefik olan CHP'yi) bozmamak için "anti şovenist olma ilkesini" faşizme karşı

mücadele ilkelerinin dışında bir yerde, (arasıra okşayıp seveceği bir süs olarak (!)) saklamak, yani 'terketmek' durumundadırlar.

(Gariptir ki, aynı temel mantıksal yanlışlığı, kendilerine "Kürt solu" ismini veren bazı siyasi akımlar da düşmektedir. Ya da en azından, böyle-sine bir ittifak ve mücadele anlayışını "Türk solu" açısından geçerli görmekte-dirler. Bunlara göre "Türk devrimcileri" faşizme karşı mücadelede reformistlerle ittifakı bozmamak için, onların şoven siyasetlerine karşı çıkmayacaklar, Kürt ulusunun muhalefeti karşısında CHP'nin sosyal şoven siyasetini "tercih" edeceklerdir! Çünkü "Türk Solu'nun ve Kürt Solu'nun ittifakları farklıdır" iddiası baş-ka bir anlama gelmez!)

D) TÜRK VE KÜRT HALKLARININ ORTAK-ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

Bu kısımda, Leninizmin örgütlenme anlayışını bütün boyutlarıyla inceleme-yeceğiz, yalnızca milli mesele ve örgüt-lenme ilişkisi üzerinde duracağız. Özel-likle, günümüzde bir Enternasyonal örgütlenmenin mevcut olmayışı, değişik uluslardan işçilerin ve emekçilerin örgüt-lenme biçimlerini karmaşık hale getiri-yor. Bu karmaşa ilk önce II. Enternas-yonal'in, daha sonra da III. Enternas-yonal'in hüküm sürdüğü yıllarda Lenin ve Stalin döneminde de söz konusuydu ve işçi sınıfı içinde ayrılıkçı akımlarla mücadele zorunluydu; fakat Enternasyo-nal'in merkezileştirmesi kabul eden ayrı ulusların komünist partileri, bu uluslar aynı devlet sınırları içinde yaşadıkları sürece birleşebiliyorlardı. Zaten işçi sınıfının enternasyonalizm anlayışı, işçilerin mümkün olduğu kadar tek merkezî örgütler altında birleşmelerini gerektirir. Ezen ulusa ve ezilen ulusa mensup oluş, aynı merkezî devlet içinde yaşadıkları sürece, işçilerin farklı merkezî örgütler içinde mücadele sürdürmelerini gerektir-mez. Çünkü tüm milliyetlerden emekçi-ler üzerinde mevcut olan sınıfsal baskı, söz konusu devlet cihazını elinde tutan hakim sınıflar tarafından uygulanmakta-dır.

"BELİRLİ BİR DEVLET İÇİNDEKİ TÜM MİLLİYETLERDEN İŞÇİ-LE-RİN BİRLEŞİK PROLETER ÖRGÜT-LE-Rİ İÇİNDE KAYNAŞMASI" (LE-NİN) (1)

EVET aynı devlet içinde yaşadıkları sürece, yani çok uluslu bir merkezî devlette, tüm milliyetlerden emekçilerin aynı örgüt çatısı altında en sıkı organik birlik içinde merkezî otoriteye karşı mücadelelerini ulusal-sınıfsal-enternasyonal görevlerin bütünlüğünü dikkate alarak sürdürmeleri gerekir.

Bilindiği gibi, özel olarak ulusal mesele ve genel olarak sömürge meselesi çok uluslu bir devletin mevcudiyeti ve bu devlet içinde ezen ve ezilen ulusların mevcudiyeti demektir. Ne var ki, çok uluslu devletler arasında tarihsel neden-lerden dolayı farklılıklar vardır. (2)

Eskinin ulusal devletlerinden bazı-ları sömürgelere sahip olunca ve modern anlamıyla çok-uluslu devletlere dönü-şünce, artık bu ülkeler açısından metropol ülke ve sömürge ülke ilişkisi ve ayrımı gündeme gelmiştir. Her iki ülke devrimcilerinin/emekçilerinin aynı mer-kezi örgüt altında mücadele vermelerinin maddi olanakları yoktur.

ESKİ tip bir çok-uluslu devlette, yani emekçilerin aynı devlet sınırları içinde mücadele yürüttükleri, Çarlık Rusyasında, Lenin ve Stalin, ısrarla tek örgüt altında mücadeleyi savunmuşlar ve ayrılıkçı tavırları şid-detle eleştirmişlerdir. Böyle bir tutumun nedenlerini Lenin'den yapacağımız şu alıntıyla görebiliriz:

"İşçi sınıfının çıkarları, Rusya'da yaşayan tüm milliyetler işçilerinin, siya-sal, sendikal, kooperatif, eğitimsel v.b. tek proleter örgütler içinde birleşmeleri-ni gerektirir. Proletaryaya, uluslararası sermayeye ve burjuva milliyetçiliğine karşı savaşıma başarılı bir biçimde yürütmek olanağını, ancak çeşitli milli-yetler işçilerinin tek örgütler içinde bu türlü kaynaşması sağlayacaktır." (PE, s. 105)

Ezen ve ezilen ulusun işçileri, proleter hareketin ortak çıkarlarını bir-likte savunmalıdırlar. Ve tek bir devlet çerçevesi içinde yaşadıkları sürece, bu savunmayı en sıkı birlik ve organik kaynaşma içinde yapmalıdırlar. Belli bir devlet içindeki bütün milliyetlerden gel-me işçilerin tek bir işçi örgütü içinde birleşmeleri ve kaynaşmaları gerekliliğinin anlamı şudur: İşçiler "hangi millet-tensin?" sorusuna "ben bir sosyalistim" cevabı verebilmelidirler. Lenin, "Kim proletaryaya hizmet etmek istiyorsa, bütün ulusların işçilerini birleştirmeli ve 'kendisinininki' olsun, başkalarının ki olsun, burjuva şovenliğine karşı kesin mücadeleye girişmelidir" di-yor-du. (UKTH, s.22)

Lenin, işçi sınıfı hareketinde, onun sınıfsal konumunu değil ulusal konumu-nu öne çıkaran "Bund"çuluğa karşı özel bir mücadele vermiştir. Bund'cular tara-fından enternasyonalizm değil fakat milliyetçilik savunulmuştur. Artık milli-yetçilik savunulunca da örgütlenme modeli bakımından sınıf temelli reddedi-lecektir ve ulaşılabilecek bu sonucu normal karşılamak gerekir. Çünkü Lenin'in deyişiyle, "meseleleri milliyetçilik açısın-dan ortaya koyan kimse, orada tabiatıyla milliyetinin ve milletin işçi hareketi-ni bir Çin Seddi ile çevirmek durumun-dadır." (HB, s.9). Böylece tam da burjuvazinin istediği gibi ulusal tecridi sağlanan işçi sınıfı, kendi sınıfsal hedef-lerini göremeyecek ve bu hedeflerden yoksun olduğu için de onun uğruna mücadele verdiği ulusal hedefler, aslında kendi burjuvazisinin gösterdiği hedefler olacaktır. Kısacası, "Bund Rus sosyal demokrasinden, 'organik yapısı içinde milletlere göre bölünmey' istemektedir. (Stalin, M ve MM) (3)

(Örgütlenmede ulusal ayrımın red-dedilmesi, kuşkusuz, devrimcilerin, ezilen ulusun "olumsuz" ulusal taleplerini savunmasını ortadan kaldırmaz. Öte yandan devrimciler, ezilen ulus emekçi-lerine kendi dilleriyle propaganda ajitas-yon yaparlar. Bu durum Türkiye'de de Kürtçe'nin bir propaganda dili olarak kullanılması, Kürtçe'den başka bir dil bilmeyen emekçilerin kendi dilleriyle eğitilmesi konusundaki zorunluluğu da ortaya koymaktadır.)

Milli mesele yüzeysel olarak ele alındığında, pek çok kimse, hem ezilen ulusların ayrılma hakkının tanınmasını, yani onların bağımsız bir devlet olarak "örgütlenme" hakkının tanınmasını hem de bütün milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin en sıkı organik birlik içinde tek örgüt altında mücadele etmelerinin zorunluluğunu, işte bu iki olgunun birlikte ele alınmasını kavrayamayacak-tır. Halbuki bu olgulardan birincisi, proletaryanın devrimci mücadelesi içinde onun uğruna savaştığı demokratik hak-lardan birisidir; ikincisi ise proletarya-nın görevidir ve onun mücadelesinin varlık nedenidir.

Stalin şöyle diyor: "Kendi kaderini tayin hakkı demek, ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir." Proletarya, ulusların eşitliği ilkesi işi-ğinde, heterojen bir devlet içinde yer alan bütün ulusların her türlü örgütlen-me özgürlüğünü savunacaktır. Her türlü ayrıcalığa karşı çıkan proletarya, ulusal kurumlar ve örgütler oluşturma teke-li-nin egemen ulusun elinde bulunmasına karşı çıkacaktır; her ulusun, eğer avrıl-mak istiyorsa, kendi devletini örgütlenme hakkını da savunacaktır. Bütün bunlar proletaryanın ileri sürmesi gereken de-mokratik taleplerdir. Ezilen ve eşit olmayan ulusların ayrı, iltima özgürlüğün savunulması demek, proletaryanın ayrıl-madan yana olması demek değildir; proletarya ilhaklara karşı olduğu için, zor temeline dayanan birliklere karşı olduğu için ulusların kaderlerini tayin hakkını programına almıştır. Proletarya özel olarak bütün ezilen ülkelerin bütün ezilen sınıflarının birbirlerinden ayrılmamalarını da ister. Bu istek, aynı devlet sınırları içinde bulundukları sürece, bü-tün ezilen sınıfların merkezî otoriteye karşı tek örgüt çatısı altında mücadele vermelerini zorunlu kılar. Örgütlü müca-dele vermek ve bu mücadelenin en sıkı birlik ve organik kaynaşma içinde olmasını sağlamak proletaryanın görevi-dir. En açık ifadeyle proletarya progra-

mında yer alan talepleri ileri sürer ve program hedefleri doğrultusunda kendi görevlerini yerine getirir. Böylesi bir ayrım: demokratik taleplerin ileri sürül-mesi ve sınıfsal görevlerin yerine getiril-mesi, anlamına gelir.

"Milletlerin istedikleri gibi örgüt-lenme hakları vardır; zararlı olsun, yararlı olsun kendi milli kurumlarını, hangisi olursa olsun korumaya hakları vardır. Kimse zorla milletlerin yaşamına karışamaz (kimsenin buna hakkı yok-tur!) Ama bu, sosyal demokrasi, millet-lerin zararlı kurumlarına karşı, milletle-rin akla uygun olmayan isteklerine karşı mücadele etmeyecek demek değildir. Tam tersine, bunu yapmak, milletlerin iradesini proletaryanın çıkarlarına en uygun biçimde örgütlenmelerini sağla-yacak biçimde etkilemek sosyal demok-rasinin görevidir." (Stalin M ve MM, s. 72-73)

Yukarıda anlattığımız genel ilkeler-dir. Ve genel oldukları ölçüde de bazı özel ve istisnai durumları açıklamakta yetersiz kalabilirler. Örneğin eski tip bir çok-uluslu devlette şu ya da bu neden-den ötürü, baş gelişme merkezi otorite ile ezilen ulus arasındaki ilişkiye dönüştüğü zaman örgütlenme konusun-da farklı durumlar ortaya çıkabilir. Yani ezilen ulusun ayrılma hakkı biziatihi ayrılma olarak gündeme geldiğinde ve bu ayrılma gerçekleştiğinde, artık ezilen ulusun devrimcileri kendi emekçilerini ayrı olarak örgütleme durumundadırlar. (4)

Kendini kabul ettirmiş bir proletar-ya partisinin bulunduğu koşullarda, ayrı örgütlenmenin "marksizm" adına açık-tan savunulmasına ancak Frakçilik (Bundçuluk) gibi ayrılıkçı akımların tem-silcileri cüret edebilmekteydi.

Peki ama henüz böyle bir örgütün dahi olmadığı bir çok-uluslu devlette bu sorunun çözümü nasıl olacaktır? Böyle bir eksiklik, işçi sınıfı hareketinin ulusal derecilere bölünmesinin mazereti olabi-r mi? Bu türden bir soru, tam da ülkemiz somutunda, örgütlenme sürecin-deki engellerin açığa çıkarılmasına hiz-met eder. Bir başka deyişle, devrimci hareketin partileşme sürecini yaşadığı günümüz koşullarında acilen müdahale edilmesi gereken yakıcı bir sorundur bu.

Kürt devrimcileri arasında, Kürtle-rin ayrı örgütlenmesi görüşü yaygınlık arzietmekte ve böyle bir görüş yaygın-laştıkça da tehlikesi daha bir artmakta-dır.

"SÖMÜRGEÇİLİK TEORİLERİ" HAKKINDA

AYRI örgütlenme taraftarlarının temel dayanak noktası çoğu kez "Kürdistan'ın bir sömürge olduğu" tezi olmaktadır. Bu sömürge tespiti, Stalin'in metropol ülkelerle sömürge ülkeler devrimlerinin farklılığına ilişkin tezi ile birlikte ele alınmakta ve "Kürdistan devriminin Türkiye devriminden farklılığı", "Kür-distan'da ayrı bir devrimin kaçınılmazlı-ğı" sonucu çıkarılmaktadır.

"Sömürge ve bağımlı ülkelerde dev-rim hareketi sorunlarına eğildikleri za-man, Komünist Enternasyonal ve genel olarak komünist partilerin benimsedikle-ri çıkış noktası nedir?

"Bu çıkış noktası, emperyalist ülke-lerdeki, öbür halkları ezen ülkelerdeki devrim ile, sömürge ve bağımlı ülkeler-deki, öbür devletlerin emperyalist baskı-sı altında yaşayan ülkeler arasında kesin ayrımdır. Emperyalist ülkelerdeki dev-rim, başka şeydir: Bu ülkelerde, burju-vazi öbür halkları ezer; bu ülkelerde, burjuvazi, devrimin tüm aşamalarında karşı -devrimcidir; bu ülkelerde, kurtarı-cı savaşıma ögesi olarak ulusal öge, eksiktir. Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrim, başka bir şeydir: Bu ülkelerde, öbür devletlerin emperyalizm boyundu-ruğu, devrimin etkenlerinden biridir; bu ülkelerde, bu boyunduruğun ucu ulusal burjuvaziye de dokunmaktan geri kala-maz; bu ülkelerde, ulusal burjuvazi, belirli bir aşamada ve belli bir zaman için, ülkesinin emperyalizme karşı dev-

rimci hareketini destekleyebilir; bu ülke-lerde, kurtuluş için savaşım ögesi olarak ulusal öge, devrimin bir etkenidir." (Stalin, US ve SS, s.170)

Bu konuda öncelikle bir noktayı açıklığa kavuşturmak gereklidir. Stalin'in metropol devrimleri ile sömürge-sel devrimler arasında yaptığı ayrım, yeni tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki ezen ve ezilen uluslar arasındaki ilişkiye tekabül eden, kapitalist (metropol) ülke ile, onun tarafından siyasi -askeri-ekonomik olarak ilhak edilmiş olan sömürge ülkeler arasındaki ayrıma iliş-kin bir tespittir. Buradaki sömürge kavramı, tarihsel gelişimin belirli bir aşamasında ortaya çıkan, yani kapitaliz-min gelişmesinin yarattığı bir olguya; kapitalist metropol ile onun başlıca hammadde ve pazar gereksinimini gider-mek için ilhak ettiği (bağımsız gelişimi-ne müdahale ettiği) ülke arasındaki ilişki'ye aittir. Farklı bir ekonomik, siyasi ve toplumsal formasyona sahip olan, bunun sonucu olarak ayrı bir sınıflar kombinasyonu (ayrı bir hakim sınıfı ve ezilen sınıfları) olan bir ülke, kendisinden daha gelişkin (sanayilemiş) bir ülke tarafından ilhak edilmektedir. Sömürge-sel devrimleri gerekli hale getiren budur. İlhak edilen ülke bünyesinde, sömürgeci ülkedekinden sınıfsal ve sosyal içeriği tamamen farklı, proletaryanın önderliğinde, bütün milli sınıf ve taba-kaların katılacağı ve sosyal içeriği burjuva demokratik devrimine tekabül eden bir devrimin maddi koşulları vardır. Oysa metropol ülke açısından böyle bir durum söz konusu değildir. Yeni tip bir çok uluslu devlet bünyesinde ezilen ulusun proletaryasının önünde-ki görevleri belirleyen ve sömürge -metropol devrimlerinin farklılığını yara-tan budur.

Öte yandan, eski tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki ezen-ezilen ulus ilişkisinin bu tür bir gelişmeye ve ilişkiye tekabül etmediği son derece açıktır. Burada zaten eskiden beri aynı devlet sınırları içinde yer alan iki farklı ulus arasındaki ilişki vardır. Burada da ezilen bir ulusun varlığından kalkılarak sömürge-sel devrimin gerekliliği sonucuna ulaşamayacağı açıktır. Burada, ayrı bir devrimin gerekliliğini yaratan-yukar-daki- maddi koşullar söz konusu değil-dir, genel olarak ezen ve ezilen ulusun ortaklaşa kurtuluşunun maddi koşulları vardır. "Sömürgecilik teorileri" nin sav-unucularının göz ardı ettikleri şey bu durumdur. Sömürge kavramını yukarıda kısaca açıkladığımız bağlam içinde kul-lanılabilir bir kavram olmaktan çıkara-rak şekilsizleştirmektedirler. "Ortada ezilen bir ulus var. Bu ekonomik ve siyasi olarak da ilhak edilmiş O halde sömürge-sel devrim söz konusudur." Böylesi bir tahlille tarihin her dönemin-de ve sömürge-sel devrim çerçevesinden son derece farklı ilişkiler için dahi, örneğin Rusya-Polonya ilişkisine dahi sömürgecilik ilişkisi demek ve sömürge-sel devrimin gerekliliği sonucunu çıkar-mak olanaklı hale gelirdi!

Kürt ve Türk ulusu arasındaki ilişki eski tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki bir ezen-ezilen ulus ilişkisidir. Ve kendisi emperyalizmin tahakkümü altın-da bulunan bir bütün içinde yer alırlar. Burada, sömürge-sel devrim bütün açı-sından geçerlidir. (5) Kürt ve Türk halklarının ortak kuruluşunun maddi koşulları söz konusudur. Kürt ve Türk ulusu arasındaki ilişkiye Stalin'in tezin-deki sömürge-sel devrimi, sadece Kürt ulusu için gündeme getirecek şekilde sömürge ilişkisi demek, marksizm açı-sın-dan kabul edilemez. Kürdistan'a, bu nokta dikkate alınmaksızın, genel bir kavram olarak "sömürge" denip den-me-sinin hiç bir önemi yoktur. Sömürge kavramı, yukarıda değindiğimiz şekilde, iki ülke arasındaki (tarihsel gelişimin belirli bir döneminde ortaya çıkan) belirli bir ilişki biçimi olarak değil de geniş bir çerçeve içinde, ezilen bir ulusun ekonomik olarak ezilimsizliği, sö-mürülme olması, siyasi olarak baskı altında tutulmakta olması, ilhak edilmiş olması anlamında kullanılması halinde, bundan sömürge-sel devrimin gerekliliği sonucuna ulaşamaz. Bu anlamda "sö-mürge" ifadesi kullanılsa da kullanılma-sa da sonuç değişmez.

(Burada kısaca şunu da ekleyelim ki, ezilen ulusun ayrılma hakkını kulla-

nabilmesi için mutlaka sömürge olması diye bir durum da söz konusu değildir. Eski tip bir çok uluslu devlet bünyesindeki bir ezilen ulusun da ayrı bir devlet olarak örgütlenmesi gerekli hale gelebilir. Bunu ise somut olarak tartışmak gerekir. Herhangi bir durumda, ezilen bir ulusun ayrı bir devlet olarak örgütlenmesinin, o ulusun, proletaryanın ve emekçi halkların çıkarına olup olmadığının somut olarak tartışılması gerekir.)

Sömürgecilik konusunda getirilen "ölçütler", aslında, sömürgeciliğin tarihsel ve yapısal özelliklerini de yansıtmamaktadır. Ezen ulus-ezilen ulus bakımından genel olarak geçerli olan ölçütler (yani bir sömürge-sömürülen ilişkisi) ile bunun bir biçimi olan sömürgeci-sömürge ilişkisi ayrılaştırılmaya çalışılmaktadır.

Bu durumu açıklayabilmek için, toplumsal düzeyde, sınıf ilişkisi bakımından ezen-ezilen ilişkisi örneğine baş vurabiliriz. Bu, yalın bir sömürge-sömürülen ilişkisi. Bu ilişki tarihsel olarak ve yapısal olarak incelendiğinde, köleciköle ilişkisi, feodal-serf ilişkisi, burjuva-proleter ilişkisi olarak somutlanabilir. (Ve elbette daha girift ve somut ilişkileri de harlamak mümkündür.) Burada yapılması gereken nedir? Her ezilen insanın konumunu (statüsünü), tek yanı olarak (kendi başına) ele aldığımızda, ona "köle" diyebilir miyiz? Hayır. Bunun için elimizde bu ilişkinin somut tarihsel ve yapısal incelemesi ışığında ortaya konulan ölçütler bulunmalıdır. (Yani bunun için genel bir sömürge-sömürülen ilişkisinin ölçütleri yeterli değildir.) Bu ölçütlere sahip olduğumuz zamandır ki, bu ikili ilişkilerin muhtevasını kavrayabilir ve bunların farklı çözümlemelerini yapabiliriz. Bir "kölelik" olgusu, elbette, toprak kölesi olarak serfite, ücretli köle olarak proleterde gözlenebilir. Ama bunun gözlenmesi, bizi, köleciköle ilişkisini tarihsel olarak diğerleri ile ayırtırmaya götürmez.

Ezen ulus-ezilen ulus ilişkisi de bu şekilde ele alınmalıdır. Bağımlı ulusların hepsi ezilmektedir, ezilen uluslardır. Bunların bir kısmı belirli tarihsel nedenlerden dolayı ve içinde bulunulan yapısal ilişkiler sonucu sömürgeleştirilmişlerdir. Bu durum, milli baskıyı uygulayan ezen ulus hakim sınıflarının somut bir siyasetidir ve ezilen ulusun kazandığı statü, yani onun sömürge, yarı-sömürge ya da başka bir şey olması bu siyasetin (müdahale biçiminin) bir sonucudur. İşte bir "sömürge" ölçütüne baş vurmak gerekiyorsa, bu ancak ve ancak mevcut ilişkinin irdelenmesiyle bir anlam kazanır. Aksi halde bu ölçütleri, bu ilişkideki taraflardan birini tek başına ele alarak tespit edemeyiz. Yani, örneğin, tek başına ezilen ulusa bakarak bunun sömürge olup olmadığına karar veremeyiz.

"Sömürgecilik teorisyenleri" ne şunları da hatırlatmak belki yararlı olur: Savundukları "sömürge" tezleri, sefalet ve ezilmişlik edebiyatını aşmamaktadır. Marksistler tahlillerini bu tür yakınmalara dayandırmamalıdır. Oligarşinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli baskı bütün vahşetiyle gün gibi ortadadır. Bu bir gerçek. Ne var ki marksistler terminolojilerini burjuvaziye küfretmek için kullanmazlar. Kavramlar, belli bir tahlili yansıttığı ölçüde bir anlam taşır. Bir ülke siyasi olarak ve ekonomik olarak ilhak edilmişse, o ülke sömürgeci ölçütünü esas alan mantığın marksist tahlille ilgisi olamaz. Bu mantık sayesinde, örneğin, Lenin'in "bağımlı ulus" diye vurgulayarak bahsettiği Ukrayna ya da Polonya'nın da "sömürge" olması gerekmez miydi?

Hareket noktası olarak böyle katı, donmuş kalıplara ülkeleri uydurmayı almak (yani nesneyi kavrama feda etmek) yanlıştır. Nesneden hareket etmek, sömürge olduğu söylenen ulusa sömürgeci ulus arasındaki ilişkiyi incelemek, bu ilişkinin karakterini açığa çıkarmak gerekir. Ortada böyle bir ilişki varsa, bu konu ulkenin özellikleri (kendi başına) ne olursa olsun buraya sömürge konulmaz.

Türk ve Kürdistan ilişkisinin somut

tarihsel sunuluşuna bakıldığında, aklı başında hiç kimse, Türk devletinin Kürdistan'ı kendi kapitalizminin sorunlarını çözmek için işgal ettiğini ileri süremez. Çünkü bu işgal sırasında zaten kapitalizm egemen değildi. Kürt ulusunun baskı altına alınması şöen bir devletin işgalı, ilhak politikasının sonucu gerçekleşti. Günümüzde de mevcut ilişki, emperyalizme bağımlı bir ülkede kapitalizmin, kaçınılmaz olarak onun ezilen ulusunda da yukardan aşağıya geliştirilmesi, oradaki feodal yapının parçalanmakta oluşudur, başka bir şey değil.

Bu "sömürgecilik" konusunu bir kenara bırakarak partileşme sürecindeki örgütlenme sorununa dönelim.

Türkiye'de, ezilen ulus devrimcilerinin ayrı örgütlenmeyi savunmalarını mümkün kılan subjektif ortam, haldeki partisiz ortamdır. Ne var ki, bu bölümün başından beri anlatmaya çalıştığımız nedenlerden ötürü, Türkiye koşullarında ayrı örgütlenmeyi çıkış noktası yapmak, milliyetçilik akımının temsilciliğini yüklenmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Objektif olarak, iç savaş koşullarını yaşayan Türkiye'de, ayırımı ulus esasına göre değil sınıf esasına göredir. Bir yanda oligarşi ve öte yanda geniş emekçi yığınları. Sorun, tüm ezilen sınıfları, proletarya partisinin önderliğindeki HALK CEPHESİ içinde birleştirmektir.

Bu tartışmanın bulanıklaştırıldığı nokta, belirttiğimiz gibi partinin, merkezi örgütün mevcut olmayışıdır. Bunu dayanak alanlar, Kürt ulusuna ait bir proletarya partisinin kurulabilmesini meşru gösterme çabası içindedirler. Onlar, Kürt ulusal hareketinin mücadele boyutlarının, Türkiye proleter devrimci hareketinden daha ileri olduğu inancındadırlar ya da hiç olmazsa, günümüzde proleter devrimci hareketin Kürt ulusal muhalefeti örgütlenme kapasitesinde olmadığını söylemektedirler. (Bir başka gerekçe ise solun dağınıklığıdır.) Bu koşullarda bir Kürt ulusal hareketi başladığında, onun örgütsüz kalmaması için, Kürt devrimcilerinin şimdiden ayrı örgütlenmeyi gerçekleştirerek bu hareketin önderliğini garanti altına alma fikrini savunmaktadırlar.

Hemen, böyle bir varsayım üzerinde tartışmanın ve gene devrimci görüşün böyle bir varsayım feda edilebilmesinin sakatlığını vurgulamalıyız. Ne var ki, konuya açıklık getirebilmek için, bu varsayımın gerçek olduğu koşullarda dahi ne tür bir anlayışa sahip olunmak gerektiği üzerinde durmakta yarar var.

Bir çok-uluslu devlette ulusal mesele, baş mesele durumuna yükselebilir. Yani baş çelişki, merkezi otorite ile ezilen ulus arasındaki çelişki biçimine bürünebilir. Lenin, "bir bölgenin ya da bir ülkenin, kendisini ilhak etmiş olan devlete karşı ulusal ayaklanması, pekâlâ, savaş değil ayaklanma olarak nitelendirilebilir" diyordu. (UKTH, s.173) Bu koşullarda "ulusal isyan ateşi" nin ülke devriminin o aşamadaki mihveri durumuna gelmesi söz konusu olabilir. Bunun böyle olabilmesi için, kuşkusuz, bu ayaklanmanın "ayrılıkçı" değil de "bağımsızlıkçı" olması gerekir.

Tüm devrimcilerin görevi bu muhalefetin mihverinde merkezi otoritenin yıkılması için, ülke devriminin geliştirilmesi için çaba göstermektir.

Sözünü ettiğimiz gelişmeler, proletaryanın öz örgütünün mevcut olduğu koşullarda ortaya çıkmışsa, partinin bu meseleye doğrudan müdahalesi sayesinde, bu ulusal isyan ülke devriminin gerçekleşmesine hizmet edebilir.

Öte yandan, ülkede subjektif planda partileşme sürecinin yaşandığı koşullarda, bu tür gelişmelerin ortaya çıkması, açıktır ki bu sürecin gelişimini etkileyecektir. Devrimciler nerede mücadele kızınsa, nerede halk muhalefeti yükseliyorsa, en uygun örgütlenmelerini orada gerçekleştirmeye çalışırlar.

Devrimcilerin asli görevi, ezilen ulusun tutuşturduğu isyan alevini, ülke genelindeki sınıf mücadelesini örgütlemeye ve bunu ortak düşmanın alaşağı edilmesinde kullanmaktır.

Belki bu tür varsayımları ya da muhtemel gelişme biçimlerini artırmak mümkündür. Ne var ki, aklı başında hiç kimse, bir eylem programını ve örgütlenme ilkesini bu tür ihtimallere terk etme gafletine düşemez. Hele hele günümüz Türkiye'sinde sınıf mücadelesinin genel akışını izlemek dahi halkların kurtuluşunun genel yönünü göstermeye yeterli olmaktadır. Toplumsal devrim bir dizi muhtemel gelişmelerin arasından süzülüp gerçekleşecektir. Bunun gerçekleşmesini, sosyalizmden yana ve emperyalizmden yana iki orduyun karşı karşıya gelmesi derekesinde kaba ayırımlarla sınırlamak, örneğin bir ulusal boyunduruğa karşı mücadele ihtimalini vb. ihtimalleri gözardı etmek, Lenin'in deyişiyle, toplumsal devrimi reddetmektir. "Saf" bir toplumsal devrimi bekleyen kimsenin ömrü bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan lafta devrimcidir. (UKTH, s.201.) Ama bütün bunlardan devrim yararına yararlanmak başka şeydir; devrimin gelişmesini önceden görülmeyen her hangi bir ihtimal (farazi) gelişme üzerine bina etmeden, sistemli bir eylem programına sahip olmak başka şeydir. Ve devrimciliğin ölçütü bir bakıma da bu ikinci tür anlayışı uygulamadaki beceriklilikte yatar.

Lenin, "zorluk bir dereceye kadar, Rusya'da hem ezilen hem de ezen ulusların proletaryasının omuz omuza mücadele etmekte olmalarından gelmektedir" diyordu. (UKTH, s.120)

TÜRKİYE'de de Devrimci Hareket açısından aynı türden bir zorluk hem de daha çetrefil şekliyle gündemdedir. Partileşme sürecinde, hareketin ulusal derecelere bölünmesini önleme görevi güncel bir görev olarak dayatılmaktadır. Bu görevi layıkıyla yerine getirmenin anahtarı, hiç bir hayali düşünceye kapılmadan, tüm milliyetlerden emekçilerin ortak örgütlenmesi genel ilkesi ışığında, partileşme sürecinin somut tarihsel konumuna tekabül eden sorunları çözmektir. "Şimdi ezilen ulus eğer ayaklanırsa kim, nasıl örgütleyecek? Parti varsa ne olacak yoksa ne olacak? Bir Kürt ayaklanmasının partileşme sürecine etkisi ne olacak?" vb., önceden görülmeyen bir dizi ihtimal. Ama biz ihtimallere değil, somut gelişmelerin üzerinde kendi sınıf mücadelemizin yoluna bakmalıyız. Ve elbette bir de bunun pusulası olan sistemli ve planlı bir eylem programına sahip olmalıyız. Hepsisi bu kadar...

(1) Lenin, Coll. Works, 20. Cilt, "Corrupting Workers With Refined Nationalism" (Damıtılmış Milliyetçilikle İşçilerin Çöktürülmesi), s.290

(2) Yukardaki tespitlerin kolay anlaşılabilmesi için kısa bir hatırlatma yapmamız gerekiyor. İki çeşit çok-uluslu devlet vardır. Birinci çeşit çok-uluslu devletlerin oluşumu şöyledir. Yükselen kapitalizm çağında her ulus genel olarak kendi ulusal devletinde örgütlenirken, tarihsel nedenlerden dolayı, Avrupa'nın doğusunda gelişkin bir milliyetin diğer milliyetleri egemenliği altında tutabilmesi sonucunda çok-uluslu devletler meydana gelmiştir. Bunlara eski tip çok-uluslu devletler denir. İkinci çeşit çok-uluslu devletlerin oluşumu ise şöyledir. Batı Avrupa'da tek bir ulus barındıran devletler, kapitalist sömürgecilik ve giderek emperyalizm sayesinde, kendi ulusal devlet sınırlarını aşmışlar, yeni ülkeler ilhak ederek sömürgelere sahip olabilmislerdir. Böylece yeni tip çok-uluslu devletler ortaya çıkmıştır. (Elbette bu iki tip, genel kategorilerdir. Bunların dışında, çeşitli ara kategoriler mevcuttur) Eski-tip çok-uluslu devletlerin bazılarında (örneğin Çarlık Rusyası), merkezi devlet sınırları içinde yer alan ve eskiden ilhak edilmiş bulunan bazı geri ülkelerin sömürgeleştirilmesi mümkün olmuştur. Yani bu tür ülkelerde, kapitalizmin iç dinamiklerle gelişmesi oranında merkezi devlet içinde baskı altında tutulan geri halkların sömürgeleştirmeleri mümkün olmuştur.

Bir kısmında ise henüz kapitalizm gelişmeden dış dinamiklerin müdahale-

sinin gündeme gelmesinden ötürü, yani sürecin başlangıcında kendileri bir yarı-sömürge durumuna getirildiklerinden (örneğin Osmanlı Devleti), buradaki baskı altında tutulan halkların merkezi devlet tarafından sömürgeleştirilmeleri mümkün olamamıştır. Yeni tip çok-uluslu devletler ise, belirttiğimiz gibi, genel olarak, merkezi devlet (ulusal devlet) dışındaki başka ülkeleri sömürgeleştirdiler.

(3) Bundçuluğu ele alırken, onu, paralel olduğu diğer ayrılıkçı akım "biçimleri"nden ayırdetmek gerekir. Çünkü Bund'culuğun üzerinde yükseldiği Yahudi meselesi alışılmış bir ulusal mesele değildir; çünkü Yahudi'ler, en azından, bir ulus oluşturmamakta, dünyanın çeşitli yerlerinde dağınık bir şekilde ulusal azınlık statüsünde, ulusal kastlar teşkil etmektedirler. Bu yüzden, zorunlu olarak, ayrı bir ulusal devlet uğruna mücadele yerine, her bölgede ulusal kurumların oluşturulması yolunda bir mücadele onların gündeminde olmuştur. Ancak her ayrılıkçı akım gibi Bund'culuk da özünde aynı marksist ilkelere inkarından doğmuştur. Bund'culuğun teorik temelleri, Avusturya'da (1899 Viyana kongresinde) aynı devlet içinde yaşayan farklı milliyetlerden işçilerin farklı örgütlerde yer almasını öneren ulusal-kültürel özerklik tezinin üzerinde yükselmektedir. Bund'culuk, ulus temeli üzerinde ayrı örgütlenmeyi savunan görüşlerin en bilineni olduğundan, marksist literatürde ayrılıkçı tavrın karşılığı olarak kullanılmaktadır. Türkiye'de de ayrı örgütlenmeyi savunanlar, Bund'cu olmakla eleştirildikleri zaman, hemen Bund'un yukarda değindiğimiz "farklı" gelişimini öne sürerek tartışmayı saptırmaktadırlar. Mesele'nin özü, ulus ayırımı esasına dayanan bir örgütlenmenin savunulmasıdır. Bu sakat anlayış Bund için de, Polonya' küçük burjuva milliyetçiliği olan Frakçilik için de ve Türkiye'de ayrı örgütlenmeyi savunan tüm anlayışlar için de söz konusudur.

(4) Örneğin bu tür bir gelişmeye Rusya'da rastlanmıştır. Rusya'da, bağımlı ve sömürge uluslar, merkezi devlet sınırları içinde kaldıkları sürece, bu uluslara mensup emekçiler, egemen Rus Ulusunun emekçileri ile birlikte Bolşevik Partisinin önderliğinde otokraziye karşı mücadeleleridir. Bu uluslar bağımsızlıklarına kavuştukları zaman bu kez de kendi ulusal devletleri içinde kendi komünist partilerine sahip olmuşlardır. Örneğin Ekim Devriminden sonra bir ara bağımsızlığını ilân eden Ukrayna'da, Ukrayna Komünist Partisi (bolşevik) kurulmuştur. Ukrayna tekrar Sovyetler Birliği'ne katıldığı zaman SBKP (bolşevik)'nin (o zamanki ismi RKP-b) önderliği yeniden gündeme gelmiştir.

(5) Kürdistan'ın "sömürge" olduğunu savunan tezler, bunun, "üstelik uluslararası bir sömürge" olduğunu ileri sürüyor; Kürtlerin ayrı örgütlenmesinin gerekçelerinden birisinin de bu olduğunu söylüyorlar. "Çünkü Kürt ulusal hareketi tek bir merkezi otoriteye değil, dört merkezi otoriteye karşı sürdürülmek zorundadır. Halbuki Türk Devrimi tek merkezi otoriteye karşıdır, bu yüzden hedeflerimiz farklıdır" diyorlar. (Diğer üç merkezi otoritenin de "sömürgeci" olduğu var sayılıyor! Ya da Türkiye'nin sömürgeciliği nasıl "kanıtlanıyorsa" bunları da öyle kanıtlıyor!)

Biz, devlet sınırlarının burjuvazi tarafından çizildiğini, onların savunuculuğunun (emperyalistlere karşı vatan savunması dışında) proletaryaya düşmediğini biliyoruz. Ve ancak ulusal baskı ortadan kaldırıldıktan sonradır ki, ulusal eşitlik tanıdıktan sonradır ki, "kahrolsun sınırlar, yoldaşlar bize gelin" sözünün bir anlam kazanacağını Lenin'den öğreniyoruz. Sorunumuz, burjuvazinin devlet sınırlarının meşruluğunu savunmak değil, tam tersi, bu sınırlara göre belirlenen siyasi mücadele (iktidar mücadelesi) platformunda burjuvazinin alaşağı edilmesidir. Çünkü bu sınırlar, şimdi, bir toplumsal bütünlüğün siyasi bir görüntüsüdür. Toplumsal gelişmeler bu sınırlar çerçevesinde

OKUYUCU MEKTUPLARI

farklı karakterler arz ediyor. Çünkü bu çerçevelerde farklı sosyo-ekonomik yapılar (toplumsal formasyonlar) mevcut; sonuç olarak, sınıfların mevzilenmesi bu çerçevelerde farklılıklar arz ediyor. Farklı gelişmelerin de farklı yöntemlerle çözülmesi gerektiğini biliyoruz.

İşte "4 parçaya bölünmüş Kürdistan için ayrı devrim" önerisinin en talihsiz olduğu nokta da burasıdır. Hemen belirtelim ki, ezilen ulusun milliyetçilerinin, bu öneriyi savunması kadar "doğal" bir şey yoktur. Çünkü onları herseyden önce devrim (toplumsal kurtuluş) değil "ulusal kurtuluş" ilgilendirir. Ama bir marksist, "ben Kürdüm, beni herseyden önce kendi ulusumun kurtuluşu ilgilendirir" diyebilir mi? Bu katıksız bir FRAKİCİLİK olurdu. ("biz Çarlığı, Polonya'yı ondan koparak zayıflatırız, onu devirmek Rus yoldaşlara aittir" diyen Polonya'nın küçük burjuva milliyetçiliği.) Bir marksist her şeyden önce ezilen sınıfların kurtuluşuyla ilgilendirir ve herseyi buna tabii kılar. Onun tutarlılığının ölçütü sınıf mücadelesi içindeki konumudur. Hâl böyle olunca, Kürt olsun Türk olsun tüm marksistlerin görevi mevcut devlet cihazına (tüm baskıların kaynağına) ve onun sahiplerine karşı mücadele sürdürmektir. Bu görev Kürdistanın dört parçasında da her marksiste düşen bir görevdir. İlke budur. Bu ilke şöyle ya da böylesi ithimallere feda edilemez. (Zaten bildiğimiz kadıyla, dört parçada birden ve aynı zamanda dört merkezi otoriteye karşı mücadeleyi sürdürecektik tek bir Kürt ulusal örgütlenmesini öneren bir "marksist" akım da yok, öneriler-hiç olmazsa "başlangıçta" -her parçada ayrı örgütlenme olarak sunuluyor.)

Tek bir "KÜRDİSTAN DEVRİMİ" nin olanaksızlığı, diğer nedenlerin yanı sıra, Kürdistan'ın dörde parçalanmış oluşu ile de doğrudan ilişkilidir. Bunun maddi temelleri yoktur. "Kürt solu" denilen akımlar, birincisi, her parça için (örneğin Türkiye Kürdistanı için) mevcut devlet sınırları içindeki sosyo-ekonomik yapıdan (toplumsal formasyondan) ayrı olarak, marksist bir sınıf tahlili yapamamaktadırlar. ("Kürt komprador burjuvazisi" gibi komikliğe varan zorlamaları saymazsak tabii!) Yapamazlar da, çünkü böyle bir şey yoktur! (Yani Kürt burjuvazisi-proletaryası, Kürt feodali-köylüsü vb. ayrı bir sınıf mevzilenmesi yoktur. İkincisi, bir bütün olarak Kürdistan düzeyinde bir sınıf tahlili ve bundan kaynaklanan bir sınıflar mevzilenmesi de olanaksızdır. Çünkü dört ülke, dolayısıyla Kürdistan'ın dört parçası da farklı sosyo-ekonomik yapılara sahiptir.

Kısacası, marksist bir örgütün sahip olması gereken birincil unsur, yani ezenlere karşı tavır alan farklı sınıfların çıkarlarının programlaştırılması, bir bütün olarak Kürdistan'ın haldeki konumu bakımından mümkün değildir. Dört parçaya (SSCB'dekini de sayarsak beş parçaya) bölünmüş olan Kürt ulusu, dört (ya da beş) farklı toplumsal formasyon içinde yer almaktadır. Bütün Kürt ulusu açısından geçerli bir sınıflar mevzilenmesi söz konusu değildir. (Bu özellik Kürdistan'ın Osmanlılar ve İranlılar tarafından parçalanmasıyla ortaya çıkmış ve günümüzde de devam etmektedir.

•DUKH= DOĞUDA ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ (Lenin)

•M ve MM= MARKSİZM ve MİLLİ MESELE (Stalin)

•UKTH= ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI (Lenin)

H.B.= HAREKETİN BİRLİĞİ (Lenin)

P.E.= PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ (Lenin)

•US ve SS= ULUSAL SORUN ve SÖMÜRGELER SORUNU (Stalin)

YUSUF YAVUZ
ARKADAŞIN CENAZE
TÖRENİ

HAYAT pahalılığını ve zamları protesto eden miting çalışmaları Antalya Merkez Köyü Bahtılı'da afiş asma sırasında faşistlerin afişleri yırtmak istemelerine karşı çıkan Yusuf arkadaşımız daha önce kalp hastası olduğu için tartışma esnasında faşistlerin silah çekmeleri üzerine ani bir kriz geçirerek devrimci mücadeleden ayrılmıştır.

Arkadaşımızın ölüsü Antalya Devlet hastahanesine otopsi raporu için getirildi. Genç-Bir'in önderliği altında cenazeyi alarak yürüyüşe başladık.

Köyde 500 kişilik bir halk kitlesiyle mezarlığa giderek arkadaşımızı gömdük. Arkadaşımızın kişiliği ve mücadele içindeki yeri bir arkadaş tarafından anlatıldı. Daha sonra Köy halkıyla birlikte sloganlar atarak köyün içine kadar yürüdük. Böylece bizim disiplinimiz ve çalışma azmimiz bir kere daha halk tarafından sempatiyle karşılandı.

GOLEDE FAŞİST TERÖR

TÜRKİYE halkları üzerindeki faşist terörün, Göle üzerindeki uygulamalarını somut örneklerle açıklamayı halkımıza karşı devrimci görev biliyoruz:

Gaz almak için, şeker almak için sıraya giren yoksul halk polisler tarafından toplanmakta, adaleti teslim etmek için vazife yapan, vatandaşa yardımcı olmakla görevli olan; kaymakam, jandarma komutanı ve polis komiseri halk üzerinde baskı unsuru olmaya çalışmaktadırlar.

Devrimcilerin halka meseleleri anlatması, halkla bütünleşmesi, şeker dağıtımını eşit bir şekilde halka dağıtmaları Göle'deki oligarşinin sözcülerinin uykularını kaçırmakta, onları tedirgin etmektedirler. Bunların sonucu olarak 9.10.1977 tarihinde gece saat 11 sıralarında evine gitmekte olan bir arkadaşımızı polisler silah atarak iddiasıyla karakola götürmüşlerdir. Zarfı Kılıç arkadaşını karakolda sabaha kadar dövmüş, işkence etmiş, polisleri arkasına

EDİRNE İNŞAAT İŞÇİLERİNE BİN SELAM

BİZLER Edirne'nin çeşitli mahallelerinde çalışan inşaat işçileriyiz. Her birimiz Anadolunun çeşitli yerlerinden kalkıp sırf karnımızı doyurabilmek için gurbete geldik. Ellerimizle yükselttiğimiz sıvasız penceresiz inşaatların rutubetli odalarında yatıp kalkıyoruz. Çoğumuz kışın bile memleketine dönmüyor. Türkiye'de çalışan tüm inşaat işçileri gibi sigortasız sendikasıız iş güvenliğimiz olmadan çalışıyoruz, ama mücadelemizi vererek sürdürüyoruz yaşamımızı. Kimimizin memleketinde az bir toprağı var, kimimizin bir karış toprağı bile yok köyünde.

Ve jandarma dipçisinde bıraktığımız köyümüzün, 5,10 dönüm kiraç topraktan karnını doyurmak zorunda olan köylümüzün halini yazdı sözde ilerici gazeteler. İnşaat işçilerinin nasırlı ellerini, fabrikalarda kolunu bacağına makinaya kaptıranları, boğaz tokluğuna ağanın yanında çalışan ırgatları, taban fiyatlarının düşük verilmesiyle yoksul köylünün nasırlı bir kat daha yoksullaştığını, zamlarla tüm çalışanların ücretlerinin nasıl yarıya indiği gazeteler yazdı. Yazdı da kurtuluşun nerede olduğunu yazmadı. Zaten yazamazdı da. Yalnızca yurdun dört bir yanında sürdürülen kavgayı yazmadı. Ama onlar yazmasada biz Edirne'de çalışan inşaat

işçileri dertlerimizden yakınmakla kurtulamıyacağımızı kavradık. Ve anladık ki kurtuluşumuz tek tek inşaatlarda, tek tek fabrikalarda verilen kavgada değil, yoksul köylülerden inşaat işçilerine, yeraltından maden çıkarılardan fabrika işçilerine kadar bu düzende ezilip horlanan, sömürülen çoğunluğun vereceği zorlu kavgaya sonuca olacak. Bu nedenle biz Edirne'deki inşaat işçileri önce ayrı ayrı inşaatlarda çalışan arkadaşlarımızla tanışıp birleştik. Birliğimizi pekiştirdiğimizde, sendikasıız olsak patron birimizi işten atıp bir diğerimizi düşük ücretle işe alamayacak. Ama bir araya gelişimizin tek nedeni bu değil. Biz inşaat işçileri birliğimizin harçsız duvar gibi çürük ve kof olmasını hiçbir zaman istemedik. Bu nedenle birliğimizi sınıf bilinçimizle pekiştirdik. Şimdi aramızdan hiçbir arkadaş sadece kendini düşünmüyor.

Bizler Edirne'deki Tekstil işçileriyle, devrimci gençlik birleşmeden gücümüzün tam ve yeterli olamayacağına inandık. Bu inançla Edirne'deki 'Devrimci Gençlik'le birleştik. Verilen mücadeleyi hep beraber omuzluyoruz. Faşistlerin üs kurmak istedikleri kale içi mahallesinde faşistlere karşı hep beraber mücadele ediyoruz. Ayşekadın mahallesinde ücretlerimizin artırılması ve yatacak yerlerimizin düzeltilmesi yolundaki direnişimiz

kısa sürede başarıya ulaştı. Yurdun dört bir yanında süren mücadele gibi Edirne'de de mücadele hayatın her alanında sürüyor, işçilerin ve köylülerin gerçek kurtuluşuna kadar sürecektir. Bizim bu birliğimizi görenler bize karşı baskılarını yoğunlaştırdılar. Yattığımız şantiyeler polis tarafından aranmaya başlandı. Hatta gece ısınmak için yattığımız inşaat odun kırarken bile polis gelip ne yaptığımızı sorar oldu. Ama tüm bunlar ne bizim inancımızı sarsıyor nede mücadelemizi durduruyor. Onlar, yani patron ve patronların uşakları birliğimizden korkuyorlar. Ayşekadın mahallesinde oturan faşistler korkularından olacak mahalleyi terketmeye başladılar. Faşistleri yıldıran, korkutan sadece bizim birliğimiz ve mücadelemizdir. Biz devrimci saflarda örgütlenmenin önemini kavrayan Edirne'deki inşaat işçileri, tüm yurttaki çalışan inşaat işçilerini sendikasıız olsak, mücadeleye, devrimci güçlerle birlik olmaya, oluşturulacak anti faşist halk komitelerinde aktif görev almaya çağırıyoruz. Anti faşist mücadeleyi hep beraber omuzlamaya çağırıyoruz. Amacımız üreten yoksul köylü ve işçilerin iktidar olmasıdır. Üretenler mademki bizler o halde yönetenlerde bizler olmaliyiz. Bizler Edirne'deki inşaat işçileri olarak kavgayı sürdürenleri mücadelemizle, birliğimizle selamlıyoruz.

bindirmişlerdir. Arkadaşımız yapılan işkenceler karşısında bayılmıştır. Ayıltmak için eline iğne batırmış, başına kovalarla su dökmüşlerdir. Arkadaşımız ayıldığı zaman ayaklarındaki şiş şişlemek için tuzlu suda yürütmüş ve toplam 9 saat dövmüşlerdir. Ertesi sabah olayı haber alan devrimciler savcılığa durumu bildirmişlerdir. Arkadaşımız bir iki saat sonra mahkemeye çıkarılmıştır. Adliye binası önünde toplanan devrimciler halka meseleyi anlatmış, faşist komiserin sermayenin uşağı olduğunu bu baskıların halkı sindirmek için yapıldığını ve bu "baskıların" dev-

rimcileri yıldıramayacağını, mücadelenin kurtuluşa kadar savılarak başarılabileceğini konuşmalarında belirtmişler ve halkla beraber kısa bir yürüyüş yapmışlardır.

Biz Gölleli devrimciler olarak halklarımızın kurtuluşuna kadar oligarşik diktatörlüğün uşaklarıyla, ağzı salyalı köpekleriyle mücadelemizin devam edeceğine ve kurtuluşun devrimle gerçekleşeceğine inanıyoruz.

DÜZELTME

9. Sayıdaki bazı yazılarda bir takım dizgi hataları olmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

•Sayfa 8, sütun 4, paragraf 7, satır 9'da parçalamak kelimesi yerine parçalamamak

•Sayfa 11, sütun 3, paragraf 1, satır 21-22'de kaynaklanmakta kelimesi yerine ay-naklanmamakta, geçecektir.

•Sayfa 12, sütun 1, paragraf 1, satır 48-55 arası şöyle olacaktır:

"Sili tekeli burjuvazisi devleti iktisadi yaşamdan mümkün olduğu kadar uzaklaştırmayı ve burjuva üretim düzenini dış pazara hizmet etmek üzere düzenlemeyi önermektedir. Orta ve küçük burjuvazi ise, burjuva üretim düzenini, iç pazarı desteklemek üzere yeniden düzenlemeyi ve devlet harcamalarını orta sınıf ve tabakaların taleplerini karşılamaya yönelik olarak teşvik etmeyi önermektedir."

•Sayfa 12, sütun 2, paragraf 1, satır 2'de kuruluş kelimesi yerine kurulup,

•Sayfa 12, sütun 3, paragraf 7, satır 8-9'da devrilişinde de yerine devrilişinde ve,

•Sayfa 13, sütun 1, paragraf 2, satır 23'de sürdürülebilir kelimesi yerine, sürdürülebilir geçecektir.

•Sayfa 13, sütun 3, paragraf 5'in alt başlığı Allende Bugün Şilidedir yerine Pasca Allende Bugün Şilidedir olacaktır.

•Sayfa 13, sütun 4, paragraf 5, satır 4'de kirlenen kelimesi yerine kirlenen geçecektir.

•Sayfa 16, sütun 1, paragraf 1, satır 8-11'in doğru şekli şöyle olacaktır:

"Olan Szuma Chien'in bu sözlerine aynen tekrarlayıp, şu eklemeyi yapmış."

•Sayfa 16, sütun 1, paragraf 3, satır 26'da halkı kelimesinin yerine halkının

•Sayfa 16, sütun 1, paragraf 1, satır 18 şöyle olacaktır:

"devrimci sınıf ve yönlendirici güç olmasına rağmen, devrimin temel"

•Sayfa 16, sütun 4, paragraf 1, satır 24'de Ordusunun kelimesinin yerine Ordusu geçecektir.

•Sayfa 16, sütun 4, paragraf 1, satır 35-37 şöyle olacaktır:

"Mao'nun yönetimindeki ÇKP'nin yönlendirdiği Çin Halkı, gücünün bilincine burada varmış."

•Sayfa 16, sütun 1, paragraf 3, satır 32'de oynası kelimesinin yerine oynaması geçecektir.

DEVİRİNCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 38/D
İnceşu ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; İhlamur Sok 8/10 Kızılay, İstanbul
Himaye Eftal Sok. 6/21
Cağaloğlu, İzmir; Ahmetaga Mah. 857 Sok. No: 3 D
Saliaga İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
Rüzgarlı Ulus-ANKARA

ABONE KOSULLARI
Yurt içi: 6 aylık 60 TL.
Yıllık 110 TL.
Yurt Dışı: 6 aylık 120 TL.
Yıllık 240 TL.
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir...

YAŞASIN AŞKALE MADEN İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

TKİ'nin maden işletmesini kapatma kararı geniş tepkilerle karşılandı.

Çevre köylülerin ve çok sayıda demokratik örgütlerin desteklediği maden işçileri kapatma kararını tanımadıklarını açıklayarak direnişe geçtiler..

OLİGARŞININ emekçi halklarımıza karşı tertiplemediği faşist saldırılar sürüyor. Bu faşist saldırıların bir parçası Erzurum'un Aşkale ilçesindeki Maden İşçilerine yöneldi. Devlet, TKİ Genel Müdürlüğü Şark linyitleri işletmesine bağlı Aşkale ocağını kapatma kararı aldı. Bu kararla, toprağın yüzlerce metre derinliğinde kömür tozu yutarak on yıllardır çalışan, ekmek parası uğruna, karın tokluğuna hayatını bu kömür ocaklarının derinliklerine gömen yüzlerce işçi, ellerine tutuşturulacak bir tutam kıdem tazminatı ile sokağa işsizliğin, sefaletin pençesine terk edilmektedir. En ağır çalışma koşulları altında dökülmüş alınterinin, emeğin karşılığı olarak devletin verdiği budur!

İşçiler yaşam mücadelelerine yönelmiş bu karar karşısında kararı tanımayacaklarını açıklayarak direnme kararı aldılar.

TKİ'NİN KARAR GEREKÇESİ SAHTEDİR

TKİ Genel Müdürlüğü kapatma kararında gerekçe şöyle özetlenmektedir. "Kurumumuz Şark linyitleri işletmesi Aşkale işyeri kökürtlü ocağı; istihsalın yapılmaması, aşırı zarar, ve işletmenin teknik yapısının doğurduğu zorlayıcı sebepler muvacehesinde yönetim kurulumuzun 27.9.1977 gün ve 2406/1288 sayılı kararı ile süresiz olarak kapatılmıştır."

TKİ kararında ileri sürülen gerekçe tamamen uydurma ve geçersizdir. Yeraltı Maden-İş Sendikası, Maden Mühendisleri ve Jeoloji Mühendisleri Odası ve TMMOB Genel Başkanı Teoman Çeltürk'ün yaptığı açıklamalarda TKİ'nin ileri sürdüğü kapatma gerekçesinin mesnetsizliği ve sahteliği açık olarak ortaya konulmuştur. Eğer zarar ettiği gerekçesiyle devlet işletmelerini kapatmak gerekseydi TKİ'nin bütün işletmeleri, hatta bütün devlet işletmelerini kapatmak gerekirdi. Öte taraftan bir çok devlet işletmesi faşistlerin ve parabazlarının yemliği olarak kullanılır ve çok büyük oranda zarar etmesine rağmen kapatılmazken, onlarla ölçülemeyecek oranda bir işletme rantabilitesi olan Aşkale ocağının kapatılması nasıl açıklanacaktır? Öte yandan, TKİ işletmeleri neden zarar ediyor? Bunun cevabını da vermek gerekir. Burada, bunun nedeninin bir avuç tekelleri para babasına ait büyük işletmelere kömürün maliyetinin altında bir fiyatla verilmesinin olduğu görülecektir. TKİ'nin ileri sürdüğü kapatma gerekçesinin sahteliği ve tutarsızlığı apaçık ortadadır.

KAPATMA KARARININ ESAS NEDENİ, YERALTI MADEN İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ BASTIRMAKTIR

Aşkale linyit ocağının esas kapatma gerekçesi politiktir. Devlet, aldığı bu kararıyla Yeraltı Maden İşçilerinin devrimci mücadelelerinin gelişmesini önlemek, yeraltı karanlıklarında ışılan bu devrimci ışığı söndürmek istemektedir. Doğu Anadolu'nun bağrına dikilen bir mücadele bayrağını ortadan kaldırmak, işçilerin birliğini dağıtmak istemektedir. Bugüne kadar bu uğurda işçilere ve Yeraltı Maden-İş'in mücadelesine karşı çeşitli biçimler altında sürdürülen saldırılar başarıya ulaşamayınca çareyi işyerini kapatmakta bulmuşlardır.

KAPATMA KARARI GENİŞ TEPKİYLE KARŞILANDI

TKİ'nin aldığı karar başta Yeraltı Maden-İş Sendikası ve Yeraltı Maden-İş'e üye maden işçileri olmak üzere ülke çapında geniş bir tepkiyle karşılaştı. Maden Mühendisleri Odası, TMMOB, Jeoloji Mühendisleri Odası, Türkiye İktisatçılar Birliği, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, İlhan Selçuk, İlhami Soysal, Dursun Akçam gibi ilerici yazarlar yaptıkları açıklamalarda alınan bu haksız kararı protesto ederek, işçilerin yanında olduklarını ortaya koydular.

Yeraltında, kömürtozu ve curuf kokusu içindeki karanlık dehlizlerde tutuşan bir kıvılcım, bir ışıltı.

Aşkale yöresindeki 19 köy muhtarı da Yeraltı Maden-İş Sendikasına çektikleri bir telgrafla kararı faşistçe bir karar olarak nitelendirerek Aşkale Maden işçileriyle omuz omuza sonuna kadar mücadele edeceklerini bildirdiler.

AŞKALE DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE TARİHİNE ŞANLI BİR SAYFA EKLEYECEKTİR

Devrimci ve demokratik kuruluşların, Devrimci Gençliğin ve çevre köylerin geniş desteğini sağlayan Aşkale Maden İşçileri TKİ'nin kapatma kararına karşı mücadele etmeye kararlıdılar.

Devlet bu kararı kimin devleti olduğunu bir kere daha ortaya koymuştur. Oligarşinin son zamanlarda yoğunlaştırdığı azgın saldırıların bir parçası olan bu saldırı, faşist güçlerin halk düşmanı yüzlerini bir kere daha ortaya koymuştur.

Yeraltı Maden-İş Sendikası avukatları, kararı bozdurmak için Danıştay'a başvurmuşlardır. Sendika başkanı yaptığı açıklamada "Aşkale ocaklarını kapatma biçimindeki faşizan yöntemlerle bizi yıldıracaklarını sananlar yanılmaktadırlar. Zaman ve mekan içindeki doğru değerlendirmelerle mücadelemiz yeni boyutlarıyla sürecektir" diyordu.

Faşist güçlerin saldırıları maden işçilerinin kararı direnişiyle bir kere daha püştürülecektir.

Yeraltı Maden İşçilerinin Yaktığı Mücadele Ateşi Söndürülemez!
Yaşasın Aşkale Direnişi
Yaşasın Maden İşçilerinin Mücadelesi
Kahrolsun Faşizm
Yaşasın İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesinin Birliği